

וצדיק ילבש

פירוש על מגילת אסתר

ובו באורים על סוד הגלגול

ותיקון שאול המלך ע"ה וחטא עץ הדעת

ומלחמת הקדושה ביצר הפרטי והכללי

מאת האדמו"ר מרחלין

וצדיק ילבש

פירוש על מגילת אסתר
ובו באורים על סוד הגלגול
ותיקון שאול המלך ע"ה וחטא עץ הדעת
ומלחמת הקדושה ביצר הפרטי והכללי

מאת: האדמו"ר מרחלין

בהוצאת יקצ"ן חי
עמותה מלכ"ר דחסידות רחלין

רחוב נג'ארה 4, גבעת שאול, ירושלים ת"ו
תא דואר 34194, ירושלים ת"ו מיקוד 95471
טל': 02-6520002

כל הזכויות שמורות לאדמו"ר מרחלין
כ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א

הערה: ספרים אלו הינם שכתוב, מילה במילה,
של שיעורים שהעביר כ"ק האדמו"ר שליט"א ברחבי הארץ
לא הוכנסו שינויים על מנת לשמר את הסגנון המקורי

הקדמה

יתברך הבורא וישתבח היוצר שזיכני לברך על המוגמר בפירוש צנוע זה למגילת אסתר. מגילה מלשון גילוי: כל סודות הבריאה טמונים במגילה. מגילה גם מלשון גיל.

ניסינו בפרושנו זה לגלות טפח בענייני מלחמת השם בעמלק: מלחמת הקדושה בס"א. היצר הפרטי והיצר הכללי חוברים יחד על מנת לנסות לעכב את תיקון הבריאה אך ראו זה פלא: "רשע יכין וצדיק ילבש"! ישתבח שמו ית' מגלגל את כל הסיבות והעילות להביא את העולם לתיקונו השלם גם באמצעות הרשעות והרשעים ולכן מובא בחז"ל: "יצר הטוב הוא טוב ויצר הרע הוא טוב מאוד" ולעתיד לבוא יתגלה כיצד בזכות ניצחון הצדיקים על היצר הפרטי והכללי קנו בעצם את שלמותם ואת שלמות העולמות כולם!

סוד גדול בסדר תיקון הבריאה טמון בתורת הגלגול: בכל דור ודור מתגלגלים לתקן עוונות ראשונים וכך שאול המלך ע"ה אשר חמל על אגג התגלגל במרדכי היהודי אשר מסר נפשו נגד המן עמלק!

ישנו כלל: גדולי הדור מתקנים את תיקוני הדור ובכל דור נתקן חטא אדם וחווה.

השם ית' ברחמיו הרבים האיר את עיני על מספר פרטים המראים בעליל כיצד מעשים שונים במגילת אסתר ובחייהם של מרדכי היהודי ואסתר המלכה באים לתקן לא רק את עניני שאול המלך אלא גם את חטא אדם וחווה. ומצאתי סימוכין לעניין בשאלת חז"ל: "המן מן התורה מנין? - 'המן העץ'". ומובן שמדובר על עץ הדעת: וכך נקשר תיקון חטא עץ הדעת בפרשת מגילת אסתר.

אני תפילה שכיוונתי אל האמת, והוא רחום יכפר עוון! ומובן שפירוש זה הוא לא ע"פ קבלת האריז"ל אלא ע"פ כללי עבודת הנפש והחסידות - ושבעים פנים לתורה. ועוד נותר לציין שעל מנת להפיק את התועלת הנכונה יש לקראו את הפירוש מתחילתו ועד סופו - ולאחר מכן לחזור שוב ולזכור הכללים אשר בו. את פסוקי המגילה הדגשנו ואת הפירוש כתבנו באותיות בלתי מודגשות, ואת מהלך תיקון חטא עץ הדעת הדגשנו באותיות מיוחדות ע"מ לראות את הרצף שבו.

ויאיר את עינינו בתורתו ונחזה בסוף תיקון העולם במהרה בימינו!

פורים שמח

המחבר

תוכן עניינים :

3	הקדמה
5	1. פורים תשנ"ז
79	2. חידושי תורה על פורים שנאמרו לי בחלום ערב שבת פרשת זכור התשנ"ט
81	3. מגילת אסתר
81	4. פרק א
82	5. פרק ב
84	6. פרק ג
84	7. פרק ד
85	8. פרק ה
86	9. פרק ו
87	10. פרק ז
87	11. פרק ח
88	12. פרק ט
89	13. פרק י

מגילת אסתר

פורים תשנ"ז

כמה מילים הכנה לפורים.

בעניין של פורים לומדים את העניין של התיקון ושל הגלגול: כיוון ששאל המלך לא ביצע את פקודת השם יתברך להחרים את עמלק התגלגל כל העניין הזה של פורים.

בודאי שאין מקרא יוצא מידי פשוטו וגם אין סתם ניסיון בא אלא 'מגלגלים זכות על ידי זכאי וחוב על ידי חייב', ואם הדור של מרדכי התחייב מה שהתחייב זה לא רק בגלל הגלגול הקודם, זה גם הם בעצמם היו צריכים לעבור עניין כדי להתחייב, שאם הם לא היו אוכלים בסעודתו של אותו רשע לא היו מתחייבים, למרות שהיה צריך לתקן את העניין הקודם.

קיצורו של עניין: במגילה הזאת שאנחנו בעז"ה נקרא יש פשט, רמז, דרש וסוד וגם בכל אחד מהם יש פשט, רמז, דרש וסוד. אין סוף לעומק של המגילה, ולכן לעתיד לבוא כל הזמן אנחנו נעסוק במגילה. מגילה זה לשון גילוי, כך אמרו חז"ל, גילוי של ההסתר - מגילת אסתר. מה העניין הזה? שהרי אנחנו יודעים, לפי הפשט, שמיד אחרי ששאל לא הרג את אגג, בא שמואל הנביא - הוא הרג אותו. נכון!?

אז אם הוא בא והרג אותו - גמרנו, מה הסיפור? מה צריך בשביל זה כל כך הרבה בלאגן? אז המלך טעה, ריחם במקום שלא היה צריך לרחם, אבל העם כעס קיים את הציווי. אבל אנחנו יודעים על פי הספרים הקדושים שיש מועדים מיועדים ויעדים, זאת אומרת שאם דווקא שאל המלך שהוא בחינת ראש בני ישראל, הוא נצטווה בתור מלך והוא לא קיים את זה, איך אומרים היום? הוא פספס את התיקון שהיה צריך לעשות, למרות שפיזית שמואל הרג אותו אבל הוא הפסיד בגלל זה את המלוכה וגם כן היה צריך לעבור על ידי תיקון בגלגול. כמה זמן עבר מאז שאל המלך עד מרדכי היהודי? הרבה זמן.

זה בא ללמד אותנו שלפעמים בן אדם חוטף איזה קטרוג, חוטף איזה ניסיון, מכניסים אותו לאיזה מצב לא נעים והוא לא מבין, מפשפש במעשיו ולא מוצא או שמוצא ואומר: טוב המעשים, בסדר, לא מושלמים, אבל עד כדי כך? מה קרה? וגם עשיתי תשובה, וגם עשיתי כמה דברים לא בסדר.

הרי רוב בני ישראל לא רשעים, בכל זאת חוטפים מכות. זה הענין הזה שיכול לבוא פתאום באמת תיקון של גלגול קודם בלי שאדם בכלל מודע לו, בדרך כלל זה ככה, אדם לא מודע לו. מכניסים אותו למין איזה הרעה, מכניסים אותו למין איזה מצב לא נעים, והוא בתמימותו הולך. הוא מפשפש במעשיו ולא מצא, אז אומרת הגמרא שיתלה בביטול תורה. אז כבר אמרו שביטל את התורה. זאת אומרת לא רק שלא למד את התורה אלא שביטל אותה, לא התחשב בה. אם בגלגול הזה או בגלגול קודם. ולכן בקריאת שמע שעל המיטה, יש שמה נוסח על פי החסידים שאם פגמנו באות של שם הויה או אדנות בגלגול זה או בגלגול אחר, כי אף אחד לא יודע מה החשבון.

תורת הגלגול זו תורה שקצת לא בשימוש. זה הסבר התופעות שבמציאות וגם קצת קשה

להקיש ולדעת בדיוק להצביע למה זה סובל בגלל הבעיה הזו, בגלל הגלגול ההוא, כן, בשביל זה צריך גילוי פנים כמו לאריז"ל.

בכל זאת תופעות כלליות של החיים וגם של הדור אפשר כן להבין לפי תורת הגלגול קצת, מי שיש לו עיניים לראות. בכל זאת צריך להשתמש בעניין הזה יותר, במיוחד בדור שלנו שאנחנו בחושך וקורים דברים לפעמים קשים מאוד ואנחנו לא מבינים איך צדיק ורע לו, רשע וטוב לו וכל זה.. יש לזה סיבות, גם שאנחנו לא מבינים אותם וגם שאנחנו לא יכולים לסבול את זה וגם כן יש מה שנקרא ש"כל מה שהשם יתברך עושה, עושה לטובה". גם אם אין לנו כוח לסבול את זה או שאנחנו חושבים שאין לנו כוח לסבול את זה, "כל מה שהשם עושה - עושה לטובה".

ולכן כשבא, לא עלינו ולא עליכם, ניסיון לאדם, הוא צריך לבדוק איך הניסיון הזה זה לטובה. למרות שלפי הצדק, השכל, הכל נראה לו שזה לא יכול להיות לטובה.

מה פתאום קרה לו דבר כזה? מה פתאום יש דבר כזה? זה לא יכול להיות שיש בזה משהו לטובה, צריך להתעמק עד שימצא מה לטובה. אם הבן-אדם לא מוצא מה לטובה - לריק עמל. בשביל מה בא לעולם הזה? זה עיקר הלימוד איך השם יתברך מנהל את העולם ומה הוא רוצה מאיתנו ואיך הוא מתנהג, 'כולם בחוכמה עשית', לכל דבר שאנחנו רואים יש סיבות אמיתיות רק שאנחנו בהסתר פנים ולא קולטים אותם.

ובעיקר צריך להבין איך זה לטובה. אם אנחנו נגיע לדרגה הזו שנבין מהר איך כל ניסיון פרטי וכללי הוא לטובה. ולא באופן מופשט: 'אה, כן, "כל מה שהשם עושה עושה לטובה" - כל אחד יודע להגיד את זה. לא, למצוא בדיוק בתוך הניסיון מה לטובה, זה הגאולה. זה מביא את הגאולה, ההשגה הזאת.

כי אז כבר אין צורך בכל מיני קשיים וכאבים כי אנחנו כבר רואים שהשם הוא האלוקים, שהשם הוא האלוקים. שמה שלנו נראה אלוקים הוא באמת הויה, זה באמת רחמים. השם הויה הוא אלוקים. מה שלנו נראה כי הדברים קשים, זה באמת בפנים רק לטובה.

אבל צריכים להשתדל להשיג באופן מיוחד ופרטי, כמה שאדם יכול, איך כל מקרה ומקרה שכואב לו וכואב לאומה זה לטובה. עכשיו מה למשל לטובה בזה ששאל לא עשה את העבודה שלו ואחר כך בא הקטרוג הקשה הזה? מה לטובה? הרי יותר טוב לפי השכל שלנו ששאל יגמור את התיקון עם עמלק ונגמר הסיפור.

(א) - זכינו לדוד. ב"זכות" המכה הזו ששאל נפל בכל זאת צמח מזה דוד המלך. גם ידוע על פי הקבלה שלפני עולם התיקון יש את שבירת הכלים בעולם התוהו. ושאל לא היה ראוי למלוכה כמו שהיה ראוי דוד. כמו שהמלכים שמלכו ומתו... גם לא היו ראויים למלוכה. אם כן צריך להתעמק בעניינים, אין לנו זמן להתעמק בעניינים, אבל צריך להתעמק מאוד.

הענין של מגילת אסתר זה לא סתם לבוא, לקרוא, לדפוק עם הרעשן ולגמור את הסיפור, וללכת להשתכר וגמרנו. גם זה טוב, אבל זה הפשט. אנחנו צריכים להשתדל "נכנס יין יצא סוד" שלשתות את השתייה לשם שמיים כדי שיצא הסוד. בשביל מה צריך לצאת הסוד? כי זה קידוש השם. כאשר כל הסיבות המוסתרות מתגלות זה קידוש השם, כאשר הסיבות המוסתרות לא מתגלות זה חילול השם, חלילה, נראה כאילו אין דין ואין דיין, סתם העולם מתנהג, ככה, סתם, מקרה. אז אחד הדברים שאמרנו זה שיצא דוד.

דבר אחר אם אדם נכשל במשהו ואחר כך עושה תיקון אז הוא מתחסן הוא כבר עכשיו, יא חביבי, לא ייפול בעניין הזה. אז כפי ששאל היה בן שנה במולכו, היה טהור כבן שנה במולכו. ולא יכל להתמודד עם היצר ולא היה לו כח, לא היה לו כוח. הוא היה צדיק, צדיק גדול. אבל לא היה לו כוח להיות מנהיג. יש הבדל בין צדיק למנהיג. יכול להיות מנהיג שהוא

בכלל לא צדיק, יכול להיות צדיק שהוא בכלל לא מנהיג. יכול להיות תלמיד חכם שהוא בכלל לא צדיק ולא מנהיג. יכול להיות תלמיד חכם שהוא גם צדיק וגם מנהיג. שאול היה צדיק והיה תלמיד חכם ולא היה מנהיג, כמו שהיה ראוי. דוד היה ראוי ממנו יותר, למרות שדוד היו לו כל כך הרבה נסיונות וכל מיני עליות וירידות אבל הוא יכל להתמודד עם הענין הזה. ושאול ברגע שנפל - נשבר, לא יכל להתמודד עם הענין הזה, לא יכל לקום מזה, לא יכל לקום מזה.

אנחנו רואים מידה כנגד מידה. שאול המלך, למה נפל בענין הזה? כי הוא התחשב בסביבה. כמו שהיום מתחשבים בכל מיני שטויות. לא מתחשבים רק בהשם יתברך, מתחשבים בכל מיני שטויות.

אז הוא התחשב בזה, שאול המלך התחשב להבדיל בסביבה, בדעת הקהל: 'הם חמלו על מיטב הצאן, טוב מה לעשות, העם רוצה ככה מה אני אעשה..'. אנחנו רואים במגילה איך גילגולו שזה מרדכי היהודי, איש ימיני, הוא לא מתחשב באף אחד - בעזות פנים הוא לא משתחוה להמן וזהו זה. כל האחרים רוצים ללחוץ אותו: 'מה קרה לך אתה מסבך אותנו, אתה תגרום עלינו קטרוג, אתה תגרום עלינו צרות, אתה תגרום עלינו כל מיני דברים', והוא לא כורע ולא משתחוה.

ההפך, הוא מצליח לסחוב את כל העם אתו. מה ששמה הפוך, העם סחב אותו. וזה תיקון גדול מאוד של הבחינה הזו. לפעמים אדם צריך ליפול ולהתרסק בשביל אחר כך להיות חזק ולא ליפול, למרות כל הקשיים, למרות כל הקיטרוגים, למרות כל השנאה - לא להתרסק.

זאת אומרת לא מספיק שהטוב הוא טוב, הטוב של שאול היה טוב עליון, הוא היה כמו ילד בן שנה, היה נקי וטהור. אז אנחנו אומרים בשכל שלנו: 'מה זה אדם נקי וטהור איך הוא הסתבך בדבר כזה? איך מגיע לו דבר כזה? וכל הצער שנגרם לו אחר כך והוא נהיה חולה, וכל העניינים וכל הטעויות וכל מה שנגרם. 'לא מגיע לו' היינו אומרים היום, 'לא מגיע לו לאיש צדיק כזה לא מגיע לו דבר כזה', נכון אנחנו אומרים שרואים איזה צדיק שסובל, 'לא מגיע לו דבר כזה'. אבל האמת שלמרות שעבר הרבה זמן עד שהוא בא לתקן את זה, כן, בתור מרדכי, בכל זאת זה לטובתו. כי מרדכי גם היה טהור וגם היה קדוש וגם היה צדיק וגם היה הכל וגם היה חזק ולא נשבר ולא הושפע, מה יגידו מה לא יגידו, מה רוצים, מה האינטרסים של הסביבה ומה הסיפורים.

הוא הבין שאסור להשתתף בסעודה, אסור להשתחוות להמן וזהו זה לא איכפת לו שום דבר, לא מעניין אותו הוא לא שומע ולא נסחף אחרי הרוב ואחרי הלחצים. ולטוב שיש לו גם עוצמה ועזות כזו, זה טוב אמיתי. זה טוב שיכול לשמור על עם ישראל, זה מנהיג שהוא כפה את כל הדור למה שהוא חשב שזה אמת והוא הלך עם זה וזהו זה. שיגידו, כמו שאומרים היום, שיקפצו. לא מעניין אותו כלום.

ולמרות כל זאת, גם כן שלחו לו עוד קצת נסיון, שהוא לא היה רצוי לכל אחיו, אלא לרוב אחיו, בכל זאת היתה לו אופוזיציה, גם אחרי כל הנס, בכל זאת כדי לראות, בוא נראה הוא צריך שהכל יהיה מושלם, שכולם יהיו איתו או שהוא יכול להתמודד עם זה שלא כולם יהיו

איתנו.

קורה, לא כולם איתנו, מה לעשות. מי שרוצה ללכת בדרך השם צריך לצפות שלא כולם יהיו איתנו.

עוד איזה כמה נקודות ואחר כך נלך למגילה.

בקיצור, כתוב בזוהר שהמכשפים של הרשעים שמה, של עמלק, נכנסו בתוך הצאן. התגלגלו בתוך הצאן, 'חמל העם על מיטב הצאן', הרשעים האלה הם היו בתוך הצאן, נכנסו לתוך הגוף של הצאן, איך אומרים: הסתתרו, התחפשו, זה אולי הסוד של התחפושת, אולי הסוד של התחפושת. אך התחפושת לשם שמיים. הם נכנסו בתוך הצאן ונראו כצאן.

איך אומרים: 'כצאן המובל לטבח'. מה כבר צאן יכול להזיק? בסדר, תהרוג את החיילים, תהרוג את כל האנשים. אבל צאן? מה יכול לעשות צאן? אתה יכול להשתמש בזה, להנות מהם, לרחם עליהם. מה יותר נחמד מצאן?

ככה היצר הרע מסתתר בתוך כל מיני אנשים שנראים לך כמו צאן. והם זאבים הם לא צאן. יש להם חיוכים של צאן עושים מה..מה..מה.. אבל הם זאבים. פתאום ברגע הנכון טורפים אותך. השם ישמור. שהשם לא יתן.

באמת כתוב בזוהר שיש אנשים שנראים כאנשים אבל הם לא אנשים הם בהמות בגוף של בן אדם. ולפעמים רואים בן אדם שאין לו מצפון בכלל, אין לו מצפון, אין לו דין ואין דין. אתה לא יכול לקלוט איך בן אדם אין לו מצפון, אין לו, מינימלי, לשום דבר. ואז אתה יכול להבין למה. כי הוא רק נראה כמו בן אדם, יש לו גוף של בן אדם אבל הוא בהמה. הוא לא בן אדם.

גם בדור הזה, שמתגלגלים בדור הזה, כל מיני גילגולים של דורות קודמים, איך אומרים, עם עבר בעייתי. אנחנו צריכים להזהר מאוד. להזהר מאוד.

כי כמו שיש הרבה שליחים למקום, להבדיל, ככה יש הרבה שליחים ליצר. **וכל אחד שנראה כמו צאן יכול להיות שהוא בפנים מכשף רשע עמלקי שבא לחסל.**

זה הענין שאנחנו עוסקים הרבה בעבודת הנפש. גם בתוך הפנימיות שלנו, לראות מי בא לחסל אותך - 'הבא להורגך השכם להורגו'. כל הזמן אנחנו בהיכון, לבדוק, 'רגע אחד, המחשבה הזו מאיפה באה לי, האם זה מצד עמלק? זה צאן? זה מחופש? זה אמיתי? זה מצד הקדושה?' לברור את הבירור. מה שיש לנו בפנים וגם מה שיש לנו מסביב, מה שקורה. לפעמים בן אדם מסתבך בגלל אישתו, כמו אחאב. מה זה האישה של האדם? זה הדבר הכי, שהכי יקר לו. אדם סומך עליה וכו' וכו'.

גם האדם הראשון, התגלגל על ידי אישתו הבעיה. זאת אומרת: לפעמים היועץ הכי קרוב לאדם, זה אישתו, יכול לגרום לו נפילה. לפעמים האח שלו, עשיו, 'אחי עשיו' האח שלו, חביבי, האח שלו, מאותו רחם באו. תאומים. 'ידיד נפש אב הרחמן'. רק השם יתברך הוא ידיד נפש. 'ידיד נפש אב הרחמן' עליו אתה יכול לסמוך. הוא לא יראה לך כמו צאן והוא זאב, ולא יהיה אח אבל יהיה 'אחי עשיו' בסוף, ולא יהיה בחינת אשתו של אחאב שגרמה לו מה שגרמה לו. לכן אדם צריך לא להיות פאראנואיד אבל צריך לדעת שבני אדם הם בני אדם.

זה אחד הלימודים שלמד שאול בעצמו. שהעם בא והשפיע עליו והוא היה צריך לדעת, העם יש לו רצונות, יש לו כל מיני דברים. אבל הקב"ה קודם. הוא אמר לחסל - צריך לחסל. אין חכמות פה. אז ככה בני אדם צריכים גם כן, אנחנו צריכים לדעת יש בני אדם, יש משפחה, יש הכל, חברים, הכל טוב ויפה - הקב"ה קודם.

אם הקב"ה קודם - אף פעם לא ניפול. אף פעם לא ניפול. כי השם אמת. אז גם אם התגלו

כמה מהצאן שבסוף היו זאבים - לא נורא, לא יכולים לעשות כלום. למה? כי השם מול עיניך. אתה לא בונה עליהם, ואתה לא תלוי בהם ואתה לא מתמוטט מהם. השם יתברך הוא המוליך אותך ביום ובלילה. ואם תשאר לבד, כמו שאמר רשב"י אז הוא יהיה לבד, אז מה. בודאי שאנחנו אנשים אוהבים עם ישראל, עם רחמן, צריך אחדות וצריך הכל: אהבת ישראל, אהבת חינוס, אבל לא לשכוח קודם כל את השם יתברך. הוא קודם לכל. הוא היה, הווה ויהיה.

אם אנחנו נבנים ממנו אף פעם לא יוכלו לגמור אותנו. אף פעם לא יוכלו לחסל אותנו, אף פעם.

ינסו, אבל לא יצליחו, לא יהיה נפילה. יש קטע אחד עוד במגילה שאנחנו בעז"ה עוד נקרא שמרדכי אומר לאסתר: 'מה זה? את חושבת לברוח שמה ולהנצל בבית המלך. אולי לעת הזאת הגעת למלכותי רק בשביל להציל את עם ישראל הגעת למלכות, מה זה אולי? זה בטוח. הרי לא היה לזה שום הסבר אחר. זה מובן שבשביל זה היא הגיעה למלכות.

מה זה הענין הזה? מה אנחנו צריכים ללמוד? אנחנו צריכים ללמוד מזה: לפעמים בן אדם, השם יתברך לוקח אותו 'מאשפות ירים אביון' ומעלה אותו, ומכניס אותו לפלטרין של מלך, מלביש אותו מלכות, נותן לו כח של מלכות, כח של שליטה גשמי, רוחני, חברתי, לא משנה מה, ואז הבן אדם הזה משתחרר, הבן אדם משתחרר ואז הוא מתחיל למלוך לא לשם שמיים. זה אותו פרינציפ, כן?

בעצם המלוכה של שאול באותו זמן שנכשל לא היתה לשם שמיים. המלוכה של מרדכי, כן, המנהיגות שלו, היתה לשם שמיים. מה שצריך הוא עושה וזהו זה. נגד כולם. ואסתר המלכה היתה לה בחירה בעניין הזה. אדם יכול להגיד 'השם הציל אותי, הכניס אותי לבית המלך אף אחד לא יודע שאני יהודי', מה יכלה? יופי, להשאר שמה.

למי היה נסיון דומה? למשה רבינו. משה רבינו בבית פרעה. מבסוט. הסגן של הראיס. מה הבעיה, הוא צריך ללכת לראות מה קורה ליהודים? הוא צריך לקחת ללב? הוא צריך משהו? הוא יושב יופי.

כל אחד מאיתנו במשך החיים נותנים לו נקודות מלכות אם זה על הילדים שלו, אם זה על הפקידים שלו, אם זה על הפועלים שלו ואם זה על התלמידים שלו ואם זה על כל האומה. לא משנה. כל אחד לפי מה שהשם נותן לו.

השאלה איך הוא משתמש בנקודת המלכות לשם שמיים? זה הרבה אנחנו הרחבנו בספר תיקון ההנהגה. שההנהגה צריכה להיות לשמה, נקיה. וזה קל לדבר, אבל כשאדם מגיע לאיזה דרגה אחרת של מלכות יותר כללית, קשה מאוד. שמה באים כל הזאבים וכולם רוצים שאדם ישתחוה לטבע. כי כולם הגיעו בדרך הטבע.

בדרך כלל פוליטיקאי איך הוא נהיה גדול? בדרך הטבע. כן, שימו לב, יד רוחצת יד, 'אני עוזר לך אתה עוזר לי', 'תגייס לי קולות', הכל מאפיה כזה, תן וקח, ביזנס. ככה בן אדם הולך וככל שהוא יותר עז פנים ויש לו מרפקים והוא יותר ערמומי, ככה הוא עולה.

לפעמים מראיינים פוליטיקאים שואלים: 'אתה היית קטן בסניף ההוא איך נהיית...'. אז הוא מספר: 'דאגתי לחברים, עשיתי ככה' וכל זה. זאת אומרת אנשים שרגילים במלכות שהיא מלכות לא מתוקנת, שזה ליגרמיהו עבדיך, שזה לא לשם שמיים וזה על מנת לקבל לעצמם, אז הם רגילים שכולם הגיעו לשמה באותה דרך.

אם שנינו נלך לתל אביב ונפגש בתל אביב ודאי שעברנו את הדרך בין ירושלים לתל אביב. ככה זה נראה לא? לא באנו ממקום אחר. אז ככה אנשי השררה חושבים שכולם הם כמוהם, מאותו הקלקול. אם הבן אדם מתוקן והוא לא בדרך הזו, אלא הוא עולה באמת לשם

שמיים, באופן טהור, אולי הוא נראה זאב אבל הוא לא, בפנים הוא כבש. הם לא יוכלו להשלים עם זה, 'הוא לא משלנו. זה לא מריח טוב, מה זה הדבר הזה? זה לא משלנו, בוא נחסל אותו, בוא נראה אם הוא משתף פעולה עם המאפיה, או לא משתף פעולה עם המאפיה'.

כך היה המקרה עם אסתר המלכה להבדיל, שהגיעה למלכות בנס, בהשגחה. בדרך שנראית כאילו בטבע, אבל מי שיש לו עיניים רואה שזה לא בטבע. זה הכל הכנה בשביל להציל את עם ישראל. ולכן כשראש הסריסים בא להציע לה דרך הטבע תמרוקים, שמן המור, 'מה את רוצה לקחת למצוא חן בעיני המלך', כל מיני תכשיטים, כמו כל אחד מהאנשים שהיו באים לשמה כדרך הטבע, היא לא רצתה שום דבר.

כבר מאז היא הייתה טהורה, לא בדרך הטבע ולא מתוך רצון אלא היא רק חיכתה לראות מה ההשגחה מולידה, בשביל מה היא הגיעה לשם.

ברגע קריטי של הניסיון בכל זאת אמרו לה - 'גבירתי, איפה את הולכת? את הולכת להציל את עצמך או שאת הולכת להציל את עם ישראל שבשביל זה נשלחת'. למרות שכל ההכנה, למרות שכל החיים, ולמרות שכל מה שהיא עברה עד הרגע הזה זה היה טהור, קדוש, מסודר לגמרי כמו שצריך.

ברגע הקריטי, בכל זאת, היה פה איזה שאלה: 'האם את מוציאה את עצמך או שאת עושה את התפקיד שלך? ואם לא תדעי לך שיש עוד דרכים למקום'. זהו, זה הלקח בדור הזה שאנחנו רואים כל כך הרבה קלקולים בענין של המלכות. שבן אדם יזהר מאוד לא להשתמש בשרביט בשביל עצמו אלא לשם שמיים. בעיקר בפנימיות שלו. ואם אפשר גם כן בחיצוניות לנהוג כמו שצריך - גם טוב, עוד יותר טוב.

אבל אם הוא לא יכול מאיזה שהם סיבות לפחות בפנימיות שיהיה נקי ובחיצוניות יכולים להגיד מה שרוצים כמו שגם על מרדכי אמרו מה שרוצים, מה אפשר לעשות. עכשיו בזמן שאנחנו קוראים את המגילה יש כל מיני תיקונים ועיניניים, כל מיני הערות וכל מיני עיניניים.

זאת אומרת, בכמה מילים פשוטות, המצוות שאנחנו עושים והמנהגים זה לא סתם. זה לא איזה דבר שסתם עושים או יש כאלה חושבים שזה חג ברברי או אני יודע מה, יהודים כל השנה אסור לנו להשתכר אז נתנו לנו להשתכר פעם בשנה שנהיה מבסוטים. זה לא ככה, יש טעמי מצוות הכל על פי הקבלה, השפעות בעולמות העליונים, שכל דבר בא בזמנו ובעתו להציל את עם ישראל ולתקן את הצנרת ולהוריד את האורות והמוחין מה שצריך לתיקון כל העולמות. זה ככה באופן כללי.

כתוב גם במגילה שלבז הם לא שלחו ידיים, זה גם כן בא לתקן את העניין אז, מזמן של שאול המלך. אפשר כל דבר בעז"ה אם יהיה לנו ראש טוב להתבונן על זה יהיה הרבה הארות.

מרדכי היהודי שהביא את הגאולה, אנחנו זקוקים לה מאוד דווקא בפורים הזה, צריכים לכוון למשוך את זה לתוך העולם הזה. שכפי שאז בזכות מרדכי היהודי הדין התהפך לגמרי, 'ונהפוך הוא' עכשיו גם כן בדרך הטבע אין לנו שום סיכויים, תדעו לכם, הגזירות שיש עכשיו על עם ישראל, רחמנא לצלן, אין לנו סיכויים בדרך הטבע.

בדרך הטבע - 'עולם כמנהגו נוהג', כל אחד מושחת במלכות איך שבא לו, כל אחד מוכר את העקרונות שלו איך שבא לו, כל אחד בשביל הכסף מוכן לתת הכל, אף אחד לא יכול לעמוד בלחצים. אפילו אי אפשר לבוא בטענות, הגענו למצב כזה שבאמת אי אפשר לבוא בטענות, האנשים קטנים. אנחנו כולנו קטנים, אין לנו כוחות לעבוד בכלום כמעט. אז אנחנו במצב

קשה מאוד. קשה מאוד.

אין לנו, אין לנו מנהיגים עם עוצמה, אין לנו. לא חשוב כבר אם אתה מסכים איתם או לא מסכים איתם, אין כת, אין שיעור קומה, אין שום דבר. ולכן על פי הטבע אין לנו שום סיכוי. זה צריך להתפלל שיהיה נס כמו שהיה בזמן ההוא, שמסוגל לזמן הזה להביא את הנס הזה שיתהפך הכל. שיתהפך הכל.

ובאמת ההוא שיושב באמריקה הוא כמו אחשוורוש. נתון ללחצים כאלה, ונתון ללחצים כאלה...

אנחנו עכשיו בפורים. בקיצור שמה היה גילוי פנים שידעו מי המן ומי מרדכי, עכשיו אנחנו כבר לא יודעים מי המן ומי מרדכי, אבל מי שיש לו לב להרגיש רואה את המצב כמו שזה. ככה המצב תדעו לכם, אנחנו צריכים נס יותר גדול מהזמן ההוא, יותר גדול. כי אין לנו גם מרדכי ואסתר כאלה צדיקי עליון שיכולים, איך אומרים, בזכותם כבר הופכים את הכל. לכן תתפללו חזק וגם בזמן המגילה לכוון שתתעורר הארה הזו ויבוא הנס הגדול 'ונהפוך הוא' ונתעורר מבפנים לתיקונים הנכונים וגאווותן של ישראל תוחזר לישראל, ולא נהיה תולעת שכולם רומסים אותנו. כמו שדיברנו בעבר. זהו.

בקיצור, ההשגחה של השם יתברך מתנהלת במקביל: 'זה לעומת זה', זה הפלא. אחד הפלאים הגדולים, אחד הכללים הגדולים פה במגילה זה שני הסיפורים איך הם שזורים אחד עם השני. זה השגחה שמתגלגלת עכשיו. מה שהכי מדהים כל אחד מפרש את זה לפי הדרך שלו, כן, אם זה צד הקדושה אז מפרשים את זה על דרך של הקדושה. אם זה מצד הקליפה כל דבר ודבר, תשימו לב:

כשקוראים לו למשתה אז הוא חושב שעושים לו לגדולה. כל דבר ודבר המהלך הקדושתני והמהלך הקליפתי הם הולכים ביחד. זה לעומת זה, כל הזמן, במקביל. ולכן אף פעם אנחנו לא יכולים לדעת אם עכשיו למשל המצב גרוע או לא. זה נראה גרוע אבל אי אפשר לדעת, יכול להיות שמתחת לפני השטח, כלומר לא יכול להיות - בטוח, השם יתברך מגלגל סיבות להפוך את הכל בסוף. ולכן כתוב שהדור הזה מקולקל מבחוץ ומתוקן מבפנים.

וגם אנחנו רואים שיש, ברוך השם, הרבה צדיקים ואנשים טובים ואנשים תמימים באמונה תמימה. זה פלא פלאים, וזה דווקא אנשים פשוטים. דווקא אנשים 'עמך', מתוקנים. זה פעם היה הפוך: בזמן התנאים היו התנאים שהם היו גדולי עולם והכלים התחתונים היו עמי ארצות מוחלטים, בכלל לא היה להם תיקון, ההיפך. ועכשיו, ברוך השם, האורות מגיעים למקומות נמוכים. זה סוד מטרת הבריאה שכתוב: 'התאוה לו, יתברך להיות לו דירה בתחתונים' שה-י יגיע לעקב בחינת יעקב. טוב, אנחנו ממשיכים. אם כן המגילה מתחילה פה בתיאור של הסעודה של אחשוורוש ובתיאור הכח של הקליפה, השליטה, כמה הוא שולט, על כמה מדינות, כמה גדלותו וכו' וכו'.

תמיד כשיש מאבקים בין הקדושה לבין הקליפה - יש מאזניים רבות, מה גדול ממה. מה כבד ממה. הקדושה, הקליפה, כן? אתם מבינים מה שאני אומר? כנגד אחד כמו המן חייב להיות אחד כמו מרדכי. כנגד אחד כמו מרדכי 'מי שגדול מחברו יצרו גדול הימנו'. הכוחות הם שקולים והדבר תלוי בהכרעה ממש לפי הזכויות 'עד הגרוש האחרון', כמו שאומרים, מודדים עד למצווה הקטנה ביותר.

אז הוא רצה "להביא את ושתתי המלכה לפני המלך בכתר מלכות להראות העמים והשרים את יופיה כי טובת מראה היא. ותמאן המלכה ושתתי לבוא בדבר המלך אשר ביד הסריסים ויקצוף המלך מאוד וחמתו בערה בו"

חטא האדם הראשון גם כן קשור לעניין הזה של אי שמירת הברית מכמה בחינות:

גם מזה שחיה לא היתה צנועה ודיברה עם הנחש.
מה פתאום אשת איש צריכה לדבר עם הנחש? ו-ב' שהיתה לא צנועה. למה היא לא היתה יחד עם האדם? למה היא הסתובבה? ו-ג' שהם לא התאפקו וקיימו את המצוה לפני שבת והיה אסור ו-ד' לא התכסו כתוב גם כן. כתוב שהנחש הסתכל והתגרה ובשביל זה הוא החליט לבוא ולהפיל אותם. לא שמרו על צניעות. וגם העץ עצמו היה תאוה לעיניים, גם יש ענין של תאוה. משיכת חכמה מלמעלה למטה. משיכת תאוה מלמעלה למטה, זה נקרא 'משיכה מלמעלה למטה' זה למשך אורות בלי תיקון. זה הפך הקדושה. זה חייב להביא שבירת הכלים. ולכן פה אנחנו רואים שושתי מתה, זה שבירה של המלכות דקליפה באותו זמן, כי הוא רצה להנות, הוא רצה כביכול להתפאר, כן, בפני אלה. וכתוב במדרש שצמח לה זנב ולכן היא לא באה, לושתני, צמח לה זנב בשביל זה היא לא באה. לא בגלל שהיתה מלכת הצנועות. היא בטח היתה מוכנה לבוא, מה איכפת לה, אבל משמיים גילגלו את זה כדי שהיא לא תבוא כדי שהיא תמות כדי שתבוא אסתר.

"ויאמר המלך לחכמים ידעי העיתים כי כן דבר המלך לפני כל ידעי דת ודין והקרוב אליו.." פה מתארים בדיוק את הכללים של העבודה במלכות, כן, איך זה הולך, המלך, החכמים, יודעי העיתים והיועצים וכל הסיפורים. המלך לא מחליט לבד החלטות, הוא צריך להתייעץ בקרוב אליו, 'המקורבים' מה שנקרא היום. גם אז היו מקורבים.

"כרשנא שתר אדמתא תרשיש מרס מרסנא ממוכן שבעת שרי פרס ומדי רואי פני המלך היושבים ראשונה במלכות..". בינתיים אנחנו רואים שהקליפה מתעסקת עם עצמה. אין עדיין שום קשר לענין של עם ישראל ושל הקדושה, כביכול. אבל גם כשהם מתעסקים עם עצמם, יש איזה מהפכה ביפן, או יש איזה בעיה בפרו שאין לזה שום קשר אלינו, זה לא נכון.

כתוב ככה בספרים שכל דבר שקורה בעולם יש לו קשר עם עם ישראל. גם אם זה לא נראה באופן גלוי אז זה באופן סמוי. פה רואים איזה בעיה בחצר של המלך, שמה הקשר בין זה ובין הקדושה? ובכל זאת זה הכנה.

אז מה הוא התייעץ איתם "כדת מה לעשות במלכה ושתי על אשר לא עשתה את מאמר המלך אחשוורוש ביד הסריסים..". זה מורד במלכות. מורד במלכות חייב מיתה. גם העמים מבינים את זה. 'הוי מתפלל לשלומה של מלכות שאלמלא מוראה איש את רעהו חיים בלעו'. צריך שיהיה איזה חוק ואיזה סדר אפילו אם זה לא לפי מה שצריך להיות.

"ויאמר ממוכן לפני המלך..". הנה, ממוכן מי זה? "ויאמר ממוכן לפני המלך והשרים, לא על המלך לבדו עותה ושתי המלכה, כי על כל השרים ועל כל העמים אשר בכל מדינות המלך אחשוורוש..". אתם רואים פה מתחילים לראות כבר השלכה. השלכה לכלל לכל העולמות, כל המדינות.

"ויאמר ממוכן לפני המלך והשרים, לא על המלך לבדו עותה ושתי המלכה כי על כל השרים ועל כל העמים אשר בכל מדינות המלך אחשוורוש" זאת אומרת, פגם שעשתה ושתי זה פגם בכל הדברים ובכל המקומות ובכל המדינות זה יכול להביא חורבן, כי אם מישהו אחד העיז לא לשמוע בקול המלך, זה כבר פרוץ. ועוד מה, זה אשתו של המלך לא

שמעה לו.

"כי יצא דבר המלכה על כל הנשים להבזות בעליהן בעיניהן, באמרם המלך אחשורוש אמר להביא את ושתי המלכה לפניו ולא באה" כן, הפקרות. הנה אנחנו רואים פה שמשמיים מכניסים אותם למלכות, על כורחם. אז יש דברים שמתגלגלים ויוצאים דבר מתוך דבר כבר בלי אפשרות להתחמק.

כמו שלמשל היום, צצה פרשה, ברגע שהפרשה עלתה לכותרות כמו שאומרים חייבים לעשות בדיקה. מה יכולים לא לעשות כלום? להמשיך הלאה? מי מעונין בכלל להתחיל להוציא לכלוך כמו שאומרים ולבדוק דברים לעומק, בכל זאת אין ברירה.

יש דברים שהם משתלשלים מעצמם כבר, אין בזה שליטה. "והיום הזה תאמרנה שרות פרס ומדי אשר שמעו את דבר המלכה לכל שרי המלך וכדי בזיון וקצף; אם על המלך טוב יצא דבר מלכות מלפניו ויכתב בדתי פרס ומדי ולא יעבור אשר לא תבוא ושתי לפני המלך אחשורוש ומלכותה יתן המלך לרעותה הטובה ממנה;

ונשמע פתגם המלך אשר יעשה בכל מלכותו כי רבה היא וכל הנשים יתנו יקר לבעליהן למגדול ועד קטן; וייטב הדבר בעיני המלך והשרים ויעש המלך כדבר ממוכן; וישלח ספרים אל כל מדינות המלך אל מדינה ומדינה ככתבה ואל עם ועם כלשונו להיות כל איש שורר בביתו ומדבר כלשון עמו". טוב, זה הפרק הראשון.

"אחר הדברים האלה כשוך חמת המלך אחשורוש זכר את ושתי ואת אשר עשתה ואת אשר נגזר עליה; ויאמרו נערי המלך משרתיו יבקשו למלך נערות בתולות טובות מראה; ויפקד המלך פקידים בכל מדינות מלכותו... וכו'.. וכו'.. אנחנו רואים שלמרות שהמרשעת גרמה לו כל זה, היה צריך להרוג אותה. עכשיו מה מבקשים? לא נשים צדקניות, נשים נאמנות, בתולות, בתולה טובת מראה, נערה בתולה טובת מראה. זה מה שחשוב. זאת אומרת, פה לא לומדים שום לקח.

"והנערה אשר תיטב בעיני המלך תמלך תחת ושתי וייטב הדבר בעיני המלך ויעש כן" אנחנו גם רואים כאן שהמלך, גם נגרר. עם כל זה שהוא מלך, יש דברים שהוא חייב לעשות. אין מה לעשות זה כבר 'הרכבת רצה מעצמה' והנה, רק פה מתחילים לדבר על מרדכי.

"איש יהודי היה בשושן הבירה ושמו מרדכי בן יאיר בן שמעי בן קיש איש ימיני; אשר הגלה מירושלים עם הגלה אשר הגלתה עם יכניה מלך יהודה אשר הגלה נבוכדנצר מלך בבל, ויהי אומן את הדסה היא אסתר בת דודו, כי אין לה אם ואם.

והנערה יפת תואר וטובת מראה. ובמות אביה ואמה לקחה מרדכי לו לבת" עכשיו מתחיל להתגלגל בגלוי זה הפעם הראשונה שמתחיל להתגלגל בגלוי, שמתחילים לראות את הלעומת זה. זאת אומרת את הקדושה. את הסיפור של הקדושה איך הוא מתחיל להתגלגל במקביל. זאת אומרת: שמה נהיה חור ופה מסבירים.

בינתיים תראו כל מה שהיה צריך הכנה. תראו איך ההשגחה עובדת: "איש יהודי היה בשושן הבירה", טוב איך הוא הגיע לשם. הוא הגיע מירושלים עם הגולה, "אשר הגלתה עם יכניה מלך יהודה אשר הגלה נבוכדנצר מלך בבל".

זה קודם כל עכשיו הוא נמצא פה אבל תראה יש לו סיפור. יש הכנה, הכל עם הכנות הפלא

של המגילה זה ההכנות, ואיך זה הולך. סינכרוניזציה זה נקרא, התאמה, של זמנים ככה מדויקת.

"ויהי אומן את הדסה היא אסתר בת דודו, כי אין לה אב ואם". פתאום בן אדם, לא עלינו, אין לו אב ואם. נהיה יתום. כן, הוא אדם. בפרספקטיבה האישית שלו נחרב העולם שלו. מה יותר גרוע מזה? אין לו אב ואם, צריך לגדול לבד וכל העניינים וכל ההתמודדויות.

ניסיון קשה מאוד אבל זה הכל הכנה כדי שהיא תילקח על ידי מרדכי, כדי שהיא תגיע במקום ושתי, כדי שהיא תציל את עם ישראל, זאת אומרת הצרה של היהודי, כל הכאבים של היהודים, כל מיני ניסיונות אדם חושב זו הבעיה האישית שלו. מי אמר לך? אין בעיה אישית שלך, זה בעיה של כולם. 'כל ישראל ערבים זה לזה';

ערבים זה בזה זה שבן אדם, אישה פה במקרה זה, נהיה יתום זה העולם נחרב, אין דבר יותר קשה לילד שאין לו הורים, אין יותר קשה מזה, בן אדם יש לו הורים אז יש לו משענת, יש לו יחס מטפלים בו, מגדלים אותו, פה - טראח אין לו שורש, אין לו כלום, שלא נדבר על זה שהילדים אכזרים שואלים: 'איפה אבא שלך? איפה אימא שלך? איפה הוא עובד? מה הוא עושה?' מה יגיד היתום? לא סתם התורה מקפידה על הענין.

והיה לה דוד, מרדכי, זה נשמע כמו איזה סיפור באיזה שכונה: אחת התייתמה, יש לה דוד, הוא גידל אותה, בינתיים הוא לקח אותה לבת.

"והנערה יפת תואר וטובת מראה"

סתם חושבים בחורה נולדת יפה, סתם אחת עם אף עקום, סתם. אין סתם, כלום, כל הפרטים זה משמים אם היא לא היתה יפה וטובת מראה מה היה קורה? תלמיד: לא הייתה המגילה.

הרב: לא היה עם ישראל! אתם קולטים עד איפה זה מגיע?

קיצורו של עניין היא היתה יפת תואר וטובת מראה ויתומה אז יש לה מעלות ויש לה חסרונות. היום כשבאים לשידוך מתחילים לבדוק: הייחוס הזה, ההוא, איך היא נראית? יש לה שכל? יש לה מידות טובות?

שורה תחתונה: היא היתה יתומה שזה לא פשוט אבל היתה יפת תואר ויפת מראה, בזכות היופי שלה אנחנו פה, אתם קולטים את העניין הזה? כן או לא? ככה זה התגלגל אם היא היתה מכוערת, למשל, לא היתה ישועה בעניין הזה אולי היתה מישהי אחרת אבל על כל פנים זה ככה זה היה מוכן מראש ויש בזה נקודה לא טובה זאת אומרת היה היתה יפת-תואר וכל זה - זה טוב לעם ישראל וטוב לבעלה אבל פה הקליפה שמה עין עליה בגלל זה.

תלמיד: זה לא פעם ראשונה.

תלמיד: גם על שרה ועל רבקה.

הרב: כן.

תלמיד: מעניין שזה תמיד קורה ככה.

הרב: זה מזכיר את העניין של חוה, באמת הוא הסתיר את אסתר בתוך הבית וכן שמר עליה ובכל זאת הנחש שם את העיניים וזה תיקון לעניין הזה של חוה גם היתה יפה והייתה בחוץ לא היתה בבית ואז הנחש לקח אותה, בא עליה, כתוב בזוהר ופה אותו דבר רק שפה מרדכי והיא תיקנו, היו בסדר, שמה לא היו בסדר בתור אדם וחווה.

"ותילקח אסתר אל בית המלך על ידי הגי שומר הנשים: ותיטב הנערה בעיניו ותישא חסד לפניו ויבהל את תמרוקיה ואת מנותיה לתת לה ואת שבע הנערות הראויות לתת לה

מבית המלך וישנה ואת נערוותיה לטוב בית הנשים "

עכשיו כבר אנחנו רואים פה מהלך, עלית המלכות, יש איזה מהלך קדימה, עד עכשיו היא היתה סתם אחת מהעם יפה וטובה ויתומה ומה שאתה רוצה ופתאום עכשיו היא מועמדת להחליף את ושתי הרשעית, מעלים אותה, וכבר מצאה חן, אה?

"לא הגידה אסתר את עמה ואת מולדתה כי מרדכי ציוה עליה אשר לא תגיד"

מה זה? ערמוניות דקדושה, מרדכי כבר ידע אז רגע אחד, הוא כבר עשה את הפאזל גם בלי רוח הקודש הוא כבר הבין זאת חסרה, זאת לקחו, זה לא סתם לקחו לו את הבת, הוא היה ראש הסנהדרין הוא לא היה אדם פשוט. לא יכול להיות שסתם הוא אמר לא להגיד מי היא, לא את מולדתה ולא את עמה. ואם היא היתה אומרת?

תלמיד: כל התהליך היה נעצר?

הרב: מה היה נעצר?

תלמיד: המן לא היה בונה עץ.

תלמיד: אחשוורוש לא היה לוקח אותה

תלמיד: המן היה מחסל אותה

הרב: המן היה מחסל אותה? או לא, אולי זה היה עוצר בכלל את כל הסיפור.

תלמיד: אם המן היה יודע שהיא כך לא היה יוצא נגד עם ישראל.

תלמיד: אז היה מתעורר דבר אחר בקליפה.

הרב: זה הוא צודק, חוץ מזה אם לא היה קטרוג לא היה ביטול הדין, לא היה תיקון. כלומר, לפעמים חייב לבוא הקטרוג וחייבים לסבול ולעבור כל מיני תהליכים לא נעימים וזה התיקון, ואם הבן אדם לא משתף פעולה עם השמים, מה שנקרא, הנזק היה יותר גדול. יכול להיות שאם היא היתה אומרת שהיא יהודיה היו הורגים אותה והיו עושים עוד ספירת מלאי של הנערות האחרות ואז מביאים יהודיה אחרת שהיא לא היתה אומרת את מולדתה כי הוא אמר שה'רווח והצלה יעמוד ליהודים ממקום אחר' אומנם כל יהודי באמת בכל דבר בבריאה יש לו את המקום והזמן שלו, מצד שני מרדכי אמר לה שאם היא תחשוב שהיא תברח בתוך בית המלך ותציל את נפשה, יהיה מישהו אחר, יהיה שליח אחר.

אולי יש בזה איזה חוק שצריך לחרות בהבנה, שיש שליח שנבחר להיות שליח כשזה משמים זה אופטימלי, תיראו איזה אופטימליות, כל הנתונים המתאימים מבחינת אסתר המלכה, וגם שהיא היתה קשורה עם מרדכי שהוא היה זה שצריך להתנגד להמן, שאם זו היתה יהודיה אחרת שלא מכירה את מרדכי או לא היתה שומעת בקולו, אז לא היה אותו כוח.

זאת אומרת שמשמים נבחרים הדברים במדויק, למרות שאנחנו לא נראה או כן נראה מה נראה, ואם באמת היא היתה אומרת ומשנה ממה שאמר לה מרדכי היה בא רווח והצלה ממקום אחר, אבל אולי הוא לא היה מושלם כמו זה, מי יודע מה היה קורה, הא?

עכשיו זה שהוא אומר לה לא לדבר, זה תיקון על חטא עץ הדעת שהיא דיברה עם הנחש, והוסיפה והסבירה, פה הוא אומר לה לשתוק, אין פה מה לדבר.

"כי מרדכי ציוה עליה אשר לא תגיד"

ואדם הראשון לא ציוה על חוה לא לדבר עם הנחש, אולי הוא היה צריך לצוות. 'אם זה המנוול הזה יבוא אל תדברי אתו מילה אחת' זאת אומרת אישה. אישה כתוב 'דעתן קלה' וראינו את זה בחוש. רואים את זה כל יום. לפעמים גם לא מתוך רשעות. שום דבר, פשוט דעתן קלה.

תלמיד: מתחילות בשיחה..

הרב: שיחה, משהו, לא שמות לב, כמו שאומרים, לכל הנקודות, כמו שאנחנו שמים לב. זה לא נראה להם כל כך חמור כמו שלנו נראה. זה אחרת זה משהו אחר. אז אם כן אדם הראשון היה צריך להגיד לה 'יא חביבתי אם יבוא זה, יבוא ההוא, מילה אחת לא'. לא אמר, פה הוא אומר את זה, כן.

תלמיד: מה שתמיד מטריד אותי פה זה שיש כאן נשואי תערובת ועוברים על זה לסדר היום כאילו שום דבר לא קרה. היא מתחנת עם גוי. הרב: כן על פי הסוד אבל הוא לא נגע בה. השם שלח שין דלדיית בדמות שלה. על פי הסוד הוא לא נגע בה כלום. ועל פי הפשט כן. באמת אסתר בעצם נאנסת היא לא רצתה לבוא עם הרשע הזה.

תלמיד: כתוב "ותילקח אסתר "

הרב: היא נאנסת לבוא לשם, זה לא מרצונה וגם לכן היא לא רוצה להתיפות ולא כלום מה שההוא נותן לה, היא באה למלך וזה לא מרצונה ואילו עם הנחש זה היה מרצונה ששמה גם כן הסיטרא אחרא בה עליה שברצונה ופה הסיטרא אחרא באה שלא ברצונה אז זה תיקון על העניין הזה.

אז היא החריבה את העולם בעניין הזה, הנחש הכניס בה זוהמה. הטיל בה זוהמה וזה פגם בכל הנשמות ובכל העולמות. ועכשיו שהיא נלקחה לעניין הזה וכתוב שהיא קרקע עולם היתה, היא באה להציל את העולם שאם היא מצילה את ישראל - היא מצילה את העולם כולו. שאם אין ישראל, אין עולם.

נחרב העולם. מחזיר את העולם לתווה ובוהו זאת אומרת שזה בדיוק התיקון הזה, פלא שזה התיקון של חוה שהיא כיבתה נרו של עולם, למה נשים חייבות בחלה וחייבות בנידה וחייבות בהדלקת נרות? בגלל החטא של עץ הדעת טוב ורע.

פלא פלאים גם אנחנו רואים שאסתר מצילה את מרדכי. כן גם רוצה להיטיב עמו להוציא לו את השק ואת האפר וכל זה, וחווה היא הרגה את אדם הראשון, היא ידעה שהיא חטאה וגרמה לו למות, שמא השם יתברך יביא אישה אחרת תחתיה.

ופה אסתר מוסרת את עצמה: 'אבדתי אבדתי', מה לעשות, זה התיקון של זה. פלא שחווה לא רצתה להיות נאבדת שהשם יביא אישה אחרת. פה היא אומרת 'אם אבדתי אבדתי' זה המסירות נפש לתיקון העניין ההוא. אתם רואים לאט לאט נפתח הכל.

"ובכל יום ויום מרדכי מתהלך לפני חצר בית הנשים לדעת את שלום אסתר ומה יעשה בה."

זה גם תיקון לאדם הראשון שהוא לא הסתובב לשמור על אשתו. עכשיו הוא הולך לראות שם מה שלום אסתר ומה יעשה בה ומה קורה. הוא צריך לדאוג.

"ובהגיע תור נערה ונערה לבוא אל המלך אחשורוש מקץ היות לה כדת הנשים שנים עשר חודש כי כן ימלאו ימי מרוקיהן ששה חודשים בשמן המור ושישה חודשים בבשמים ובתמרוקי הנשים. ובזה הנערה באה אל המלך את כל אשר תאמר ינתן לה לבוא עמה מבית הנשים עד בית המלך."

ובערב היא באה ובבוקר היא שבה אל בית הנשים שני על יד שעשגז סריס המלך שומר הפילגשים לא תבוא עוד אל המלך כי אם חפץ בה המלך ונקראה בשם. ובהגיע תור אסתר בת אביחיל דוד מרדכי אשר לקח לו לבת לבוא אל המלך לא ביקשה דבר כי אם את אשר יאמר הגי סריס המלך שומר הנשים ותהי אסתר נושאת חן בעיני כל רואיה" העניין הוא כזה היא נלקחת ולא מבקשת להתיפות, שום דבר. זה הפך מה שהיה הזמן של חוה שלא שמרו שם על צניעות. עכשיו היא צנועה, זה שלוקחים אותה - לוקחים אותה מה היא יכולה לעשות? זה התיקון הזה. ובכל זאת היא מוצאת חן בעיני כל רואיה .

"ותילקח אסתר אל המלך אחשורוש אל בית מלכותו בחודש העשירי הוא חודש טבת בשנת שבע למלכותו. ויאהב המלך את אסתר מכל הנשים ותישא חן וחסד לפניו מכל הבתולות וישם כתר מלכות בראשה וימליכה תחת ושתי"

פה רואים ... רציתי להגיד לכם כמו שהמכה לא באה במכה אחת זה בעיקר מה שרציתי להסביר פה, ואני קצת עברתי לאדם הראשון, כפי שהמכה לא באה במכה אחת כך גם הישועה לא באה במכה אחת. זה בשלבים. וכפי שעולים, הנה עכשיו היא עלתה ונהייתה מלכה. מה יותר טוב בשביל עם ישראל שהמלכה היא שלו?

מצד שני המלכה היא שלו אבל היא לא מפורסמת כיהודיה, אתם מבינים את זה? יכול להיות למשל צדיק גדול בדור, הוא לא מפורסם כצדיק גדול. אז מבחינה פנימית יש לו את כל ההשפעה אבל מבחינה אמיתית, מבחינת מלכות אין לו השפעה על מה שקורה. כל מיני רשעים מחליטים את מה שהם רוצים לטוב ולמוטב. אותו דבר כאן: אין עדין עמדה אמיתית, כמו שאומרים, לאסתר. אומנם היא המלכה והיא האהובה, מה שאתם רוצים, אבל היא לא יכולה להגיד שום דבר.

פה רואים שזה לא עובד. כן? טוב, פה רואים שהמלכות נלקחת בשבי. מלכות דקדושה, אסתר היא המלכה, הולכת לשמש עם ז"א (זעיר אנפין) דקליפה. זה נקרא שהמלכות נלקחת בשבי.

י.ק.ו.ק. - כשלא עלינו אין זכויות ויש חטאים, מה שלמדנו כבר, ה-ה' זה הנוק' דקדושה, נעשקת. זה מה שנקרא 'השכינה בגלות', תכל'ס, יש יניקה מצד הסיטרא אחרא. יניקה זה הנאה. מה זה יניקה? זה עונג, זה שפע, זה מה שאתה רוצה. אז המצב היה ככה, רבותי, בגלל העוונות והחטאים, ככה נלקחה.

עכשיו שאול היה צריך להרוג את עמלק, את אגג. זה גם כן תיקון, של להרוג את הנחש. לא מצינו שאדם הראשון היה 'גבר' כמו שאומרים בעניין הזה, והלך לאחר שהנחש עשה מה שעשה הרג את הנחש או משהו, בכלל לא. פה נתנו הזדמנות, בתור שאול שגם היה גדול הדור, שהיה צדיק. גם אדם הראשון היה צדיק עליון שאי אפשר לתאר את הדרגה שלו, אבל היה פה עניין של רחמנות לקליפה.

זאת אומרת, כביכול אמר שאול: יש איזה ניצוצות, יש איזה תועלת. יש איזה תועלת בצאן, חוץ מזה זה באמת מעניין. מה הוא אומר 'חמל העם על מיטב הצאן'. אבל הוא חמל על אגג?! מה זה קשור לצאן? זאת אומרת הוא כאן לא אמר את כל התמונה כמו שהיא אמת, הוא חמל על הראש של עמלק.

לפעמים, שיש הזדמנות, צריך לגמור את הקליפה צריך לגמור את הקליפה. אם אין

אפשרות אז אין. אבל פה הוא צווה, צווה במפורש. וזה ניתן לו. אז היה צריך לגמור את הקליפה. היות שהוא לא גמר אותה, הנה - עכשיו הקליפה רוצה לגמור אותו, פשוט מאוד. רחמנא ליצלן.

גם האדם עצמו, רחמנא ליצלן, לפעמים השם נותן לו הזדמנות להתגבר על איזה יצר, והוא לא מתגבר. לפעמים אדם מרגיש קדושה והוא כבר באיזה דרגה אחרת של התעלות, בא לו איזה יצר, מזכיר לו נשכחות והוא נופל. יכל למעוך אותו באותו זמן. הוא לא מועך אותו, הוא חוזר לילדותיות. הרי זה ילדותיות, ליפול בידים של היצר זה שטות. זה רוח שטות. אז אדם לפעמים מפיל את עצמו, כמו שאומרים.

הרי נתנו לו את ההזדמנות, שיתן את המכה. והוא לא נתן את המכה. לא נורא, אז נותנים לו עוד הזדמנות, אבל כל פעם ההזדמנות הבאה יותר חמורה כבר. אם אתה לא נותן לו את המכה כשאתה חזק, **כמו ששאל היה חזק ויכל לגמור אותו, תצטרך לתת לו את המכה בתור מרדכי המסכן עם שק ואפר שבקושי יצאנו ראש כמו שאומרים, בשן ועין יצאנו מהניסיון הזה. זה כלל.**

טוב. כאן אנחנו רואים שכבר אסתר עולה בדרגה, כאילו. זאת אומרת היא מצד אחד היא ראש, מצד שני בינתיים אין לזה שימוש, לעניינים האמיתיים. זה רק הכנה. בינתיים אין לה פתחון פה. הפה שלה סגור. בכלל כמעט עד הרגע האחרון אין לה פתחון פה. יש נוכחות אבל אין מימוש של היכולת. כמו שיש לפעמים מדינה שיש לה יכולת גרעינית אבל אומרים: 'מה תעשה עם זה'. זה נכון, מה אתה יכול לעשות עם זה. לא עושים עם זה כלום.

כמו שיש לנו את אסתר המלכה, אבל מה - אסור לה להגיד שום דבר. היא לא יכולה להגיד. ברגע שתגיד שהיא יהודיה, הלך עליה והלך עלינו. היא צריכה לשתוק. אולי זה פלא, אולי זה הסוד של הצדיקים הנסתרים, שאנחנו ראינו, בכל פעם בסיפור, שכשמתגלה צדיק נסתר הוא אומר: 'אוי ווי, גילו אותי, הלך עלי'. ויש כאלה שמתו מיד אחרי שגילו אותם. יש כאלה שברחו לכפר אחר, למדינה אחרת, יש כאלה שמתו. זה לא מובן, מה הסיפור, מה עד כדי כך.

הנה רואים את זה מאסתר המלכה. שהיא היתה מלכה והייתה הכל, אבל בסתר. המהות האמיתית שלה בסתר, כמו יוסף. גם יוסף היה יוסף הצדיק, אחד משבטי ישראל, והוא נלקח שמה כעבד והיה לעבד, זה יהלום חביבי, אבל הוא עבד כרגע, לא יעזור כלום. הוא עבד, הוא מתפקד כעבד, בבית של פוטיפר, והוא עולה לאט לאט, אחר כך מקטרגים עליו, ומכניסים אותו לא עלינו לבית סוהר, ושמה גם כן עולה, ועוד פעם סיפור וככה וככה, עד שנהיה המלך, עד שנהיה זה, ועד שבאים האחים שלו, ועד שבסוף...בסוף 'אה, זה יוסף'. גם כן, בסיבובים כאלה.

ובנתיים למרות שיש את היהלום, אין מה לעשות אתו, כי הוא לא מתגלה. יש בזה סוד גדול. לא סתם זה נקרא 'מגילת אסתר'. יש בזה סוד גדול בדבר הזה, במציאות הזו שיש יכולת רוחנית, יש יהלום, יש הכל, אבל אי אפשר לממש אותו ממש. זה הסוד גם כן של, למשל הבעל שם טוב, שהוא בא. או כל הצדיקים הגדולים.

עד שהתחילו להכיר בהם הם כבר היו בעולם האמת. לפעמים גם אחרי שהלכו לעולם האמת רק אז התחילו להכיר בהם, בספרים שלהם. ובנתיים שהיו פה, הם היו כמו אסתר. אמנם כן, אסתר המלכה, מה שאתה רוצה, אשתו של מרדכי, גדול הסנהדרין, אבל בנתיים בגלות. שמירה, והענין הזה היה פה שמירה. כי אם היא היתה מתגלית כנראה שהיה הסוף, אז היה

צריך לשמור. לא בכל מקרה זה טוב, ככה זה.
"ויעש המלך משתה גדול לכל שריו ועבדיו, את משתה אסתר. והנחה למדינות עשה,
ויתן משאת כיד המלך". עוד פעם משתה, כל הזמן משתים, אוכלים ושותים. לכן גם
בפורים אוכלים ושותים. ו-"עץ הדעת טוב ורע", זה גם היה באכילה.
"ויקבץ בתולות שנית ומרדכי יושב בשער המלך. אין אסתר מגדת מולדתה ואת עמה,
כאשר ציווה עליה מרדכי". עוד פעם אומרים את זה.

"ואת מאמר מרדכי אסתר עושה, כאשר היתה באמנה אתו". זה מערכת של בעל ואישה
בקדושה. איזו אישה כשרה? עושה רצון בעלה. וגם המלכות והקדושה נכנעת בפני הז"א
(זעיר אנפין). ואם לא - זה עזות. אם הנוקי' (נוקבא) שולטת זה עזות.
"בימים ההם ומרדכי יושב בשער המלך, קצף בגתן ותרש שני סריסי המלך משומרי
הסף, ויבקשו לשלוח יד במלך אחשוורוש. ויוודע הדבר למרדכי ויגד לאסתר המלכה,
ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי. ויבוקש הדבר ויימצא וייתלו שניהם על העץ. ויכתב
בספר דברי הימים לפני המלך". פלא פלאים. פלא פלאים. קודם כל רואים פה, שעוד
פעם מרדכי מציל את הקליפה. הוא אז הציל את אגג העמלקי, לא הרג אותו, ופה
הוא עוד פעם מציל את אחשוורוש.

שמה זה היה לרעה, פה זה לטובה. למה פה זה לטובה? מה היה קורה אם לא היה
מציל את אחשוורוש? כנראה שהמן הרשע היה פועל, אולי הוא היה עולה להיות
מלך, ואולי כבר לא היה מי שיתנגד לו.

כי בכל זאת אחשוורוש ברגעים הנכונים, יכלו לגלגל דרכו לפחות קונטרה כמו
שאומרים. אז לא לבטל את הספרים - אבל ספרים חדשים. הוא הולך באיזה שהם שלבים,
מוליכים אותו, על כרחו. יכול להיות שאם היה נותן שיהרגו את אחשוורוש, היינו אנחנו
סובלים. גם רואים כאן, שוב פעם, איך קוראים לזה היום? נקריה בדרכו הזדמנות,
קוניוקטורה קוראים לזה.

שמעתם את המושגים האלה? מושגים מהרחוב. הוא היה זריז, לנצל את ההזדמנות
שנקרתה בדרכו. יש פה הלשנה. מרדכי הלשין, נכון? מרדכי הלשין על אלה שרצו להרוג את
אחשוורוש, והציל את אחשוורוש. מצד שני, זה נקודת זכות גדולה, שאחר כך עמדה לנו בעת
המבחן, נכון? מה לומדים מזה?

לפעמים בן אדם נקרה בדרכו מקרה, הוא צריך להבין שזה לא סתם. מרדכי ידע, שהוא ראש
עם ישראל, ומה שקורה לו זה לא דברים סתם, ולכן אם קרה לו איזה מקרה, ועוד דבר
שהיה קשור למלך, וזה איזה מקרה כבד, אז הוא פעל.

כמו איזה, להבדיל, משחק שחמט. הוא כל הזמן ערני: 'אה, זה בא מפה... טוב, נעשה משם'.
רואים את הערנות שלו, של מרדכי, בכל צעד וצעד. איפה יש היום דבר כזה? מנהיגות ככה,
שקולטת את הדברים לעומק, שמנהלת את המהלכים, זה פלא פלאים, מבחינת מנהיגות.
ששואל לא היה מנהיג, הוא היה מונהג מהבחינה הזו. פה כבר רואים תקיפות, כבר
רואים ערמה בקדושה, מזיז כל מיני מהלכים. היום היו אומרים שהוא מניפולטור,
שהוא צבר נקודות, זה הביטויים שיש היום בנושאים האלה.

"ויוודע הדבר למרדכי". זאת אומרת פה אנחנו גם רואים גילוי. רואים איך השם יתברך

לאט לאט מגלגל את העניינים. קודם כל שם את אסתר המלכה, אבל היא חסומה, לא יכולה להשפיע כלום. עכשיו זה השימוש הראשון באסתר המלכה. מרדכי יושב בשער המלך, קולט ענין, הולך אומר לה, היא אומרת לו, מוצאים שזה נכון - וזה נרשם. אחד אפס. כמו שאומרים. זה כבר לטובתנו. פלא. פלא פלאים.

חייב להיות ככה, חייב להיות צבירת נקודות במלחמה. אם לא, ברגע הקריטי מי, מה, מו, מה פתאום. זה הביא את הגאולה. המהלך הזה שהוא עשה פה, זה גרם את הגאולה אחר כך. כי אז נדדה שנת המלך, וכך התחילה המפלה שלו.

יש כלל: אם הקליפה מתחילה ליפול, אז היא נופלת. אז המן הרשע בשיא שלו, חשב שהולכים לתת לו את הפרס, שהמלך חפץ ביקרו. ואז שם מתחיל ה'נהפוך הוא' ממש, השורש זה פה. זאת אומרת, בכל נסיון ובכל דבר בפרט ובכלל צריך לראות מה השורש, איך זה מתגלגל, איך זה משתזר, איך זה נשזר, מתי זה צומח, מתי זה בגלוי, מתי זה בסתר, איזה דרך זה בא. זה כללי החכמה.

"ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי". היא יכלה להגיד בשמה. היא שמעה, נודע לה, מה הסיפור. כן? היא אמרה בשם מרדכי. הרואה אומר, מרדכי הוא לא עניו. איך הוא הולך ואומר בשמו, תגידו למלך בשמי שכך וכך. אבל פה זה נרשם בפרוטוקול שזה ממנו. הזכות הזו תעמוד לנו אחר כך. אם זה היה מאסתר בלבד, אחר כך זה היה עוזר? אה? אתם רואים את הבניה הפלאית, איך השם יתברך תופר את הכל, ואיך החכם נכנס בזה? "איזהו חכם, הרואה את הנולד".

זאת אומרת קודם עלתה אסתר למלכות, עכשיו מרדכי צבר נקודות רציניות, הוא הציל את המלך, היה איזה מקרה, היה איזה נס, וזה כבר רשמי, המלך חייב לו. צבר נקודות והמלך חייב לו. זה גם רחמי שמים. הכל ברחמיו, כן? זה הסוד של המגילה. שהכל נראה כאילו עולם כמנהגו נוהג, אבל כל הזמן יש את המתחת לקרקע, מה שקורה. ההכנות, העניינים.

"אחר הדברים האלה גידל המלך אחשוורוש את המן בן המדתא האגגי. וינשאהו וישם

את כסאו מעל כל השרים אשר אתו". אה? זה לא פלא? רק אחרי שמרדכי הכניס מכה כמו שאומרים, צבר נקודות, עכשיו הוא בעצמו, אחשוורוש בעצמו מגדל את הרשע.

זה גם כן נקודה מעניינת. הרי הרשעים האלה לא מאמינים אחד בשני. אתה חושב שהם מאמינים אחד בשני? הם מפחדים. יגדיל מישהו יותר מדי, כמו אצל אותו הרשע, תראו! מפחדים מהבן. מסוגלים להרוג את הבן! אם הבן ילך ויגנוב את הכסא מהאבא, דברים כאלה...

אין נאמנות, אין שום דבר. זה נאמנות? אה? לא. רק חיצוני, אינטרסנטי. עכשיו אנחנו נאמנים, מחר נהפוך את הסיפור. ככה הקטע, פלא פלאים.

אז למה הוא גידל אותו? הוא לא ראה מי זה המן הזה?

תלמיד: יש מדרש שהקב"ה רצה שאם כבר קם אויב על ישראל, הוא רצה שיהיה אויב 'ראוי'. אז הוא גידל אותו ממש מכלום, להראות שאתה כלומניק, יגדל, עד שכביכול יהיה שווה כוחות מול מרדכי. ולא איזה סתם יבא, שיהיה 'ראוי', גדול.

הרב: כתוב בחסידות, שלפי הגודל של המתנגד רואים את הגודל של הצדיק. גדולת הצדיק, לפי מי שמתנגד לו. שמעת? זה כלל. קודם כל כלל. קודם כל תשמע את הכלל, תזכור אותו, תכניס למחשב. זה דבר חשוב מאוד. זה נכון. 'צריה היו לראש'. ככה כתוב. 'צריה' - אלה שצוררים את כנסת ישראל, היו לראש.

מי שרוצה להפוך לראש, ילך ויהיה צורך נגד היהודים, הוא יהפוך לראש. למה? 'צריה היו לראש'. למה? כי זה לא נאה לעם הנבחר שהצרים שלהם יהיו קטנים, סתם איזה בזויים. אז

כל מי שהולך ומתנכל לעם ישראל נהיה גדול. כמו הרשע הזה עכשיו, שמי היה מסתכל עליו לפני כמה שנים. הוא עכשיו מסתובב כאלוף העולם שמה, בכל פלטרין. קמים לפניו וכל זה. למה? 'צריה היו לראשי'.

זה בזמן הגלות, זה לא לכל הזמן. אבל כמו שאמר כאן, כדי שהכנגד, כדי ש'הלעומת-זה' יהיה ראוי, שיהיה איך אומרים 'פרטנר'. אם לא, אין 'פרטנר'. אמנם אנחנו רחמנא ליצלן, מפחדים, ואנחנו אפסים, ואיך יכולים לבקש 'פרטנר'? אנחנו לא מבקשים, אבל משמים נותנים פרטנר ראוי. כן, כבודו.

תלמיד: אני חושב שאנחנו למדנו פעם בשיעור, שאם רוצה היצר הרע להפיל מישהו, מה שהוא עושה זה לפעמים גם כן מגדל אותו יותר מדי על מנת להפיל אותו... הרב: שבירת הכלים.

תלמיד: ...יכול להיות שעושים את אותו תהליך. עשו לו את אותו הדבר להמן.

הרב: זה תהליך הברור. הרי אגג מלך העמלקי, הוא היה גדול. היה צריך לפוצץ אותו, זה היה ההזדמנות. אז עכשיו צריך שיגדל מישהו שיהיה גדול כמו אגג ואפילו יותר מסוכן מאגג, מזרע אגג, כדי לפוצץ אותו. אם נניח, היו הורגים את המן, סתם: שני יהודים ככה, חמי מזג, היו מחסלים אותו, לא יכול להיות דבר כזה? לא היו דברים כאלה בהסטוריה? היו או לא היו? מרעילים אותו, עושים לו משהו. זה לא שזה לא היה, מעניין; זה לא היה תיקון למה שהיה. לפעמים הדין צריך להיות רחמנא ליצלן כל כך קשה, להגיע לשיא שלו, כי זה בדיוק התיקון של הענין ההוא.

אם לא יגיע לשיא שלו אין תיקון, אז בשביל מה כל הסיפור, בשביל מה כל הענין. זה הפלא.

"אחר הדברים האלה גידל המלך אחשוורוש את המן". הוא גידל אותו.. זאת אומרת שעד שמרדכי לא צבר נקודות, אי אפשר היה לגדל את המן. קודם כל אסתר נכנסה לבית המלך ועשה אותה מלכה. שתיים - מרדכי צבר את הנקודות, הציל את אחשוורוש, אחשוורוש חייב לו, עכשיו נותנים להמן לגדול. פלא הדבר הזה.

"וישם את כסאו מעל כל השרים אשר אתו". הוא נהיה ראש. "וכל עבדי המלך אשר בשער המלך כורעים ומשתחוים להמן. כי כן ציווה לו המלך. ומרדכי לא יכרע ולא ישתחוה". פה הנקודת מפנה..

"כורעים ומשתחוים להמן, כי כן ציווה לו המלך". למי ציווה?

תלמיד: כולם, להשתחוות להמן.

הרב: "ומרדכי לא יכרע ולא ישתחוה".

דרך אגב, המן גדל בבית של מרדכי, הוא גידל אותו, כן.

תלמיד: הם היו בצבא ביחד. היו בצבא ומרדכי תמך בו, הציל אותו, הוא היה חייב לו, סיפור ארוך, זאת אומרת הוא הכיר אותו מזמן, זה לא שפתאום... הרב: הוא היה עבד שלו, הוא היה רבו. אז איך הוא ציפה שהוא ישתחוה לו? 'עבד כי ימלוד'.

תלמיד: המגילה בפשטות לא מבינים, זה נראה לא אנושי. עכשיו זה נראה מלא חיים.

הרב: נניח מרדכי יכל לא לכרוע, או לא להשתחוות. מה ההבדל? כתוב: "לא יכרע ולא

ישתחווה". יש פה שני דברים. **"לא יכרע"** - מה זה לכרוע ברך? - ולהשתחוות? תלמיד: לכרוע זה נראה לי שגם אתה מסכים עם זה שאתה כורע לעברו, מזדהה עם זה. הרב: כולם כורעים ומשתחוים. כולם כורעים ומשתחוים - נותנים לו כח, נותנים לו יניקה, נותנים לו מעמד. אין מלך ללא עם, חותמים.

ומרדכי לא כורע ולא משתחווה. **"לא יכרע ולא ישתחווה"**. פלא פלאים. הרי זה מה שהיצר רוצה. איך היצר עובד על בן אדם? הוא מראה לו שהוא גדול, שהוא חזק. אתה תשמע בקולי, אתה לא תוכל לעמוד בזה, תעשה מה שאני אומר. שולט על הבן אדם. שולט, מושל בו, גורם לו לכרוע ולהשתחוות לפניו. אז שיש את הציווי, למשל, לא לדבר לשון הרע. זה ציווי של השם יתברך. בא היצר ואומר: 'לא, אתה תדבר לשון הרע. תראה, זה כדאי לך וזה. אתה תדבר, אני לא אתן לך, אתה חייבי' ולוחץ אותו עד שהוא מדבר. אותו זמן הבן אדם כורע ומשתחווה, נכון? רחמנא ליצלן. דוגמא. אבל פה למה צחקתי? השם שלח גילוי. **הרי אדם הראשון וחוה הם בעצם כרעו והשתחוו. היצר הרע הוא בא עם כל מיני סיפורי מעייסעס, שכנע אותם, והם עשו מה שהוא אמר, לא מה שהשם אמר. ישתחווה זה לשון 'חוה' - יש את 'חוה'.**

פלא. יש את חוה. מי הראשונה שעשתה? חוה. היא הראשונה שהשתחווה ליצר. היא גם גרמה לאישה, כתוב. ופה זה 'יש את חוה'. "ולא יכרע" - זה רע. יכ-רע. מה זה י"כ? כ'נסת ישראל. "לא יכרע". אסור שכנסת ישראל תכרע לרע.

עכשיו לפי ההלכה וגם המנהג, ובטח בכל מדינה ומדינה, אם המלך ציווה אז לכרוע ולהשתחוות, הבן אדם שלא עושה את זה יתחייב מיתה, מורד במלכות. **מרדכי זה מ'ר'ד' כ'נסת ישראל.** פה כבר אנחנו רואים, מתחיל העימות. זה שאלה טובה מאוד. הרי נניח אנחנו רוצים להפיץ את התורה ולעשות דברים טובים, וכולי. ולא רוצים צרות עם אף אחד. אנחנו מחפשים צרות? אתם ראיתם אותנו מחפשים צרות, עושים רע למישהו, מזיקים למישהו? מה רוצים מאיתנו, מה עשינו? מה עשינו? על מה מתנגדים כל כך הרבה? על זה שמפיצים תורה, על זה שעוזרים ליהודים? על מה? אבל תראו, אין ברירה. יש ציווי לכרוע ולהשתחוות ברך לרע. מי שלא רוצה - יוצאים נגדו. הוא מורד במלכות של הקליפה. הוא מורד ב... מורד. פה במפורש הוא מורד. קיצורו של ענין: פה אנחנו רואים את העימות הראשון. יש עימות או אין עימות? יש ברירה למרדכי? מה, הוא יכול לכרוע? אם הוא היה כורע, מה היה קורה? נגמר העולם נגמר. זה הדבר האחרון שנשאר, זה הפיוז. הלך הפיוז - הלך על הכל. זאת אומרת שלפעמים אדם רוצה טוב, לא עושה רע לאף אחד, ההיפך: הוא עוד עזר לאחשוורוש, הוא עזר להמן קודם וכל זה. על פי הטבע היו צריכים להיות נחמדים אתו והכל, אבל משמים מגלגלים את זה, ואדם נכנס באיזה קיר ואין לו ברירה, חייב להכנס למלחמה הזו.

כמו שהיה מצופה מאדם הראשון שיכנס למלחמה, כמו שהיה מצופה משאול שיכנס למלחמה, והוא לא נכנס.

תלמיד: למעשה בגלל שאול יצא המן. אם שאול היה מכרית את אגג...
הרב: נגמר.

אם כן, אנחנו, יש קו ימין קו שמאל קו אמצעי. ימין על שמאל. צריך שיהיה חסד, ורחמים, וגם דין. חייב שיהיה דין. מתי צריך שיהיה דין? להלחם ביצר, להלחם בגבורה דקדושה. אי אפשר להיות נחמד וטוב עם הקליפה. לפעמים אפשר לתת לה קצת חבל, כמו שאומרים,

איזה יניקה. אבל בסוף, שורה תחתונה, זה לא עוזר לך כלום. זאת אומרת שמגיע איזשהו רגע במהלך של התיקון, ובמיוחד אם זה תיקון אמיתי וחשוב וכללי, שיוצאים למלחמה. רבותי, לא יעזור כלום. זאת אומרת מביאים את הצדיקים לאיזה מצב, שאין להם ברירה. אין להם ברירה בכלל. לוחצים לוחצים לוחצים, עד שהוא חייב לעבור את המכשול הזה. חייב למסור את נפשו. מה היה אפשר לעשות? היה אפשר לעשות משהו אחר? אין מה לעשות בכלל. כמו שהיום למשל אנחנו מפיצים, נותנים יעוץ, חייבים לתת את הנשמה על זה. יבואו, יצעקו, ירביצו, לא יודע מה יעשו, מה יכולים לעשות. יש ברירה? אין ברירה. זה הדבר היחיד האחרון שנשאר.

זה הדבר היחיד האחרון שנשאר. זה הצ'אנס של עם ישראל. הפצה של הפנימיות של עבודת נפש, זה... וכי הבעל שם טוב ותלמידיו ותלמידי תלמידיו זכותם תגן עלינו, היה להם ברירה? בעל היתניאי יכל להפסיק להגיד מאמרי חסידות בגלל ששמו אותו בכלא? לא היה ברירה. יש דברים בקיצור, שלפעמים כוחות הקדושה צריכים להכנס בזה ואין מה לעשות. אין איפה לברוח.

אין מה לעשות. כמה שזה כואב, קשה, אין. פלא זה הדבר הזה. פלא פלאים. ומה לומדים מזה? מי שלא תמך במרדכי, כן? נניח, אז במי הוא תמך? בהמן. רבותי בהמן, באחשוורוש. לא היה אמצע, לא היה נקודת אמצע שיש איזה כמה ברירות. או קי, אנחנו לא נהיה קיצונים. נעשה ככה. לא נכרע ממש, אבל נעשה לו... אין דבר כזה. כל מי שלא כרע ולא השתחוה, הוא מרד במלכות. וכל מי שכרע והשתחוה, מרד בקב"ה באותו זמן. או זה או זה.

מגיעים זמנים שלא נותנים לך. לא רק מרדכי עצמו, אלא גם הסובבים אותו. מה, מרדכי לא היו לו תלמידים? היה לבד? זה גם פלא גדול. ראש הסנהדרין, צדיק כזה שבא מירושלים, בעל רוח הקודש, איפה כולם, חבריה? איפה הם היו? לא כתוב פה שהיה איזה תנועה שלמה שלא כרע ולא השתחוה.

רק מרדכי. זה התיקון שלו. שעכשיו השם שלח לו. למה? כי הוא לא היה צריך להתחשב, הוא לא היה צריך עזרה. אז, הוא אמר: 'חמל העם על מיטב הצאן'. זאת אומרת הוא הליביש את האחריות על העם. בגלל שהעם לא רצה להרוג את הצאן, אז הוא התחשב בהם. אז הוא אין לו כח לבד לעמוד, הוא נבנה על ידי העם. עכשיו הוא צריך לעמוד לבד. לבד הוא לא יכרע ולא ישתחוה. מה שהעם עושה או לא עושה זה לא משנה. הוא צריך למשוך את העם, הוא צריך להיות מנהיג. אין מה לעשות. פלא פלאים, פלא פלאים הדבר הזה. פלא פלאים.

תלמיד: יכול להיות שכל היהודים האחרים שכן השתחוו, מצאו להם היתר הלכתי, פיקוח נפש. הוא היה צריך ללכת גם נגד זה.

הרב: בוודאי, בוודאי. בוודאי שהיו גדולי ישראל חוץ ממרדכי, לא? אז מה אתם? אנחנו ראינו, אתם זוכרים, באחד מסיפורי חסידים, שהיה בענין הזקן והפיאות? היה מחלוקת אם להוריד את הזקן או לא להוריד את הזקן, בין גדולי ישראל. אמרו שזה שעת השמד, לא שעת השמד, צריך, לא צריך. זוכרים? אז גם פה, לכאורה אולי מצאו להם איזה היתרים. אבל פה זה הנקודה המכריעה של כל הענין הזה, רבותי. פה הוא יצא למלחמה. עד עכשיו זה רק היה הכנות. אתם רואים את השלבים? הוא היה צריך לעלות, היא היתה צריכה לעלות. הוא היה צריך לצבור נקודות, אחר כך הקליפה גדלה, ועכשיו הוא יוצא נגדה כי הקליפה רוצה לבלוע אותו. זאת אומרת שהמן הרשע ידע שמרדכי לא יכרע ולא ישתחוה. הוא ידע

שזה הנקודה פה.

למה דוקא הוציאו, למה דוקא הוציאו את הגזירה הזו, ולא גזירה אחרת? למה דוקא הענין הזה?! כי ידעו שמרדכי לא יכרע ולא ישתחוה, לא יהיה לו ברירה. זאת אומרת הביאו פה נקודה שלא יוכל לברוח ממנה. הוא יצטרך לצאת. זה גם מצד הסיטרא אחרא בשביל לגמור אותו, אם הוא ישתחוה הוא היה גומר אותו, וגם מצד הקדושה כדי שהוא יתקן את התיקון של הגבורות דקדושה, שצריך לעמוד כנגד. לא השאירו לו בכלל פתח למשהו אחר. או זה או זה. או שעכשיו אתה נהיה צדיק, והולך עם זה ראש בקיר, או שאתה נופל ואין לך תקנה רחמנא ליצלן.

מי יודע מה יכל להיות. וכל זה מה שהכי מדהים, שעד סוף הענין "כי מרדכי היהודי משנה למלך אהשוורוש וגדול ליהודים ורצוי לרוב אחיו". עד הסוף. הוא רק רצוי לרוב אחיו. זאת אומרת יש הרבה מאחיו שהוא לא רצוי להם. יש כמה מאחיו שלא רוצים אותו ולא אוהבים אותו. וזה למה, וזה למה? תלמיד: אי אפשר להיות נחמד עם כולם.

הרב: אי אפשר להיות נחמד לכולם, זה ברור. הוא היה נחמד אז לכולם, הוא צריך את התיקון, אבל מצידם, לא מצידו, מצידם למה הם לא מבינים מה שהוא עשה שזה היה הכל נכון?

הם בכלל לא הבינו את כל הקטע. לא הבינו לא רצו להבין, רשעים. רשעים, פשוט רשעים. הם לא רצו להבין מה שעבר על מרדכי, ומה שמרדכי עשה, וכל הנס שהשם עשה. איך אפשר לחגוג את פורים אם אתה לא אוהב את מרדכי, אני שואל אתכם? אם אתה לא קולט מה מרדכי עבר ועשה, על מה אתה שמח בפורים?

זאת אומרת, אתה אומר 'זה הכל טבע, זה סתם שטויות, ההוא סיבך אותנו', כל מיני דתן ואבירם כאלה. זה לא משהו פרווה, אין פרווה. בתיקונים אין פרווה, יש או בשר או חלב. אין באמצע. בתיקונים האמיתיים אפשר להיות פרווה ולחגוג את פורים? והרי עד היום יש כאלה שאומרים 'מה זו המגילה הזו', צריך לאסור את המגילה, צריך לאסור את פורים, איזה מנהג ברברי וכל מיני עניינים, עד היום. טוב, זה מחזק אותנו מאוד הענין הזה. הנקודה הזו המכרעת, שלפעמים אין מה לעשות, הולכים עם זה. והתוצאות בידי שמים, כמו שאומרים.

"ויאמרו עבדי המלך אשר בשער המלך למרדכי, מדוע אתה עובר את מצוות המלך?" מה אתם אומרים? זה התלמידים. זה התלמידים. זה התלמידים. של המן.

מה שאנחנו טוענים פה, זה שאפשר ללמוד את כל המלחמה בסיטרא אחרא הפרטי והכללי, בתוך המגילה. יש את כל השלבים. ומזה אפשר להקיש לנסיונות של כל הדורות, מאז אדם וחוה ועד ביאת משיח. כל השלבים. אי אפשר לברוח מהם. עכשיו ממש פלא פלאים.

זה לעומת זה. זה לעומת זה. מצד שני, אין מלך ללא עם. זאת אומרת שאם יש את הראש של הסיטרא אחרא, חייב שיהיה לו סגנים ותלמידים ועוזרים ושרים וכל הממלכה, כמו שיש בקדושה. עכשיו ברגע שכוחות הקדושה מתחילים לצאת מחוסר ברירה, מתחילים לצאת לקרב, כמו שאומרים, נגד הסיטרא אחרא, אז בהתחלה יש תמיהה מצד התלמידים ומצד העוזרים של הקליפה, איך אתה לא עושה מה שהמלך שלנו אומר? זאת אומרת, הם המזהים בשטח שאתה לא בדיוק במפלגה שלהם, כמו שאומרים. והם

מתריעים בך. זה לא המלך בעצמו, זה לא כבודו של המלך, אלא יש עבודה שעושים התלמידים ותלמידי תלמידיהון. והעוזרים וכולי וכולי. זה גם כן בא כדי להגדיל את כבוד המלך של הקליפה, וכדי להוריד את הכבוד של הקדושה. כן? שזה לא, כאילו אתה לא בליגה של המלך שלהם.

התלמידים והקטנים הם אומרים לך אם אתה בסדר, אם אתה לא בסדר, למה אתה לא כורע ולא משתחוה, וכל הענין הזה. מבינים? תראו מה קורה פה.

"ויאמרו עבדי המלך אשר בשער המלך למרדכי: מדוע אתה עובר את מצוות המלך?" זאת אומרת שבמלחמה הזו של הסיטרא אחרא, הם מביאים אותך למצב בלתי נסבל, שאתה חייב ללכת בדרך הקדושה, לא תמיד בדרך של הרשמי כמו שאומרים, ואז אומרים לך: אדוני, אתה עברת פה על החוק. איך אתה, המלך אמר ככה אתה עושה הפוך? מה זה? זה לא בסדר.

זאת אומרת שיש התנגשות בין מעל לטבע, שזה הקדושה, לבין הטבע, ויעולם כמנהגו נוהג. אז זה פה קשה מאוד. זאת אומרת שמעל לטבע, לתקן עולם במלכות ש.ד.י. צריך... נמצא בעמדה קשה. כי הם יש להם את הכח, לכאורה. למרות שכל המלך הגדול הזה, אחשוורוש, חי בזכות זה שמרדכי הציל אותו. זה לא משנה בכלל. עכשיו הוא המלך, ומה פתאום אתה הולך נגד הטבע, אדוני? יש טבע, יש סדר, כן? איך אתה עובר על דבר המלך.

"ויהי כאומרם אליו יום ביום ולא שמע אליהם, ויגידו להמן לראות היעמדו דברי מרדכי, כי הגיד להם אשר הוא יהודי". אתם הבנתם את הדבר פה, רבותי? יום יום אמרו לו, ראו שזה לא עוזר, אמרו להמן - הלשינו למעלה. התלמידים, העוזרים. עבדי המלך. ולא שמע אליהם - ניסו לשדל אותו יא חביבי תפסיק, אם לא - נחסל אותך. אם לא - נשרוף אותך. נעשה לך, מה קרה לך? איומים. ואיך אומרים: הפעלת לחצים, קוראים לזה היום. הפעילו לחצים על מרדכי שיפסיק. אמנם מרדכי הרגיש עצמו 'בטח, אני במסירות נפש מצד הקדושה, עושה רצון בוראי'. אז שולחים לו דוקא פקחים קטנים שיגידו לו אתה אפס. מי אתה בכלל. אנחנו הקטנים אומרים לך יא-חביבי, אתה עובר על מצוות המלך, אוי ואבוי לנפשך. אנחנו נראה לך. לא תפסיק - אנחנו נטפל בך

זאת אומרת זה פה מעמידים אותו מבחינה נפשית ורוחנית ומוסרית בנסיון. שזה לא כתוב, אבל ככה משתמע. יש פה נסיון. הנה מתחילים להתגייס נגדו עכשיו. נצא נגדו, נראה לו מה זה. עד עכשיו, זה סתם היה שנאה וקנאה בלב. עכשיו זה מתחיל להיות כבר עם חותמת, תכל'ס יוצאים עליו, עושים עליו פרויקט. אולי עכשיו הוא יבהל? אולי לא יהיה לו ברירה. וכי אנחנו אנשים שמבינים קצת בחיים, אם לא עלינו, על מישהו שהוא בשר ודם מפעילים עליו לחצים הוא יכול לעמוד בזה? יש מישהו שיכול לעמוד? קשה מאוד.

תשעים ותשע נקודה תשע אחוז של האנשים לא יעמדו בזה. מרדכי למה עמד בזה? כי היתה לו הארה מלמעלה. הוא היה נראה כבן אדם, אבל הוא לא היה בן אדם רגיל. היה בדרגה מאוד גבוהה. עובדה שרק הוא יצא אתו ראש בראש. תחשבו על זה; עוד בגלות, לא במדינה שלו, ולא שום דבר. סיכן את עצמו קודם כל, וסיכן את כל העם. מתחיל להתחמם הענין. עכשיו יש פה התגייסות של הקליפה, איך לסגור עליו. בהתחלה כל מיני ענינים, אחר כך הולכים לראש. עכשיו הראש יטפל בך.

"ויהי באומרם אליו יום יום" זה הטרדות כמו שאומרים היום, הטרדות יומיומיות. כל פעם אומרים לו משהו, כל יום כל יום. להחליש את כוחו. **"ולא שמע אליהם, ויגידו להמן לראות היעמדו דברי מרדכי, כי הגיד להם אשר הוא יהודי"**. מה זאת אומרת "כי הגיד

להם אשר הוא יהודי? מי הגיד להם שהוא יהודי?

תלמיד: מרדכי.

הרב: "ויגידו להמן לראות היעמדו דברי מרדכי" - איזה דברי מרדכי? "כי הגיד להם אשר הוא יהודי". ליהודי אסור להשתחוות. האם באמת, זאת אומרת פה כבר יש אינטרס מצד תלמידי התלמידים והעוזרים והעבדים, של המן, הנה עוד אחד, הוא יצא נגד הבוס? בואו נראה עכשיו מה יהיה פה. דברי מי יקומו - דברי הבוס או דברי המורד. יש להם כבר אינטרס. כי אם הבוס הוא לא גבר, והוא לא יכניע את המורד, אז איזה מין בוס זה. הם כבר יש להם אינטרס לחמם את הענין.

מרדכי פה גילה קלף: שהוא יהודי. אסתר עד עכשיו לא אומרת שהיא יהודיה, הוא אמר שהוא יהודי. בנקודה הזו, זה נקודה מאוד מעניינת. נקודה מעניינת. בכל מלחמה, כשיוצאים למלחמה, הצבא או העם נחשף. יש חשיפה. כל עוד שאתה לא פועל, אין שום חשיפה.

אתה מזיז כוחות - אה, רואים שהזזת כוחות. שמת אותם בצפון; אה, למה שמת אותם בצפון? שמת אותם בדרום; אה, מה אתה מתכנן? אה, ככל שהאויב יכול לאסוף יותר אינפורמציה, הוא יאסוף, ואתה בבעיה. חושף אותך כמה שיותר.

"וירא המן כי אין מרדכי כורע ומשתחוה לו, וימלא המן חימה". עד עכשיו זה לא היה באותו זמן. תבינו את זה, פה יש דבר עמוק. קודם כל הוא לא כרע ולא השתחוה. המן כאילו לא ראה. מה, הוא לא ראה? כולם משתחווים לו וכורעים והוא לא ראה שהוא לא משתחוה? העלים עין, נו בטח בוא נראה מה קורה.

שלח את החבר'ה, כל יום אומרים לו. למה? בכל זאת לצאת למלחמה, בוא נראה, אולי נמעך אותו קטן. לא הלך - עכשיו הוא רואה שכבר אמרו לו, כבר הזהירו אותו והכל, וגם יש לו לחצים קואליציוניים מהתלמידים שלו, העוזרים שלו, הרגלים שלו, מה שנקרא. אז עכשיו הוא חייב להראות את גבורתו, וזה מילא אותו חמה. תלמיד: יכול להיות שהוא לא שלח את ה..

הרב: זה החבר'ה בעצמם. אבל עכשיו זה כבר הגיע.. המחלוקת, המחלוקת תפסה פרהסיה. המחלוקת תפסה פרהסיה מה שנקרא. זה כבר לא ענין שבחדרי חדרים: הוא שונא אותו, מדבר עליו, עכשיו זה הכבוד שלו, זה המלכות שלו, עכשיו זה ראש בראש. או שיש כח למילה של אחשוורוש ושל המן, או שיש כח למרדכי. עכשיו זה כבר גלוי, יש פה מלחמה גלויה. זה כבר לא מתחת לשולחן. עכשיו יוצאים החוצה, לראות מי הגדול. מי ינצח את מי. וזה קשה מאוד. ברגע שהדברים נסתרים, אז עדין המלחמה בשקט, מה שנקרא. ברגע שזה מתחיל לצאת בחוץ, אז במלחמה כמו במלחמה, לא?

זה מענין, שאנחנו רואים כאן את הקליפה כועסת. זה כבר לא השכל עובד, זה מלא אותו חמה. הוא כבר גועש כזה, רותח, זה כבר רשעות מבפנים ככה, מתוך המעיים שלו. הוא לא יכול לסבול את זה. לא יכול לסבול את זה. אין דבר שהקליפה שונאת יותר מאשר אחד שלא כורע ולא משתחוה. כי אם יש אחד שלא כורע ולא משתחוה, סופה של הקליפה ליפול. אתם מבינים את ההגיון הפנימי של הענין הזה? הקליפה על מה בונה את הכח שלה? על ההפחדה.

זה שהיא תפחיד וכולם משתחווים. יש אחד שלא משתחוה, היא כבר בסכנה. זה בנפשה. מה אכפת לך באמת? שש מליון משתחווים, אחד לא משתחוה - מה אכפת לך, תעלים עין. זה סתם משוגע, תעשה ממנו קוקו וזהו. מה אתה יוצא נגדו. לא, אם יש אחד שהוא מורד

במלכות ולא מטפלים בו, כל הבנין בסכנה. כמו שוושתי סיכנה את כל הממלכות, כי היא לא שמעה בקול המלך.

אתם מבינים את הענין הזה כמה שהוא חמור? זאת אומרת שלא יתכן שיהיה בן אדם שלא כורע ולא משתחוה לקליפה, שהקליפה לא תרצה לחסל אותו. אין דבר כזה. כי היא יודעת שזה בנפשה. ולכן כשנולד יוסף, יעקב לא פחד מעשיו. ככה כתוב.

יעקב, כשנולד יוסף, בחינת משיח בן יוסף, שהוא צריך לתת את המכה הראשונה, הוא כבר לא פחד. זאת אומרת שהיה כבר התהוות של תהליך של גאולה, וכוחות של קדושה, שעכשיו הוא לא מפחד. יש לו כבר כח, הוא יכול לצאת למלחמה. הוא יכול לחזור להתמודד עם עשיו. יש לו בחינת משפיע זה יוסף. זה היסוד. שיש את ההשפעה הוא כבר לא מפחד. עד שלא היה יוסף, הוא פחד. פחד מלבוא ולצאת למלחמה. עכשיו לא. כתוב שבית יעקב לאש, בית יוסף ללהבה, ובית עשיו לקש. יש פה להבה, זה משהו פעיל כזה שהולך ושורף. זה לא רק אש - להבה, זה התגלות, זה משהו כזה ש... הולך ומתגבר, כן. אז הוא כבר לא פחד.

אז זה כלל. "וירא המן כי אין מרדכי כורע ומשתחוה לו ויימלא המן חמה" - זה כלל. ואם לא רואים את זה בגלוי, עד איפה החמה של המן, זה או כי המן עוד לא גילה את זה ממש, אולי רק העוזרים והקטנים גילו את זה, והוא בעצמו עוד לא מגלה שזה נגדו, או שאין לו כח, הוא לא בחינת המן, אין לו מספיק כח אז הוא לא יוצא מספיק חזק. לפעמים הכל נמוך.

כמו בדור שלנו - כולם קטנים. מכל המחנות כולנו קטנים. אין איזה משהו גדול. אז לכן אין איזה משהו גדול כל כך כנגד. אבל בזמן ההוא, שהיה מרדכי יא-חביבי, היה המן מולו. אין מה לעשות. זאת אומרת שזה רק עניין של זמן. ובכל זאת 'יפתח בדורו כשמואל בדורו'. כנראה שבכל דור ודור, בהתאם לכח של הדור, כך הכח של הקליפה גם. בבחינה הזו חייבת להתעורר החמה הזו.

"ויבז בעיניו לשלוח יד במרדכי לבדו, כי הגידו לו את עם מרדכי. ויבקש המן להשמיד את כל היהודים אשר בכל מלכות אחשוורוש עם מרדכי". מה זה "ויבז בעיניו לשלוח יד במרדכי לבדו"?

הוא רוצה ללכת לשורש. קודם כל, נגד מרדכי אם הוא יוצא לבד כנגד מרדכי, זה אחד על אחד מה שנקרא. זאת אומרת 'אה', הוא מגדיל את מרדכי. מה זה, ראש השרים של המלך, שיש לו חותמת של המלך, שכולם צריכים להשתחוות, הוא יתעסק אחד על אחד עם איזה יהודי, איזה יהודון אחד שלא משתחוה? הוא נותן לו כח. הוא יוצא נגד כל השורש שלו. לא רק נגדו. לפעמים אי אפשר לפגוע בראש, אז פוגעים ברגליים.

איך המלאך, שרו של עשיו, ניסה לפגוע ביעקב, איפה פגע בסוף? בירך. ברגלים. הרגלים מעמידים את הקומה, זה בחינת התלמידים. אם אי אפשר לפגוע בבעל שם טוב, אם אי אפשר לפגוע במגיד ממזריטש, אם אי אפשר לפגוע בתלמידי המגיד ממזריטש, אנחנו נפגע בתלמידי תלמידי תלמידיהם. בסוף הקומה ניתן את המכה, והכל יפול, פשוט מאוד. ולכן זה חשוב, האחדות והאהבה והשמירה, והליכוד של הכוחות וההבנה של המלחמה. כי זה לא ייגמר בנסיון לפגוע בראש. זה אחר כך בא לעשות פיצוץ, בין התלמידים, בין העוזרים, בין התומכים דאורייתא. פלא, הא?

ולכן כל אחד ואחד ששייך לענין של המלחמה של תיקון הדור, צריך לדעת שזה צוות, צריך לדעת שהוא על הכוונת, וצריך לדעת שהיצר הכללי בחינת המן הרשע יחפש אותו, לתת מכה, לעשות אותו שליח, לעשות פיצוץ, כל מיני ענינים. כי הוא לא יכול לסבול את זה. ואם

זה לא הולך על פי התלמידים, למשל אצל האר"י ז"ל, זה לא התחיל מהתלמידים - אז התחיל דרך הנשים של התלמידים. עשה ביניהן ריב, הן חממו את הבעלים, הבעלים רבו והאר"י ז"ל נגזר עליו להסתלק.

זאת אומרת שאם זה לא ממש דרך התלמידים אז זה דרך הנשים שלהם, או דרך ההורים שלהם, או דרך החברים שלהם, או דרך הבוסים שלהם או דרך כל דרך שהיא. זאת אומרת זה הולך מהראש, הפריפריה הראשונה, אחר כך יותר ויותר איזשהו מאגר, חייב לנסות להכנס. לעשות תנועה פיצוץ שרשרת, כמו שראיתם שהילדים עושים עכשיו.

אז באיזשהו מקום ינסה תמיד להכנס עמלק, להכניס את המכה. ולכן לא מספיק שהראש חזק, לא מספיק שהראשונים חזקים, גם הפריפריה שלהם, כולם צריכים ללכת ולהתחזק. שלא יהיה שום פתח. ואם חודר נקודה אחת - אזעקה כללית. וכולם כמו באוניה: נהיה חור קטן, אבל חור קטן יכול למלא את האניה במים. ישר באים כולם סוגרים את החור, מוציאים את המים. ככה צריך לעשות, זה המלחמה.

"ויבז בעיניו לשלוח יד במרדכי לבדו". זה פלא. מצד הקדושה זה לטובת מרדכי, הדבר הזה. פה יש את השילוב הפלאי בין מטרות הקליפה לבין מטרות הקדושה. מצד הקליפה, הוא זה לא פונקציה בשבילו. אתם מבינים? זה דרך הגאווה של המן. ההוא זה כלום. לא מכבודו. ואנחנו נהרוס את כל הענין, את כל הצינור שלו. נהרוס אותו עד הסוף. זה המטרה של היצר. מצד הקדושה - זה בשביל לשמור על מרדכי. כי אולי נגד מרדכי יש להם כח. אבל נגד כל עם ישראל זה יהיה קשה, לצאת כנגד כל הכלל.

ולכן, משמים מכניסים כל מיני ענינים, ואנחנו צריכים לדעת שהקטרוגים זה לא רק נגד מרדכי, זה נגד כל הקומה. כיון שהפיוז זה מרדכי. ומרדכי החזיק את כל עם ישראל. שאם הוא היה כורע ומשתחוה, נגמר. נגמר. תבינו את הנקודה הזו; נניח בן אדם היה גדול עולם בתורה. גדול עולם. יודע הכל, שומר הכל, מקפיד, הכל. אבל מה - ברגע שיצא הכרוז הזה שצריך לכרוע ולהשתחוות להמן - הוא כורע ומשתחוה להמן. ואחר כך הוא ממשיך ללמוד תורה, וממשיך לקיים מצוות, וממשיך להיות גדול עצום. אבל כל פעם שהוא רואה את המן, אין ברירה והוא כורע ומשתחוה לפניו. מה שווה כל זה? מה שווה כל זה?! הכל לא שווה בכלל כלום. ההיפך: כל הכח שהוא צבר בקדושה, הכל הולך לסיטרא אחרא.

כי כל הקומה הזו שלו משתחוה. אתם קולטים את הדבר הזה עד איפה זה מגיע? אה? לא חילול השם, זה כל הכח והעוצמה שהוא צבר במשך חייו, הפנימי והחיצוני הכלכלי והרוחני, הכל הולך ונותן חותמת לקליפה. רחמנא ליצלן. אתם קולטים את זה עד איפה זה הולך או לא? אה?

ואיך הוא קורא להם? "עם מרדכי". למה הוא קורא להם "עם מרדכי", רבותי? הרי הם עושים בדיוק הפוך ממרדכי. הם כרעו והשתחוו ואכלו אתו וסחבק. למה "עם מרדכי"? הוא היהודי היחידי שנשאר יהודי. כולם קיימים בזכותו, שהוא לא כרע ולא השתחוה. הקליפה יודעת שזה "עם מרדכי". אמנם יש להם שם בפני עצמם, אבל כרגע הם חיים בגלל מרדכי. בגלל זה הם נבחנים לעם. כי הרי אם הוא היה כורע ומשתחוה לא היה נשאר עם בכלל. רבותי, לא היה נשאר עם. כמו שהיום. לא רוצים שישאר עם ישראל. אותו דבר. תלמיד:

הרב: ודאי. יפה מאוד. וגם לסכסך בין העם לבינו. הוא הצליח בזה; לא כולם היו לטובתו. אתה מסכן אותנו, אתה עושה רעש, אתה עושה גלים, מה אתה מדבר, מה אתה מתערב, מה אתה עושה, מה אתה הולך ראש בראש. זה מה שקורה היום גם. שאלה שלא רוצים לכרוע ולהשתחוות, יוצאים שהם לא בסדר. הם לא בסדר. צריך לכרוע ולהשתחוות ולתת ולוותר,

שיהיה שקט.

אז הוא חשב פה הרבה מחשבות: גם לחסל לו את התשתית כמו שאומרים, כן? זה חיסול התשתית. רצה לחסל לו את התשתית. רצה להביא אותו לשנאת חינם עם העם שלו. בזה שהוא תוקף אותם, הם הרי למה השתחוו? הם לא השתחוו אליו בגלל שהם אהבו להשתחוות. בשביל השלום. בשביל שלא יהיה בעיות, בשביל שלא ייהרגו יהודים. והוא פתאום מקלקל להם את החגיגה, מקלקל להם את הקו הזה. זה נגד הקו. זה לא טוב. לא טוב. זה מפריע לנו. מי שמפריע - גם משה. משה רבנו גם היה אותו דבר: 'מאז שבאת אלינו תראה מה שפרעה עושה לנו: 'נרפים אתם, נרפים'. הכביד עלינו את העבודה, מה יצא לנו מכל זה? רק צרות הבאת לנו, רק קשיים, רק עניינים. קודם היה לנו חיים טובים, שקטים, ליד סיר הבשר והשומים והבצלים, מה שגעת לנו את השכל? בשביל מה אנחנו צריכים להסתכסך עם מצרים? עזוב אותנו בשקט, תן לנו לחיות במצרים, מה אנחנו צריכים את כל זה? ופלא, איך הנוסחא עובדת. אה? איך זה הולך.

"בחודש הראשון הוא חודש ניסן בשנת שתיים עשרה למלך אחשוורוש הפיל פור הוא הגורל לפני המן. מיום ליום ומחודש לחודש שנים עשר הוא חודש אדר". זאת אומרת עכשיו, כשהוא כבר... הוא רוצה כמו בלעם הרשע, לדעת 'א-ל זועם בכל יום' לדעת מתי 'עת רצון' במרכאות הוא רצה. יא חביבי. להשתמש בכוחות הסיטרא, לדעת מתי הזמן המתאים לפי הגורלות ו'הרוחניות' במרכאות, לתת את המכה. אמנם קודם הוא התמלא חמה, אבל עכשיו הוא כבר... עכשיו הוא עובד לפי כל השלבים עם החוכמה. החוכמה של הרשעות. חכמים להרע, כן? בודק את כל האפשרויות, מתי הזמן הנכון. הרי יש מועדים, מיועדים ויעדים.

תלמיד: עכשיו הוא בודק מתי המועדים.

הרב: הקליפה רוצה לבדוק איפה נקודת הכריעה וההשתחויה, איפה העגל שהבן אדם משתחוה לו. איפה שהחולשה - שמה נותנת את המכה. ואם אין חולשה, יכול לתת מכות, מכות מכות ובסוף אין כלום. אין איפה לתפוס. אין איפה לתפוס - אין איפה לתפוס. ברוך השם אלוקי ישראל.

וזה נוקב עד התהום. זאת אומרת כשבאה בדיקה, היא בדיקה טוטלית. שהקליפה תוקפת, היא תוקפת בכל החזיתות. עד הסוף. היא מנסה, ואם היא רואה ואם היא מזהה שיש לה פתח, זאת אומרת שהיא השתרשה בפנים ויש לה פתח להכנס, היא נכנסת עד הסוף. עושה את הפיצוץ ומרסקת את הכל.

טוב, **"וייבז בעיניו לשלוח יד במרדכי לבדו".** זה לא לדרגה שלו להתעסק אתו **"כי הגידו לו את עם מרדכי"** כי הגידו לו את עם מרדכי! **"ויבקש המן להשמיד את כל היהודים אשר בכל מלכות אחשוורוש עם מרדכי".** זאת אומרת המתקפה היא על כל הקומה עכשיו.

"בחודש הראשון הוא חודש ניסן בשנת שתיים עשרה למלך אחשוורוש הפיל פור הוא הגורל לפני המן. מיום ליום ומחודש לחודש שנים עשר הוא חודש אדר". מחפש את הזמן הכי מתאים לתת את המכה. זה לא ספונטני בכלל. זה לא ספונטני. זה מתוכנן, אה. טוב... **"ויאמר המן למלך אחשוורוש".** עכשיו הוא כבר פונה לאינסתנקציה העליונה. הבנתם? הוא מארגן את הכל. מארגן למעלה, מארגן למטה, לא נח רגע אחד. **"ויאמר המן למלך אחשוורוש. ישנו עם אחד מפוזר ומפורד"** הנה פה הוא נקב וקטרג על החולשה.

הוא הלך ובדק. אה, זה עם מרדכי הם יהודים? בוא נראה מה איתם, מי אלה, מה הם עושים, מה הם לא עושים. כמו שבאים מהעיתונות לאיזה מקום.

ו..בוא נבדוק, מה שתגיד או לא תגיד זה בכלל לא משנה. 'אנחנו בודקים. וגם אנחנו כבר יודעים מי אתה בלי שנבדוק. אנחנו נקבע. אתה רק תמלא את הפרטים, הכל כבר מוכן'.

"ויהאמר המן למלך אחשוורוש ישנו עם אחד מפוזר ומפורד". זה שהוא מפוזר זה אשמתם של היהודים? זה אשמתם של היהודים? הרי הם בגלות. הם פזרו אותם. הרשעים פזרו אותם. זאת אומרת שגם כשיש איזו חולשה, שהם מפוזרים לא יכולים להתאחד, לא יכולים לפעול ביחד. לא היתה תקשורת כמו היום; הם מפוזרים. אחד פה, עשרה שם. זה חולשה. אבל זה לא חולשה בגלל שהם בחרו בזה, זה חולשה כי ככה זה.

זה ככה נגזר עליהם. כן? גם על זה מקטרגים, גם בזה משתמשים. אם אנחנו למשל נולדנו בעלי תשובה, כן? ולמדנו בישיבה. לא בישיבה מפוארת, אלא בישיבה של החיים' מה שנקרא, אנחנו אשמים בזה? לא אשמים. ככה השם גלגל. נכון או לא? עכשיו ברוך השם לומדים תורה? ברוך השם. אז תסתכל על זה, מה אתה מסתכל איפה הוא נולד, ואיפה הוא למד, ומה עשה ומה לא עשה. מה שעשה לא עשה, תינוק שנשבה הוא אשם בזה? אולי הוא אשם בגלגול קודם, אבל בגלגול זה הוא אשם? מה אתה מקטרג על זה? איזה מן דבר! איזה מן עזות! אה?

או אדם נשמתו נמשכת לפנימיות התורה, ואין לו כשרון לעסוק יותר מדי בפשט, זה גם לא תפקידו, אז מה אתה מקטרג עליו? מה אתה רוצה, שיהיה משהו אחר? שאם תקטרג עליו זה יעזור? הוא ישנה את זה? הוא יכול לשנות את המהות שלו? אולי הוא יכול קצת יותר ללמוד, אבל זה לא.. הוא לא יהפוך להיות פוסק הדור. כמה שתקטרג עליו. כי זה לא הוא, זה לא מה שהוא צריך לעשות.

וכי אנחנו, למשל, נהנים עד היום מספריו ופסיקת הלכה של הבעל שם טוב? לא. הוא בא לחדש פסיקות בהלכה? לא. הוא בא לחדש דרך בעבודת השם מבחינת הפנימיות, הנפש, והפרט והכלל, והכל. זה התרומה שלו. אם הוא היה מתעסק למשל בשו"תים והלכה, זה מה שהיה משאיר לנו. לא השאיר לנו. זה אפילו שידע הלכה. ככה עוד גדולי ישראל למיניהם. זה מה שחשוב? אם זה שצריך לתת שו"תים בהלכה יתעסק במשהו אחר, אז גם יחרב העולם. כל אחד צריך להתעסק במה שמתאים. אז זה העניין הזה.

"ויהאמר המן למלך אחשוורוש" זאת אומרת יש פה שימוש מניפולטיבי בנתונים שהם לא אשמים בהם בשביל לקטרג עליהם, כמו שניסו לקטרג עלינו בדברים שאנחנו לא אשמים בהם. מה אנחנו אשמים בזה? כמו להגיד על בן אדם: 'תשמע, הוא אשכנזי'. טוב, מה אשם בזה הבן אדם המסכן? הוא אשם שהוא אשכנזי? או ספרדי.

מה הוא אשם בזה? לא ככה? זה בדיוק הקטע, זה בדיוק ככה, ככה הוא משתמש. עכשיו הוא לא יכול להגיד רק שקר. לשקר אין רגלים, רבותיי! הוא צריך להראות לשם אמת. אז **"ויהאמר ישנו עם אחד, מפוזר ומפורד"**. המפורד, יש להם בחירה בזה? העניין הזה של עם מפוזר ומפורד. לפני שנמשיך עם העניין שלשקר אין רגלים, הרי **בזמן שאול המלך היו אחדות דקליפה. העם התאחד ביחד, לא לעשות את העבודה. גם אדם וחווה התאחדו ביחד, לעשות את הפגם. עכשיו פה - לעומת זה - העם מפוזר ומפורד, מפוזר ומפורד. אין להם אחדות, לא דקדושה ולא דקליפה.**

לפעמים זה טוב. לפעמים זה טוב שהאמת נעדרת עדרים עדרים. זאת אומרת עדיף שיהיה עם מפוזר ומפורד מאשר שתהיה אחדות דקליפה. למרות שכתוב שכשהיו באחדות מידת

הדין לא פוגעת בהם, כמו בזמן אחאב, שהיו יוצאים למלחמה ולא היו נפגעים, מצד שני מבחינת האמת זה דבר חמור מאוד, שיש אחדות דקליפה, כן? כמו שהיה אחדות דקליפה במגדל בבל. וזה היה נגד השם. גם לעתיד כתוב: "למה רגשו גויים ולאומים יהגו ריק", חשבו שהם יכולים נגד השם ונגד משיחו.

טוב. לעניינינו פה. אם כן, היצר חייב לשים מצד אחד דבר שקרי, מצד שני - עם סוף אמיתי. אז זה מה שהוא אומר פה: מפוזר ומפורד. מפוזר זה לא באשמתם, מפורד הוא יכול לקטרג על זה שהם מפורדים, זה לא טוב שהם מפורדים.

"בין העמים ובכל מדינות מלכותיך ודתייהם שונות מכל עם ודתי המלך אינם עושים, ולמלך אין שווה להניחם". תראו כמה רשעות יש בזה, כמה ש.ט.ן יש בזה, וכמה שזה לא נכון. **"ישנו עם אחד מפוזר ומפורד בין העמים בכל מדינות מלכותיך. ודתייהם שונות מכל עם"**. בסדר גמור, עד פה זה נכון. **"ודתי המלך אינם עושים"** - זה לא נכון. כי הם כן משתחווים להמן. אז מה הוא אומר פה, שאת דתי המלך אינם עושים? **"ולמלך אין שווה להניחם"**. כל מלך, הכי טיפש שיש בעולם יודע, איזה תועלת מביאים היהודים. בגשמיות, בכל ענין במדינה: בניהול המדינה, בחכמה, במדע, במסחר, במה לא? **"ולמלך אין שווה להניחם"**. זאת אומרת הוא מדבר פה על האינטרס שלו ומשקר לו.

הוא מוכן שהמדינה תישאר בלי יהודים ותינזק בגלל זה, ולשקר למלך שלו ולהגיד לו שאין שווה להניחם, שזה שקר וכזב, העיקר שהוא יוכל להתנקם במרדכי. בשביל יהודי אחד שלא השתחוה אליו, הוא מוכן לפגוע בממלכה של המלך שלו, והוא משקר את המלך שלו. אתם קולטים את הרשעות שיש בכל זה? איך הוא מכניס אמת ושקר ביחד, מפוזר, כן? כדי שהוא יוכל להכנס. אם לא, הקטרוג לא יכנס. בואו נראה עוד פעם: **"ויאמר המן למלך אחשוורוש ישנו עם אחד"** קודם כל זה עם אחד ומיוחד זה אמת. **"מפוזר"** - זה אמת. **"מפורד"** - מפוזר אבל שלא באשמתם. מפורד זה אמת. **"בין העמים בכל מדינות מלכותיך. ודתייהם שונות"**, זה נכון, **"מכל עם, ואת דתי המלך אינם עושים"**.

פה הוא 'לכלך' כמו שאומרים. **"ולמלך אין שווה להניחם"**. זאת אומרת תמיד שורה תחתונה של הקליפה זה האינטרס. מה יוצא לי מזה: כדאי לי, לא כדאי לי. יכול להיות שלא שומעים בקולי, ויכול להיות שהם עושים כל מיני דברים מוזרים. אבל אם יוצא לי מזה כל מיני דברים שצריך, מה אכפת לי. כן? ככה זה פוליטיקה, ככה זה כל הקליפה. האינטרס.

"אם על המלך טוב, יכתב להרגם ועשרת אלפים כיכר כסף אשקול על ידי עושי המלאכה בעבור גנזי המלך". זאת אומרת ממילא מאלה לא יצא לך כלום, אבל אני אתן לך תכל'ס. אני אביא לך כסף. הבנתם? הוריד את החשיבות של היהודים והעלה את הפיתוי. הוא עכשיו מפתה אותנו בכסף. כסף, רבותי, כסף.

כאן אנחנו כבר רואים את הקטרוג קורס עור וגידים. איך הוא בנה את זה. אתם רואים איך הוא בנה את הקטרוג? אה? איך הוא הוריד את החשיבות שלהם, איך הוא העלה לו את הריח של הכסף לאף. אתה תקבל מזומנים - מה אכפת לך מהם. אולי אתה חושב שיצא לך מהם משהו, אבל המזומנים מריחים יותר טוב, זה קרוב. יותר טוב ציפור אחת על היד, אומרים, לא? אה?

והמלך לא צריך לחשוב 'רגע אחד מה האינטרס שלו? מה הוא עושה פה? מה קרה? הוא מוכן לשלם? אה?' מלך הכי טיפש. 'רגע אחד, למה הוא רוצה לחסל אותם זה? למה הוא רוצה

לשלם כסף בשביל זה? אם הם כל כך גרועים, ואם הם לא שומעים בקולי, אז הם יתחייבו. "המורד במלכות חייב מיתה". מה הוא צריך לשלם לי כסף בשביל זה? ואם הוא משלם לי כסף, אולי אני מסתבך, אולי אני מתלכלך, אולי לא יודע מה. אולי הם נאמנים. למה הוא רוצה לחסל אותם? שום מחשבה, שום דבר. כי הוא גם רצה לחסל אותם, ככה מובא. וכי השנאה זה לא מספיק? למה צריך פה את הכסף, רבותי? למה צריך את הפיתוי? לא מספיק היצדקי במרכאות? שהם לא עשו מה שהמלך אמר - חלאס. חסל אותם. תלמיד: בכל זאת מביאים תועלת.

הרב: בכל זאת מביאים תועלת, ומה עוד? בכל זאת הם כן השתחוו. ופה הוא יכל לשאול: 'למה אתה רוצה לחסל את כולם?' אם רק אחד לא השתחווה. תחסל את זה שלא משתחווה. למה אתה הולך על כל הקופה? למה אתה הולך נגד כל הקומה? אני שואל, למה היה צריך את הפיתוי הכספי? מספיק שיגיד לו שאלה לא שווים שום דבר, ואלה לא שומעים בקולך, ומרדו בך - וזהו. הרי כי הוא גם שנא את היהודים, כתוב, שאחשוורוש גם שנא את היהודים. מי לא שונא יהודים? למה היה צריך את הכסף? תלמיד: אולי הוא התכוון מראש מה יכול להגיד לו אחשוורוש, זה כמו בשחמט, הוא יגיד 'ומה עם המסים שלהם?' אז הוא אומר: 'אין בעיה, וגם את הכסף ישלמו לך מסים, הנה יש לך'.

הרב: המיסים שלהם. מעניין מאוד הראש שלך. נכון. תלמיד: ההוא מה יפסיד אם הוא יהרוג אותם? רק את המסים. מה מעניין אותו מהם? הרב: המסים והניהול, לא רק המסים. הם מביאים הרבה תועלת. תלמיד: וגם העם יתקומם.

הרב: העם יתקומם. זה מזכיר את פרעה. כתוב שהקריב את פרעה. אומרים שהקריב את עצמו בשביל להגיע להרוג את היהודים. עשה הקרבה של עצמו. יותר, מסירות נפש מה שנקרא. פה הוא מוכן לתת כל כך הרבה כסף. רבותי, יש פה סוד גדול: הוא היה שונא בצע. המן הרשע, המן הרשע היה מוכן לשלם כסף בשביל להוציא את ה"אידיאולוגיה" שלו במרכאות מן הכח אל הפועל. היה מוכן לשלם המון כסף. זה היה הרבה כסף. "עשרת אלפים כיכר כסף אשקול". זה היה סכום, כנראה, היה כסף רציני.

המן היה מוכן לשלם בשביל זה, בשביל התענוג. זאת אומרת שהקליפה יוצאת למלחמה רבותי, היא אידיאולוגית הקליפה. אנחנו בדרך כלל הקליפה מצטיירת אצלנו רק עם רצון לקבל. נכון? הנה לא. רצון לקבל שליטה וכבוד הוא רצה. בשביל כבוד הוא היה מוכן לשלם הרבה כסף. בשביל להתנקם, בשביל להוציא את הרשעות שלו מן הכח אל הפועל, הוא לא היה אכפת לו הכסף.

יש הרבה מנהיגים שהכסף לא ענין אותם, ולא חיו בגדלות או משהו כזה, הם חיו בפשטות, כן. אבל ענין אותם להוציא מן הכח אל הפועל את מה שהם מאמינים. זאת אומרת שפה אמר הרשע: למרות שהתמלא חמה, ואחר כך הלך ותכנן את הזמנים, עכשיו הוא גם מוכן לשלם.

יש פה תהליך של מח שליט על הלב, ועל הכיס גם. היה מוכן להפסיד, רבותי. זה נגד הטבע של הקליפה, זה מה שאני מסביר לכם. הקליפה רק רוצה לקבל. הוא היה מוכן להפסיד כסף כבד, רציני, כדי לחסל את מרדכי ועם מרדכי. תלמיד: איזה רצון לקבל היה לו?

הרב: רצון לקבל אחר. לא גשמי, בהמי, פשוט, אלא... או שאולי הוא גם תכנן אחר כך לקחת את הרכוש, כמו שעשו בשואה. קודם חסלו ואחר כך לקחו את הכסף.

הוא לא נתן לקדושה, הוא נתן לקליפה. נותן בשביל לקבל. זה קיים. לא משלמים היום בכל מיני בעולם כסף בשביל לחסל אנשים? אה? רוצים לחסל מישהו, לא עלינו, משלמים. לא הרבה כסף אפילו. פלא פלאים, אה?

עכשיו מה עשה המלך: "ויסר המלך את טבעתו מעל ידו, ויתנה להמן בן המדתא האגגי צורר היהודים". נתן את הטבעת. אתם מבינים מה זה נתן את הטבעת? נתן לו את הכח. לא רק חד פעמי, נתן לו את הטבעת של המלך. את החותמת. אה? נתן לו את כל הכח. הוא נתן לו כסף - הוא נתן לו את הכח.

"ויסר המלך את טבעתו מעל ידו, ויתנה להמן בן המדתא האגגי צורר היהודים". זאת אומרת הנה הקטרוג תפס תאוצה כמו שאומרים, נרקס, ועכשיו אה? לכאורה אין מה לעשות, חלאס. "ויאמר המלך להמן הכסף נתון לך, והעם לעשות בו כטוב בעיניך". אתה קולט את זה עכשיו? למה הוא החזיר לו את הכסף? איך? יש לו מספיק כסף, איך? תלמיד:

הרב: אבל למה הוא לא לקח את הכסף? פחד ממנו שילכלך אותו בציבור, הנה הוא לקח כסף? אה? יכתבו עליו בעיתון, הנה הוא לקח כסף. תלמיד: 'אני חיסלתי אותם? מה פיתאום?' הרב: אולי הוא פחד שהוא ישתלט עליו בגלל הכסף, אה? לאבד שליטה. תלמיד: לא רוצה להיות תלוי בו.

הרב: לא רוצה להיות תלוי בו. פעם אחת שאדם מתפתה, גמרנו. הוא בידיים של המאפיה אחר כך. כל פעם הוא צריך לעשות מה שהמאפיה אומרת. אין חוכמות. מה? הרב: פחד ממנו? למה לא חיסל אותו? תלמיד: מענין למה גידל אותו. יכול להיות שזה... תלמיד: התוכנית של המן מצאה חן בעיניו.

תלמיד: הוא כנראה היה מאלה שעזרו לאחשוורוש לעלות לשלטון. אחשוורוש לא סתם גידל אותו. הוא היה סתם מעשירי המקום. הרב: יד רוחצת יד תלמיד: כן, הוא היה מהעשירים.

הרב: מה אתה אומר? למה החזירו את הכסף? אולי להראות את עצמו שהוא נקי, אה? הוא נקי, כן. הוא לשם שמים, הוא לא לוקח כסף. תלמיד: הוא כבר לא היה צריך את התמריץ של הכסף. הרב: הוא בטח לא היה צריך את הכסף, יש לו מספיק. למה הוא לא היה מוכן לקחת? תלמיד: אולי הוא רצה לקחת את השלל. הרב: שהוא רצה את השלל של הרכוש? תלמיד: ודאי...

טוב. "וייקראו סופרי המלך בחודש הראשון בשלושה עשר יום בו ויכתב ככל אשר ציווה המן אל אחשדרפני המלך אל הפחות אשר במדינה ובמדינה ואל שרי עם ועם ומדינה ומדינה ככתבה ועם ועם כלשונו בשם המלך אחשוורוש נכתב ונתתם בטבעת המלך". אה? זהו. יש חותמת של הקטרוג. המלך נתן לו כח חזק מאוד, השתוות הצורה. טבעת שהוא יחתום, שיכתוב, שיעשה מה שהוא רוצה. איך זה דבר כזה? עד איפה הוא הגיע? עד איפה טיפס המן.

"ולשלוח ספרים ביד הרצים אל כל מדינות המלך להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים מנער ועד זקן, טף ונשים ביום אחד בשלושה עשר לחודש שנים עשר הוא חודש אדר ושללם לבוז". אה, הנה השלל. אה? הם חמלו על מיטב הצאן, עכשיו רוצים לבזוז אותם. גם נהנו מהסעודה שלו. איך נהנו מהסעודה שלו? "מנער ועד זקן טף ונשים ביום אחד". איך אפשר לחסל ביום אחד? אפילו הטכנולוגיה של הגרמנים, ימח שם, לא הצליחו ביום אחד. איך הם תכננו ביום אחד? תלמיד: יש שיטות שם איך להרוג אותם. זה תכנון כנראה...

הרב: "להשמיד להרוג ולאבד".

תלמיד: זה שלוש שיטות.

הרב: נו, תסביר.

תלמיד: להשמיד זה כמו, אני יודע, כמו עם גזים חס ושלום, משהו כזה עם שיטה, זה נקרא להשמיד חס ושלום. להרוג זה כל אחד ברחוב אם הוא רואה יהודי צריך להרוג אותו. ולאבד זה להעלים. על ידי טביעה, על ידי כל מיני שיטות אחרות.

הרב: אתה מבין ענין.

תלמיד: זה באמת הדבר שהוא מעל לטבע.

תלמיד: זה כמו מה שהיה לגרמנים שלא רצו להשאיר שום ראיות.

הרב: לא להשאיר שום ראיות. מה אתה אומר?

הרב: גיוס כללי, רבותי. גייסו את כולם. כולם. אחדות דקליפה עד הסוף, עד הסוף. תראו איזה קטרוג היה! מה גרם לזה? שהוא לא כרע ולא השתחוה. אז כל הקליפה על כל הקומה, יצאה נגד על כל הקופה, כן. עד האחרון שבאחרונים.

"טף ונשים, מנער עד זקן". כולם, בקיצור. "פתשגן הכתב להינתן דת בכל מדינה ומדינה גלוי לכל העמים להיות עתידיים ליום הזה". זה לא סתם חביבי, זה צריך להתכונן, לארגן את הכל. איך? לסמן מטרות, לגבש תוכנית. ההוצאה לפועל עכשיו. חתמו - עכשיו מוציאים את זה. "הרצים יצאו דחופים בדבר המלך, והדת ניתנה בשושן הבירה. והמלך והמן ישבו לשתות, והעיר שושן נבוכה". גמרו את העבודה, ישבו לשתות. אה? מה אתה אומר? שמה? הפתרון הסופי? ישבו לשתות לחיים?

טוב, עד כאן אנחנו רואים את התהוות הקטרוג והוצאת הפסק, והתכנון להוציא את זה מהכח אל הפועל. כל הקומה של הקליפה משתפת פעולה, מהמלך עד הרצים. כל הקומה משתפת פעולה לענין הזה. אף אחד לא מתמרד, אף אחד לא שואל שאלות, אף אחד לא עושה ועדה ממלכתית, אף אחד לא עושה שום דבר. כולם בשיתוף פעולה. אחדות דקליפה. ראש, תוך, סוף.

לכאורה זה מדהים. הרי אנחנו יודעים שיש דין ויש דיין. אז זה שהקליפה מתכנתת - כל הכבוד לה. אבל פה עד עכשיו לא ניתן שום פתח. זאת אומרת כנראה שכשהקטרוג כבר נכנס, הוא מוציא את הפסק שלו. עכשיו נשאר רק להגיב, כמו שאומרים. עכשיו כוחות הקדושה צריכים להתארגן כנגד. זה ממש מלחמה. ולהגיב.

קודם כל אנחנו נראה את התחלת קבלת הידיעה של הפסק, אחר כך את הכאב בספיגה של המשמעות, ואחר כך היציאה למלחמה, ההתארגנות והיציאה למלחמה של קדושה כנגד, עם כל התחבולות: גם תשובה וגם מעשים וגם.. עם הצינורות, להשתמש בכל מה שהשם כבר נתן מקודם, וגם סיעתא דשמיא, ובשן ועין יצאנו מזה.

נקודה מעניינת בקשר למרדכי, שהוא כל הזמן היה עם יד על הדופק, לקבל אינפורמציה. מה קרה, מה עשו עם אסתר, מה קרה שמה, מה קרה פה? היה מעודכן, מה שאומרים היום. כל הזמן היה מעודכן, לראות איך הניסיון מתגלגל. ואיפה צריך להכניס את המכה, ומתי ואיך, והגיב מהר. לא אמר 'הכל בידי שמים, מה יש לדאוג'. תמיד כשיש ניסיון מה אומר הבן אדם? הכל בידי שמים, מה אני צריך לדאוג, לפעול.

כשיש ניסיון יש נטיה לבן אדם להיכנס לאמונה ולא לעשות השתדלויות או לעשות יותר מדי השתדלויות ולא להיכנס לאמונה. צריך את הפרופורציה הנכונה. קודם כל קליטת הנתונים, רואים שזה מאוד חשוב: עדכונים, בירורים, מה קורה בדיוק, על מה הולך, איך הולך ומתי ולמה, מה השורש, מה הענפים. מי נגד מי כמו שאומרים היום ... הכל, ואז להפעיל את החוטים הנכונים בזמן הנכון, התארגנות עשיית תשובה שזה הנשק הגדול של עם ישראל זה התשובה, אין לנו נשק אחר! יזעקו אל השם בצר להם,

הפשוט במעשים קודם כל. רואים פה שלא הוציאו את כל הכוח נגד המן: לקלל אותו ולשנוא אותו, ובכלל לא. רק קודם כל בדקו איפה הבעיה שלנו, מה אנחנו, איפה התיקון, על מה הקטרוג הזה. איך נצא מזה, איך נתפלל להשם. עשו תשובה קודם כל. דבר ראשון. ודבר שני - פעלו בטבע מה שהיו צריכים לפעול, שזה גם לא דרך הטבע, כיוון שדרך הטבע אסתר שלושה ימים לא אכלה ולא שתתה, היא בטח לא הייתה כל כך יפהפייה כמו קודם, כשבאה למלך, אלא היא הלכה מעל לטבע בתוך הטבע. והתוצאות בידי שמים. זאת אומרת עכשיו מהפרק הזה, מהמקום הזה מתחיל ההתארגנות של הקדושה, להגיב לפסק הזה, ולראות מה עושים.

מעניין שמבחינת ההשגחה לא פעלו לעצור את זה קודם. הנה ההמשך, **"ומרדכי ידע את כל אשר נעשה. ויקרע מרדכי את בגדיו וילבש שק ואפר, ויצא בתוך העיר ויזעק זעקה גדולה ומרה"**. זאת אומרת שמרדכי היה מעודכן, כמו שאמרנו.

הבין לא רק בפשט, הבין גם בסוד מה שקורה ולמה קורה ואיך קורה, קלט את הכל, ודבר ראשון יצא לעיר וצעק והודיע 'תראו כך וכך קורה'. אבל בתהליך של התהוות הקטרוג, זה לא היה מקום פה בכלל. הרי ראינו בסיפורים של בית דין של מעלה שבכל זאת נותנים לצד השני גם להגיד משהו. פה - לא.

פה הכניסו את הכל בלי שום יכולת להגיד כלום. לכאורה זה חמור מאוד. זאת אומרת הקליפה מתכננת איזה מכה, מכניסה את הקטרוג עד הסוף, ואז טוב, נשאר לך לפשפש במעשיך וזהו. אבל עד הרגע של פסק הדין לא היה לך בכלל מה להגיד. אז לכאורה זה נראה שזה נגד הקדושה, לא נתנו לנו פתח. בדרך כלל אומרים: טוב, אלף קטרוג אבל היה מליץ יושר אחד, ונתנו לו לדבר.

פה לא נתנו שום דבר לדבר, סגרו את זה שמה ביניהם, וזהו זה. זה מצד הקליפה, נראה לטובת הקליפה. מצד שני יש פה גזירה שהיא על כל הקופה. זה כל קומת הקליפה נגד כל קומת הקדושה. זה תיקון של גאולה, או זה או זה. או שזה נופל או שזה נופל.

משהו ככה, אה, רציני ביותר. אז כנראה שמשמים נתנו לכל הקטרוג הזה להיכנס, בלי לבזבז על זה קלפים כמו שאומרים מצד הקדושה, או.קי, עכשיו זה הזמן שלך, אז זה רשע שהשעה משחקת לו - בוא ניתן לו להגיד כל מה שהוא רוצה, נראה מה הנזק, על מה הוא מתבסס - ואז נכניס לו את המכה בחזרה. מצד שני, זה כמעט עלה לנו ביוקר. כיוון שיש כלל, שמה שכבר נחתם בטבעת המלך אין להשיב.

למרות שכל הקטרוג הנוראי הזה, לא יכלו לבטל אותו. לא התבטל הקטרוג. פסק הדין הזה

לא התבטל, פשוט נתנו ליהודים כוח להרוג ושיוכלו להתגונן "ונהפוך הוא אשר ישלטו היהודים".

זאת אומרת נתנו כוח לקדושה אבל לא הורידו את הכוח מהקליפה, לא יכלו לחזור. זאת אומרת שבזה שנכנס כל הקטרוג עד הפסק דין, ולא היה שום התערבות מצד הקדושה ממש, בגלוי, זה היה מסוכן מאוד העניין הזה. וכמעט שזה עלה לנו בכל העניין. רק בסוף היה התיקון הזה שאו.קי: אי אפשר לבטל מה שהמלך חתם, אבל אפשר שהוא יכתוב דבר חדש, הפוך.

ואז אפשר להכניס את ההגנה. אבל היה הרבה יותר טוב, ככה זה נראה, אם היה אפשר לבטל את דבר המלך לגמרי. לא. אז את ה...איך אומרים? - היה לו תיק פלילי, וזה נסגר בסוף. אבל היה לו. זה נשאר כל התהליך נשאר. כל הקטרוג נשאר, והפסק נשאר. זאת אומרת שלפי הפסק הזה באמת היה ככה, היה צריך להיות ככה. אלא מה? עשו תשובה, אז השם יתברך נתן להם פתח להתגונן. אבל אם לא - זהו. זאת אומרת שבפסק עצמו לא היה שום פתח בכלל, שום פתח.

הרי העניין הזה שהוא יצא נגד המלך אחשורוש ולא כרע ולא השתחוה, זה כנגד זה שהוא לא שמע, להבדיל, למה שהשם יתברך אמר מלך המלכים. שאול, וגם אדם הראשון לא שמעו בקולו. ועכשיו הם שומעים בקולו כנגד קול של מלך בשר ודם, כנגד כל העולם הזה, שעולם כמנהגו נוהג. פתאום הציווי האלוקי זה מה שקובע, שום דבר אחר לא. יתהפך העולם, לא אכפת לו, הוא הולך לפי הציווי האלוקי. זה תיקון עצום הדבר הזה. ולכן מי שמורד במלכות, אם זה מורד במלכותו של השם יתברך, חייב מיתה.

ולכן כנראה שנכנס כל הקטרוג עם הפסק הזה עד הסוף, ולא היה שום פתח, איזה פתח יכול להיות.

אנחנו אתמול, מוצאי פורים, עשינו שיעור קצת על המגילה. וניסינו פה להסביר דברים בדרך מיוחדת, לא סתם פירוש מילולי של המגילה, אלא לראות את המהלך הפנימי, איך הקטרוג נרקם ואיך השגחה פועלת, ואיך זה משתלב דבר בדבר, מה קודם, מה אחר כך, איך השלבים. שזה המסר בעצם אחד המסרים החשובים של המגילה, גם כי ככה זה בעצם הניסיונות. אפשר ללמוד מזה לנתח ניסיונות כלליים ואישיים.

הגענו למקום איפה שכבר נחתם בטבעת המלך להשמיד את היהודים. אמרנו ש-הנה, עד כאן הסתיים השלב ראשון של הקטרוג והגזר דין. והיו הכנות קודם, מבחינת ההשגחה א - שאסתר המלכה נהייתה מלכה. ב - שמרדכי הציל את אחשורוש. ג - הוא גם כן היה בקרבת מקום לדעת כל מה שקורה. גם הזכרנו את העניין של חטא אדם הראשון וחווה, שבכל דור ודור גדולי הדור עושים את התיקון של אדם הראשון וחווה. כל הדור, אבל גדולי הדור במיוחד יש דברים מיוחדים. וראינו כמה ענינים.

כתוב בספרים הקדושים, שאדם הראשון אחרי שחטא, לא עשה תשובה. לא עשה מיד תשובה. רק אחרי שהוא פגש את קין שהרג את הבל, ופסקו לו מה שפסקו, הוא שאל אותו: 'איך פסקו לך כזה פסק? בכל זאת רוצח וכולי, רוצח הראשון'. אז הוא אומר שהוא עשה תשובה. אז אדם הראשון אמר: 'ווי, אם אני הייתי עושה תשובה, אז זה גם היה מועיל'. זה כבר היה מזמן.

פה יש תיקון לזה, לעניין הזה. "ומרדכי ידע את כל אשר נעשה ויקרע מרדכי את בגדיו וילבש שק ואפר ויצא בתוך העיר ויזעק זעקה גדולה ומרה". יש פה תשובה מיידית מצדו, על הגזירה שנגזרה, ויש גם כן גיוס של הכלל, לעניין הזה. הוא לא שמר את זה לעצמו את הבעיה וזהו, אלא "ויצא בתוך העיר ויזעק זעקה גדולה ומרה". זה גם כן כנגד העניין של שאול המלך. ששאול המלך ראה שלא החרימו את עמלק, והוא בעצמו עוד לא הרג את אגג, לא עשה זעקה גדולה ומרה ולא שום דבר. נתן תירוץ שהעם לחץ, מה לעשות, רצו את מיטב הצאן, חמלו על מיטב הצאן. ופה הוא יוצא גם באופן פנימי וגם באופן חיצוני.

לפעמים האדם עושה תשובה חיצונית, זאת אומרת הוא רוצה שכולם יעשו תשובה, אבל הוא לא עושה. לפעמים הוא עושה, אבל הוא לא משפיע על הכלל. משפיע רק בתוך הבית שלו. פה מרדכי לקח מנהיגות. מעניין לציין, אומר רש"י פה, מאיפה ידע מרדכי, אמרנו אתמול: היה לו חלום. גילו לו בחלום. "ומרדכי ידע את כל אשר נעשה" אומר רש"י: "ומרדכי ידע" - בעל החלום אמר לו. שהסכימו העליונים על כך. זאת אומרת יש הסכמה מלמעלה, זה לא סתם איזה פרוצדורה, פוליטיקה קטנה למטה, זה יש לזה שורש מלמעלה. לפי שהשתחוו לצלם בימי נבוכדנצר, ושנהנו מסעודת אחשוורוש. שני הדברים האלה, מזה אנחנו רואים שלמרות שבעצם כבר נתחייבו בזמן של שאול, ובאו בגלגול לתקן את זה, גם העם וגם שאול, בכל זאת אם אין באותו גלגול עצמו סיבה, אז אי אפשר שגלגול קודם יעניש רק, צריך שתהיה סיבה. הם נכשלו פה עוד פעם.

כאן אנחנו גם רואים שלגדול הדור, בחינת מרדכי, יש לו דעת עליון, יש לו דעת, מודיעים לו משמים או בחלום או באיזה דרך, מה המצב ומה צריך לעשות גם. וגם אמרנו, שהוא לא פנה ישר לאיזה מהלך טכני, כמו שהיום יש בעיה עם שונאי ישראל, אז רק חושבים באופן חיצוני וטכני מה לעשות; לפוצץ, לא לפוצץ, לעשות ככה, לעשות ככה - אבל מה עם תשובה? הוא ישר עשה תשובה והראה לכולם צריך לעשות תשובה, קודם כל ללכת לשורש של הבעיה, הרי הכל משמים. אי אפשר לפגוע בבן אדם ולא בציבור אם זה לא משמים, אם משמים לא מסכימים, הוא יכול להכין מליון פצצות - זה יתפוצץ אצלו.

זה לא יגיע בכלל לא לתל אביב, לא לירושלים, לא לשום מקום. זה איך אומרים - זה משמים. לא נעים, אבל ככה זה. לכן אם הפרט או הכלל באים עליו יסורים - יפשפש במעשיו. אז זה מה שהוא עשה פה, "ויזעק זעקה גדולה ומרה". ולכאורה יש כאלה שאומרים גם בדור הזה, הרי גם בדור הזה כמו שאמרנו אתמול, יש את הגזירה של המן. רק בשלבים, זה לא בשלוש עשרה לחודש, אבל זה מה שרוצים השונאים - לחסל את עם ישראל. בכל דור ודור רוצים לחסל אותנו, בגוף ובנפש.

אז יש כאלה שאומרים: 'לא, לא צריך לזעוק זעקה גדולה ומרה, מה קרה לך. צריך להיות אופטימי, מה אתה מפחיד את הציבור, מה אתה מנבא שחורות, מה...'. יש כל מיני כאלה דיעות. ובודאי שמדובר על כל כלל ישראל צריך להזהר, לא לייאש את העם ולא לנבא שחורות ולא לקטרג. מצד אחד צריך להוכיח, מצד שני אסור לקטרג ואסור לעשות פירוד ואסור לעשות יותר גרוע.

זה ניתוח עם איזמל, זה לא דבר פשוט כל כך. מצד אחד אם החכמים לא יגידו כלום, אז מי

יתקן? ה'עמך' יתקן את עצמו? מצד שני, אם אומרים לפעמים זה עושה יותר גרוע. צריך חוכמה וסיעתא דשמיא: מה להגיד, מה לא להגיד, איך להגיד. על כל פנים כאן הוא ראה שהמצב גרוע ביותר, אז הוא יצא לכל התקשורת, להבדיל, מה שאומרים היום - הוא יצא לרחוב, להתחיל לזעוק, ועשה הפגנה שיראו מה קורה. להודיע ליהודים. לא טוב, לא נורא, השם יעזור ונסתיר את זה וזהו. פה הוא מתחיל את הגיוס שלו. זה גיוס של הפצה; להפיץ את העניין שאנחנו בבעיה, וצריכים לפתור את הבעיה.

"ויבוא עד לפני שער המלך, כי אין לבוא אל שער המלך בלבוש שק". בשביל מה בא לפני שער המלך? הפגנה סתם? כדי שאסתר תדע מה שקורה לו.

וגם כן עניין של **"ויבוא לפני שער המלך"** - זה השער להשם, צדיקים יבואו בו, תפילה, התפלל. **"ויבוא עד לפני שער המלך, כי אין לבוא אל שער המלך בלבוש שק"**. זה גם כן מענין. מצד הכבוד של המלכות לא צריך לבוא בלבוש שק. אבל מה עם הצרכים של העם? אם יש פיקוח נפש של הכלל? אם יש סכנות? אז מה, החוקים היבשים זה קובע? אסור לבוא לשער המלך בלבוש שק. זה מה שקובע. זה בחינת עולם כמנהגו נוהג. 'דינא דמלכותא דינא'. ומה עם התכל'ס? מה עם המצב הגרוע? מה עושים? זה לא חשוב.

זה מענין, כבר למדנו את זה גם כן אתמול, שאסור ליועצים ולסובבים את המלך להעציב אותו, שיהיה עצוב. אסור לבוא ככה, אסור זה, אסור זה. כל מיני דברים, בעצם המלך חי באיזה מין ספירה כזאת נחמדה, לא מעציבים אותו, לא באים אליו בכעס, לא יכולים לגשת אליו כשיש צרה באמת, אלא אם הוא יואיל בטובו אז בסדר. אם לא - אחת דתו להמית. כל מיני חוקים איומים.

מלך מלכי המלכים, הקדוש ברוך הוא אפשר לגשת אליו בכל רגע. אדם בצרה, הכלל בצרה - ישר צועקים. להבדיל אלף אלפי הבדלות. וזה מלך בשר ודם - הוא חביבי, עד שאתה תבוא, זה ככה, ואני יודע, ובכלל, מי אתה בכלל. זה הסיפור.

"ובכל מדינה ומדינה מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע אבל גדול ליהודים וצום ובכי ומספד, שק ואפר יוצע לרבים". מתי זה? אומר רש"י, כשהשליחים נושאי הספרים עוברים שם. **"ניתנה הדת בעיר"**, הדת בחינת החוק. החוק. עכשיו יש התפשטות של ההבנה של המצב החמור. קודם כל יש את ההצגה של מרדכי. תראו איפה מרדכי ואיפה העם. הרי מרדכי כבר ידע בזמן שלקחו את אסתר, שהדבר הזה לא סתם. אמר לה לא להגיד את מולדתה וכולי. ואת עמה.

זאת אומרת, הייתה לו ראייה למרחוק. תבינו את העניין. גם כאשר היה צריך להציל את אחשוורוש; בינינו, מה היה צריך להציל את הרשע הזה, כן? לפי הטבע אדם יכול לחשוב; רוצים לחסל את אחד הרשעים - שיחסלו, מה, אדרבה מה אכפת לנו אנחנו - מבסוטים. **"באבוד רשעים רינה"**. מה יש פה להציל? והנה ראש הסנהדרין הולך ומציל אותו. מרדכי הולך ומציל אותו. לכאורה זה לא נראה, בשביל מה? אולי יבוא רשע פחות גדול. אבל הוא ראה, ככה נראה, הוא ידע לקרוא את ההשגחה.

זאת אומרת לחכמים יש יכולת לקרוא איך ההשגחה מתגלגלת. אם משמים גלגלו שדווקא הוא שמע - שרוצים לחסל את אחשוורוש, אז צריך לפעול. זה כנראה לטובה. יסדר כמה נקודות זכות לעם ישראל. ולכן הוא גם אמר לו. לכאורה, אדם עושה צדיק עושה מצוה או משהו, הוא שומר את זה בסוד, מה צריך לפרסם? מה צריך להודיע? אבל דוקא אסתר הלכה והודיעה בשמו.

כך וכך הענין. וזה מה שנקרא צבירת נקודות לטובת עם ישראל. המנהיג האמיתי רואה איך

השם מגלגל את העניינים, כדי שהוא יוכל להכין את הקרקע למה שלא יהיה. וכאן גם כן. רואים איך מרדכי ראה את הדברים האלה מראש. רק עכשיו העם, אחרי שיצא כבר הקול, עכשיו רק עכשיו אחרי הרבה שלבים בזמן, העם מתחיל להבין את הבעיה.

הוא הבין את זה כבר כשלקחו את אסתר לבית המלכות. עכשיו יש התפשטות של ההבנה. יש פה דבר גדול. יש השתוות הצורה. זאת אומרת, יש פער תמיד בין העם לבין חכמים. במקרה הזה, ברגע שהיהודים כבר יודעים, והם מתחילים לעשות צום, והספד, ואבל, ותשובה, אז יש השתוות הצורה עם הראש. עם מרדכי.

בין זה לבין זה אנחנו בברוך, תבינו את זה. בין ההשגה של חכמים וגדולי הדור על המצב, לבין ההסברה לעם ועד שהעם קולט מה קורה, ועד שהעם עושה מתחיל לעשות תשובה, ומפשפש במעשיו ולעשות את התיקונים, יכול לעבור הרבה זמן קריטי, ובעייתי מאוד. כפי שגם כן אנחנו יודעים, קטרגו על מרדכי. למה לא משתחוה, למה הוא עושה צרות, מסכן את העם. כן?

"ותבואנה נערות אסתר וסריסיה ויגידו לה ותחלחל המלכה מאוד. ותשלח בגדים להלביש את מרדכי ולהסיר שקו מעליו ולא קיבל".

מה רואים פה רבותי? אתם זוכרים שקודם כשמרדכי לא השתחוה להמן, מי הודיע להמן? אה? המשרתים, העבדים, העובדים, התלמידים. החבר'ה שלו. פה מי מודיע לאסתר? המשרתים שלה. זה לעומת זה. שמה זה היה בשביל להזיק, ופה זה בשביל להציל. התגובה שלה מאוד מעניינת: **"ותבואנה נערות אסתר וסריסיה ויגידו לה ותחלחל המלכה, מאוד, ותשלח בגדים להלביש את מרדכי ולהסיר שקו מעליו ולא קיבל"**. מה פירוש הענין הזה?

הרב: הוא רצה לעורר את כולם לעשות תשובה, על ידי בכי ומספד ותענית. זה שהוא לא התלבש זה ברור. יש גם איזה סוד בעניין של השק. אבל העניין פה למה היא שלחה לו בגדים, כאילו היא אומרת לו 'לא, תפסיק, מה אתה עושה, אל תגזים'. כן, בלשון שלנו. והוא לא קיבל את זה, עובדה שהוא לא קיבל.

הנקודה כאן, איך המערכת של הקדושה מתחילה להתארגן, להגיב. ומה שאני אומר לכם, זה לא משנה הכוונות. יכול להיות הכוונות הכי טובות; להציל אותו וכולי וכולי, אבל כאן יש גם כן ברור כזה - לעצור אותו. תפסיק עם השק הזה, מה אתה לובש שק. איזושהיא סיבה שלא תהיה, לעצור את התהליך. אם הוא היה שומע לה, היה מוריד את השק - זה אומרים: הרבה שליחים למקום, גם הרבה שליחים ליצר. בודאי שבמצב הזה מרדכי לא היה צריך להוריד את השק. עובדה שלא הוריד. אז איפו אסתר, מה היא הבינה מכל זה.

הרב: זה לא משנה. הקיצר מה שחשוב פה, אני לא בא לפרש פה את המגילה בכל מילה ומילה ולמה. הנקודה שאנחנו רוצים להאיר, איך מגיבים לקטרוג. איך מתארגנים, זה הנקודה. והנקודה הזו רואים שמרדכי הלך בפומבי, שם שק והתחיל לצעוק וכולי, וכולי, והיא ניסתה לעצור את זה. מה לומדים מזה?

יא חביבי, שאם אחד מתעורר לעשות תשובה, יכול להיות שאפילו מי שהכי אוהב אותך ינסה לעצור אותך. אחרי שהעם צריך לעשות תיקון, יכול להיות שהבן אדם שמופקד...יש לו כוונה טובה, רק כוונה טובה. הוא עוצר את העניינים. כל מיני נקודות יש בעניין הזה, שצריך להתבונן.

"ותקרא אסתר להתך מסריסי המלך אשר העמיד לפניה, ותצווהו על מרדכי לדעת מה זה ועל מה זה". עכשיו היא רוצה יותר אינפורמציה. היא ראתה שהוא בצער, הוא לא

מוריד את השק, והיא רוצה לדעת על מה זה. כנראה שלא ידעה. מזה רואים שלא ידעה. **"ויצא התך אל מרדכי לרחוב העיר, אשר לפני שער המלך. ויגיד לו מרדכי את כל אשר קרהו, ואת פרשת הכסף אשר אמר המן לשקול על גנזי המלך והיהודים לאבדם"**. אה? עכשיו האינפורמציה מתחילה לזרום מלמטה למעלה. קודם הוא קיבל את החלום והוא ידע את הכל מרוח הקודש בחלום, והיא שהמלכה לא ידעה. היא היתה בתוך הארמון. גם זה מראה שלפעמים הסיטרא אחרא רוצה להסתיר את הקטע שלו. לא רוצה לגלות. הם כבר חתמו, איך אומרים - סגרו על זה, אבל אף אחד לא יודע. אם לא היו מגלים למרדכי מהשמים, מאיפה היה יודע? אפילו אסתר לא ידעה. אתם מבינים? כבר חתמו לחסל את העם, ואף אחד לא יודע מזה. זה דבר עצום.

עכשיו הוא מספר לשליח שילך ויגיד לאסתר. זה קצת מסוכן גם. הוא יכל לבגוד. אבל כנראה שמרדכי לא היה לו ברירה. אז הוא חייב ללכת עם המהלך הזה עד הסוף. עם האפר ועם הכל. זאת אומרת ברגע שאדם הולך למערכה פומבית, הוא חשוף - גמרנו. הולך על זה - כיוון אחד. אין מה לעשות. הוא לא יכול להיות דיפלומט עכשיו.

סכנה, - סכנה אבל הוא צריך להגיד מה שצריך להגיד. אדם מסתכן בזה שבא אל שער המלך בלבוש שק וכל הענין. בעצם הוא כבר התחיל את המערכה שלו ברגע שלא כרע ולא השתחוה. אז כבר ידע שיש פה חביבי מלחמה. ומי יודע עד איפה זה יגיע. טוב, **"ויגד לה מרדכי את כל אשר קרהו ואת פרשת הכסף אשר אמר המן לשקול על גנזי המלך והיהודים לאבדם ואת פתשגן כתב הדת אשר ניתן בשושן להשמידם נתן לו להראות את אסתר ולהגיד לה. את פתשגן כתב הדת אשר ניתן בשושן להשמידם נתן לו להראות את אסתר ולהגיד לה ולצוות עליה לבוא אל המלך, להתחנן לו ולבקש מלפניו על עמה"**. פה כבר מרדכי פועל באופן גלוי וברור. הנה שורה תחתונה, רוצים לאבד, הנה הכתב - לפעול! את הפיוז. אותך השתיל הקב"ה שמה כדי שברגע הנכון... זה הרגע הנכון. ככה הוא חשב. **"ויבוא התך ויגד לאסתר את דברי מרדכי ותאמר אסתר להתך ותצווהו אל מרדכי כל עבדי המלך ועם מדינות המלך יודעים"** זאת אומרת מה? ומרדכי לא ידע? הרי הוא יודע כל מה שקורה שם.

"כל איש ואישה אשר יבוא אל המלך אל התצר הפנימית אשר לא ייקרא אחת דתו להמית". איזה חוק זה, איזו גאווה, איזו רשעות, כן? פשוט להמית אותו, גמרנו. **"לבד מאשר יושיט לו המלך את שרביט הזהב. ואני לא נקראתי לבוא אל המלך זה שלושים יום. ויגידו למרדכי את דברי אסתר"**. מה בעצם זה נראה ממה שאסתר עונה? שהיא מודאגת? איך? היא משתפת פעולה? אבל היא לא עושה מה שהוא אומר. היא בעצם מראה לו: 'חביבי, כן, בלשון שלנו: יש לזה מחיר. אם אני אלך והמלך לא יושיט את השרביט - הלכתי וזהו'. ואולי אין מספיק זכויות. מה הוא עונה לה? **"ויגידו למרדכי את דברי אסתר"**.

קודם כל רואים בזה עיכוב. היה עיכוב לטובה. בעצם על ידי זה שאסתר לא ביצעה מיד את מה שאמר מרדכי, וצמו שלושה ימים, בטח היה בזה זכות גדולה בשמים, וזה הגן עליה ועל עם ישראל, שכולם התאחדו בשביל הענין. אם היא היתה עושה ישר מה שהוא אומר, זאת אומרת כנראה, ככה נראה, שמרדכי סבר שיש מספיק זכות כבר. הוא כבר זועק, היהודים כבר נבהלים בכל מקום איפה ששומעים את הגזירה, זה מספיק. והיא אומרת: לא, צריך פה

לארגן משהו יותר רציני. זה לא פשוט. זה לא פשוט העניין.

בעניין אדם הראשון אנחנו יודעים ש'המן העץ' כן, המן מהתורה זה 'המן העץ', והעונש היה 'מות תמות', על ידי האכילה. ופה שנהנו מהסעודה של הרשע, גם כן נגזר עליהם מוות, אותו דבר. אכילה אסורה - מוות, אכילה אסורה - מוות. וכל נשמות ישראל הרי זה נשמתו של אדם הראשון, אותו עניין, וחוה זו הראשונה שפתחה באכילה. ראשונה, חוה שאכלה מהעץ.

ופה אסתר מצווה לעשות צום שלושה ימים לכולם, וגם היא תצום. זה תיקון לאכילה. צום זה להמנע מאכילה. אז דוקא התיקון לעניין הזה, יותר גדול ויותר חכם - זה גם יותר חכם - עדיף לצבור זכויות כמו שאומרים, מאשר ישר לבוא ככה ופשש...לך תדע מה יקרה. וגם לאחד את כולם, כל העם ביחד, באותו עניין.

תלמיד: יכול להיות שהיא גם רצתה שאחשוורוש...שהיא תבוא אליו הוא יבין שקרה משהו והוא לא מהר יתן הוראה להרוג אותה.
הרב: זה לא משנה, זה בטבע. אבל בפנימיות צריך זכויות של כל עם ישראל, שכולנו נצום, נעשה תשובה.

"ויגידו למרדכי את דברי אסתר ויאמר מרדכי להשיב אל אסתר: אל תדמי בנפשך להמלט בית המלך מכל היהודים. כי אם תחרישי בעת הזאת רווח והצלחה יעמוד

ליהודים ממקום אחר ואת ובית אביך תאבדו, ומי יודע אם לעת כזאת הגעת למלכות".
מה אנחנו מבינים מזה? שמרדכי חושד אותה. מרדכי חושד אותה: יא חביבי, זאת רוצה להציל את עצמה. היא בתוך הארמון, לא רוצה לעשות גלים כמו שאומרים היום, רוצה לשבת בשקט, ושהעם ילך. איך מרדכי חשד אותה? זה גם תיקון לענין של אדם הראשון. שחווה אחרי שאכלה וידעה שזה לא בסדר, באה והמיתה את אדם. ואדם זה כל עם ישראל. זאת אומרת היתה לה מחשבת זדון. למה? היא לא רצתה שהשם יביא לו אישה אחרת, לאדם. שיהרוג אותה, יביא אישה אחרת. היא קינאה. כך כתוב. פה אותו דבר. הוא חושד אותה: הא, את רוצה שכל העם ילך ואת תחיי!?

אחרת זה לא מובן בכלל בפשט, איך מרדכי חשד באסתר המלכה שהיא רוצה להציל את עצמה. זה דברים מאוד חמורים מה שהוא אמר. הוא גם לא אמר לה את זה בפנים. מילא בארבע עיניים, אבל זה לא היה בארבע עיניים, זה היה עם שליחים. הוא גם פה חושף אותה כבר, שהיא יהודיה, בעצם. נכון? רגע. אומר רש"י: "אל תדמי בנפשך" - אל תחשבי. כמו "והיה כאשר דימיתיי" אל תדמי בנפשך, אל תהיי סגורה להמלט ביום ההריגה בבית המלך, שאין את רוצה לסכן את עצמך עכשיו על הספק לבוא אל המלך שלא ברשות.

"ומי יודע אם לעת כזאת הגעת" - ומי יודע אם לעת כזאת יחפוץ בך המלך לשנה הבאה, שהוא זמן ההריגה.

"בעת כזאת" - שהוא היה עומד בניסן, זמן ההריגה באדר בשנה הבאה.

"הגעת למלכות" - ואם תגיע לגדולה, שאת באה עכשיו.

לא בטוח בכלל. רחמנא ליצלן אנחנו יודעים בשואה, היו דברים כאלה. היו ראשי קהילות וכאלה אנשים, ששתפו פעולה עם הנאצים, וחשבו שהם יינצלו. וגם הם הלכו. חשבו: הם

בקשר, הם זה, הם ההוא - לא עזר שום דבר. כן.

"אם החרש תחרישי בעת הזאת, רווח והצלחה יעמדו ליהודים ממקום אחר, ואת ובית אביך תאבדו. ומי יודע אם לעת כזאת הגעת למלכות". טוב, אנחנו רואים כאן, כמו שאמרנו אתמול, היא היתה זהירה בעצם. הזכירה לו את הענין, שמי שבא למלך בלי רשות יכול להיהרג בגלל זה. ומובן שאם אסתר, שהיא נשלחה בשביל לעזור לעם ישראל לתפקיד הזה תיהרג, סתם - חבל. זה לא פשוט. רואים הרי ש... רואים הרי שבהשגחה, איך ההשגחה בנתה את כל התיק הזה מהתחלה כדי להציל את עם ישראל בבוא העת. מזה אנחנו לומדים, שגדולה מידה טובה ממידת פורענות. למרות שעתיד לבוא קטרוג, השם יתברך בודאי יודע זאת מנסיון, הוא כבר סידר את הסיבובים להציל את עם ישראל. וזה צריך תמיד לעודד אותנו, בפרט ובכלל. שלמרות שיש זמנים קשים וזמנים מרים וגזירות השם ישמור, כל מה שעובר על העם שלנו תמיד עד עצם היום הזה - הישועה כבר נמצאת בדרך. יש את ההגנה בפנים. מגיע, לא מגיע, כן מגיע - השם מגלגל אתה שלא יוכלו לנו, לא יוכלו להשמיד. זה פלא פלאים. לא רק זה, שגם מגלגל סיבות נסתרות וגלויות וחצי גלויות, שהכל יתהפך לטובה. ככה עד סוף זמן התיקון של ששת אלפים שנה, בודאי הכל יתהפך לטובה. לא יהיה מצב כזה שהסיטרא אחרא תנצח, והקדושה תפסיד. לא יהיה דבר כזה.

אנחנו נגיע לתיקון, ודוקא מתוך התעוררות ודוקא מתוך לעשות נחת רוח להשם. לא נבייש אותו. לא יקום ולא יהיה. בעזרת השם יתברך. הוא שולח סיבות מסיבות שונות, שאכן יהיה כך. למרות המכות ולמרות הקשיים והסתר פנים והנסיגות והבלבול והטמטום והכל ביחד, לא משנה. למרות העוונות גם. רחמנא ליצלן. זה המסר העיקרי של המגילה. מזה בשיעורים האלה אנחנו מנסים לגלות איך הוא מגלגל את הדברים במקביל. ומקדים תרופה למכה. פה יש את הקטע שהתחילו להתארגן כוחות הקדושה וכבר בגלוי, הגזירה כבר יצאה בגלוי. יש זמן לפני שהגזירה יוצאת בגלוי, שעדין עוד תכנון כמו שנקרא, אפילו אחרי שנחתם עוד לא התפרסם. פה זה כבר התפרסם, מתחיל להתפרסם, וכבר מרדכי במשא ומתן מואץ עם אסתר, איך להגיע לאחשוורוש לבטל את זה. כתוב 'אין הדינין נמתקים אלא בשורשם'. וזה שנתן את הכח לענין הזה, לאחשוורוש הוא השורש של הדין הזה. ולכן הוא צריך להפסיק את זה, להמתיק את זה, לעצור את זה, לשנות את זה.

ולכן אסתר היתה קרובה אליו, ולכן מרדכי היה קרוב לאסתר, וכולי וכולי. עכשיו לצערנו הרב, היו מקרים שאנשים שהיו צריכים להיות מופקדים לשמור על עם ישראל - בגדו. בשביל להציל את עצמם היו מוכנים למכור את הכל. בשואה היו כל מיני מקרים כאלה, במשך הדורות, רחמנא ליצלן. לכן כל יהודי שעולה למלכות, כל מלכות שהיא, צריך לדעת שהוא שליח מהשם כמו אסתר, להציל את עם ישראל, ולא להציל את עצמו ואת משפחתו, ואת האינטרסים שלו.

ואת החברים שלו. זה בשביל כלל עם ישראל. ומי שלא יודע את זה, ומי שפועל בצורה אגואיסטית, ואינטרסנטית, לעניינים שלו, לא דואג לכלל כמו שראוי, כתוב מה יהיה. "כי

אם החרש תחרישי בעת הזאת, רווח והצלחה יעמוד ליהודים ממקום אחר, ואת ובית אביך תאבדו". פשוט מאוד. כי אין לאף אחד זכות לפגוע בכלל עם ישראל. אין לאף אחד זכות. אפילו יהיה הצדיק הכי גדול. והנה אנחנו רואים למשל בחטא המרגלים: עשרה מגדולי ישראל נפלו.

היה להם זכות לפגוע בעם ישראל? הם יכלו להוציא דיבה טובה על הארץ. איך אומרים, להמליץ טוב; לומר 'באנו, ראינו ויאללה בואו ניכנס', כמו שאמר כלב. היה להם בחירה -

בחרו ברע. במקום לבחור בטוב. שניים מהמרגלים יהשוע וכלב בחרו בטוב, וזכו. בעולם הזה ובעולם הבא, לתמיד. אלה בחרו ברע לדראון עולם. הרבה הרבה צריך להיות ערני לענין הזה. וזה לא אומר דוקא בן אדם שקרוב לראש הממשלה, יכול להיות גם, כן, בגדול. אבל גם בקטן: במפעל, במשרד. אדם נותנים לו מלכות, הוא עולה בדרגה - שלא יחשוב שזה בשבילו. זה בשביל הכלל. קודם כל.

היום אין את המושג הזה בכל מקום לצערנו, אנשים גם מוכנים לרמוס את כולם בשביל לעלות, רחמנא ליצלן. לא כולם, אבל יש את זה. וצריכים להפוך את זה: ונהפוך הוא. שאדם שמקבל איזה סמכות, איזה נקודה שיש לו מלכות על אחרים יעשה לשם שמים. לטובת הכלל, לא לטובת עצמו. אז כמו שאמרנו כבר היו דברים מעולם. **"כי אם החרש תחרישי בעת הזאת רווח והצלחה יעמוד ליהודים ממקום אחר"**. מה זה ממקום אחר? הרבה שליחים למקום. אמנם השם בחר, וכתוב 'מגלגלים זכות על ידי זכאי וחוב על ידי חייב', הוא בחר באסתר המלכה ובמרדכי היהודי שהם יהיו השליחים הטובים. מצד שני אם הם היו חלילה בוחרים בדרך לא לעזור לעם ישראל, השם יתברך היה שולח שליח אחר. כל מיני אפשרויות יש לו: גם בני אדם, גם מלאכים, גם אסונות טבע, מה חסר לו? אם הוא רוצה להציל אין לו שום בעיה להציל. **"ממקום אחר"** - סתם התחדש לי: אפילו מהצד השני, אפילו הסיטרא אחרא יכולה להציל את עם ישראל. אם כוחות הקדושה לא מצילים - הסיטרא אחרא לפעמים, איך אומרים, אומרים האויבים מצילים אותנו.

זה נקרא **"רווח והצלחה יעמוד ליהודים ממקום אחר"**. 'מקום אחר' זה הסיטרא אחרא. כשהקדושה לא עושה את העבודה, אז הסיטרא אחרא עושה את העבודה, רחמנא ליצלן. **"ואת ובית אביך תאבדו"**. למה **"את ובית אביך תאבדו"**. מידה כנגד מידה. את חשבת להציל את עצמך, ההיפך יהיה. ונהפוך הוא: כולם ינצלו, ואלה שמכרו את עם ישראל ילכו. ואין בענין הזה לא עומד שום זכויות: לא תורה, ולא מעשים טובים, מי שפוגע בכלל - ברשעות ובזדון ובאינטרס בשביל להציל את עצמו - אין לו תקנה. לא יעזור שום דבר. יתגלגל ויתגלגל הענין עד שיפול. לא יוכל לעמוד לו שום זכות, רחמנא ליצלן.

"ותאמר אסתר להשיב אל מרדכי לך כנוס את כל היהודים הנמצאים בשושן וצומו עלי, ואל תאכלו ואל תשתו שלושת ימים". לילה ויום. **"גם אני ונערוטי אצום כן"**. זאת אומרת שהאדם צריך להשתדל שכל מה שהוא מצווה לסביבה שלו, גם הוא יקיים את זה, ישתדל לקיים את זה, יהיה מוכן לקיים את זה. לא תמיד אפשר לעמוד בזה, אבל צריך להשתדל. לא העיקר לתת הוראות, כשהבן אדם בעצמו איפה הוא ואיפה ההוראות שלו. זה הענין הזה, כן? השתוות הצורה. גם היא הולכת לצום. לא רק אתם.

אמרנו שבכל דור ודור גדולי הדור מתקנים, מתנסים ומתקנים את החטא של אדם וחוה. וכמו שהחטא נעשה באוכל, כאן התיקון זה הצום. שלושה ימים. שלושה ימים כנגד שלושה קוים: קו ימין, קו שמאל, קו אמצעי. לתקן. ראש תוך סוף, גם כן. ראש תוך סוף, בשביל החטא הזה. גם הז"א וגם הנוק. מי זה הז"א? מרדכי. מי זה הנוק? אסתר. "גם אני". ולמה היא זו שפותחת בהשתדלות הזו?

כי, ככה התחדש לנו, חוה היא זאת שפתחה בפורענות. אז אסתר שהיא צריכה לתקן את החטא, היא צריכה לפתוח בתיקון. זה דוקא רעיון שלה, זה לא רעיון של מרדכי. למה **"גם אני ונערוטי אצום כן, ובכך אבוא אל המלך אשר לא כדת, וכאשר**

אבדתי אבדתי". תראו מה אומר רש"י: אשר לא כדת - שאין דת להכנס אשר לא ייקרא, מי שלא נקרא למלך אסור לו להכנס, ומדרש אגדה: אשר לא כדת. שעד עתה באונס, ועכשיו ברצון. עד עכשיו, בכל פעם שקראו לאסתר, באונס היא באה לשם, לא ברצון. עכשיו היא בעצמה באה למלך.

יש פה רמז גדול מאוד. איך כתוב: שאדם לא יתוודע לרשות, נכון? שבאים לעשות עסקים עם המאפיה, אתה לא יודע כמה זה יעלה. עכשיו היא באה לבקש משהו, אולי היא תצטרך לשלם על זה. או בחיים שלה או במי יודע במה, השם ישמור. אז זה מה שאומרת פה: עד עתה היא באה באונס, לא היתה לה ברירה. עכשיו היא באה ברצון.

אמנם לא רצון אגואיסטי, היא לא באה בשביל עצמה - היא באה בשביל עם ישראל, אבל זה חשיפה. זה חשיפה לקליפה. שהיא באה עכשיו לאחשוורוש, היא בעמדת חשיפה כנגד הקליפה. הקליפה יכולה להגיד מה בראש שלה: להרוג, להרוס, מה שהם רוצים. היא באה למבקש רחמים. וזה כל זה למה? **מה החטא של שאול היה בענין הזה? שהוא ריחם על רשע. עכשיו צריך לבקש רחמים מרשע. מידה כנגד מידה. הכל מדוייק, רבותי. עכשיו היא צריכה לבוא לבקש רחמים, וכפי ששאול אז אמר 'חמל העם על מיטב הצאן', זאת אומרת הוא הסתמך על העם בשביל לא להרוג את אגג וכולי, עכשיו היא באה לבקש רחמים על העם. הבנתם? הכל מדוייק.**

"וכאשר אבדתי אבדתי" - וכאשר התחלתי לילך לאיבוד, אלך ואמות. ומדרש אגדה, אומר רש"י: 'כאשר אבדתי מבית אבא, אובד ממך. שמעכשיו שאני מרצון נבעלת לעכו"ם, אני אסורה לך'. רחמנא ליצלן, תראו מה שהיה פה. זה תיקון לזה שהנחש בא על חוה וטימא אותה. כתוב בזוהר, הכניס בה זוהמה. הרי לא מובן בפשט בכלל איך בת ישראל כשרה מופקרת לרשע הזה. אמנם כתוב בזוהר שלא היא אלא השדה, וכל זה. אבל אין מקרא יוצא ידי פשוטו, במקרא היא באה אל המלך.

הבנתם? איך יכול להיות תיקון כזה, איך השם יתברך ששונא זימה, מגלגל הצלה ליהודים דרך דבר כזה, איך אומרים היום 'לא מריח טוב העסק הזה', דוקא דרך אישה, ודרך זה, ושיוצא לה שם רע, עכשיו היא נאסרת על בעלה, כל מיני עניינים, וכי אין להשם יתברך דרך יותר אלגנטית ונקיה, יותר צנועה לעשות את הענין? אלא זה בא לתקן משהו. אין דבר סתם שהשם יתברך עושה. זה בא לתקן את הענין הזה של חוה, שהיא נבעלה מרצון לנחש, עכשיו היא צריכה לבוא באונס בשביל להציל את עם ישראל. אז היא נבעלה והרגה את העולם, הרסה את העולם, הכניסה זוהמה בנשמות, עכשיו היא באה במסירות נפש בשביל לתקן ולהציל את הנשמות. זה פלא? זה פלא פלאים. זה לא רק פלא. "ויעבור מרדכי ויעש ככל אשר צוותה עליו אסתר". מה אמר אדם הראשון? "האישה שנתת עימדי". הוא שמע לחוה ואכל מהעץ. עבר על הציווי. עכשיו הוא שומע לאסתר, ומתקן. פלא? פלא פלאים. הכל מדוייק.

"ויהי ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות ותעמוד בחצר בית המלך הפנימית נוכח בית המלך והמלך יושב על כיסא מלכותו בבית המלכות נוכח פתח הבית". מלכות - בגדי מלכות. ורבותינו אמרו שלבשתה רוח הקודש. כמה דאת אמר 'ורוח לבשה את עמשי'. "ויהי

ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות". כתוב שהנחש בא לפתות את חוה, כי ראתה אותה מתייחדת עם אדם ולא היו מכוסים, לא היו צנועים. עכשיו היא באה, צריכה ללבוש מלכות. זה תיקון, לבוש. מובן? "ותעמוד בחצר בית המלך הפנימית נוכח בית המלך, והמלך יושב על כיסא מלכותו בבית המלכות נוכח פתח הבית".

אז כשכוחות הקדושה מתארגנים, קודם מתארגנים בתשובה. בצום, בתענית. בהבנה של הנסיון, בהבנה של המלכודות, ואיפה התיקונים. ואז הם מתחילים להגיב. גם השתדלויות בטבע, לכאורה, אם עם ישראל עושה תשובה, מה צריך ללכת לרשע הזה לבקש רחמים? השם יתברך לא מספיק? הרי בשניה אחת יכול להרוג את כל שונאי ישראל. גם היום. תיק, והבן אדם איננו, לא ככה? אז בשביל מה צריך השתדלות? בשביל מה היא הלכה? זה העולם הזה, בעולם הזה צריך השתדלות. האמונה לא באחשוורוש, האמונה בהשם יתברך. התשובה והתיקון באופן פנימי. השתדלות - באופן מעשי.

גם היום, לצערנו, יש מה שנקרא 'שתדלנים', מאע'כרים, פוליטיקה, יד רוחצת יד, כל מיני עניינים. שחושבים שהכל בידי שמים, חושבים - זה בא לטובתי, ההוא יפעל לטובתי. מאוד קשה, מאוד קשה בכל המניפולציות האלה של השלטון, לשמור על אמונה זכה ולהאמין רק בהשם, לא להאמין באנשים. זה מאוד קשה. צריך להיות בעל מדרגה גדולה מאוד, זה מלחמה רצינית בפנימיות. לא להאמין שהשר עושה או ראש הממשלה עושה, או זה עושה או ההוא עושה, אין - אתה רק משתדל. אבל אל תאמין בהם, אפילו יוסף הצדיק נכשל בזה. מבחינת ההשתדלות צריך לבקש מהשר. אבל בחינת הפנימיות הוא לא היה צריך לבטוח בו ולהאמין שזה דרכו.

לכן הוא נענש שנתיים נשאר בבית סוהר. על זה שהוא האמין ברשע הזה. שלא עושים שום דבר קל להאמין. אבל כשפועלים בטבע, מתבלבלים. זה קשה מאוד. גם ליפול בטבע: ללכת לאחשוורוש, וגם לא להאמין שהוא קובע - זה קשה, זה נסיון קשה להתפלל זה יותר קל. רק כשאתה כבר יורד לתוך המציאות, וכל הדרך להבין ולהחזיק את האמונה, בראש ובלב, זה קשה מאוד.

"ויהי כראות המלך את אסתר המלכה עומדת בחצר נשאה חן בעיניו. ויושב המלך לאסתר את שרביט הזהב אשר בידו. ותקרב אסתר ותיגע בראש השרביט". פה מתחיל ההמתקה. פה מתחיל המתקת הדין. כאן היה מסירות נפש. כמו לפני קריעת ים סוף, למה היה מסירות נפש, אם לא היה מסירות נפש לא היה נקרע הים. נחשון קפץ למים. אז פה היא גם כן קפצה למים. כן? מסרה את נפשה. תיקון או לא תיקון? בשביל הכלל. ואז היא מצאה חן. זה כבר ידוע הרי, שבטבע אדם שצם שלושה ימים הוא לא נראה טוב. אולי בקושי הולך.

גם לא מריח טוב ולא כלום טוב. והיא מצאה חן בעיניו. וזה רשע, מה אכפת לו, הרוחניות אכפת לו? זה משמים. בגלל התיקון, המסירות נפש, בגלל הצום של היהודים, בגלל שהבינו את הטעויות שלהם, עכשיו אפילו הרשע לא יכול להזיק אלא ההפך. פה מתחילה הישועה, פה. זה עוד סוד. שכתוב, לפעמים יש נשמה שחוטאת וחוטאת וחוטאת, אי אפשר כבר יותר ממה שחטאה להגיע, ואז כבר ברגע האחרון שלא נשאר לה אפילו נקודה כמעט של יהדות ושל קדושה, פתאום חוזרת בתשובה מקצה אל הקצה.

זה כתוב שכן דוד בא בדור שכולו חייב. בדור שכולו זכאי או שכולו חייב. רגע אחד כולו חייב, ורגע אחד עושה תשובה כולו זכאי. זה הסוד של התשובה, בשניה אחת. ולפעמים צריך להגיע עד הקצה של הרשעות בשביל שהנשמה תזדעזע, ותחזור. זה לא חלילה שצריך לבחור

בזה, אבל לפעמים קורה. לכן אסור להתייחס מאף יהודי. אי אפשר לדעת, אולי בשניה האחרונה הוא עושה תשובה. ולכן היא באה, פתאום היא מוצאת חן בעיניו. פלא פלאים.

"ויהי כראות המלך את אסתר המלכה עומדת בחצר, נשאה חן בעיניו. ויושט המלך לאסתר את שרביט הזהב אשר בידו, ותקרב אסתר ותיגע בראש השרביט". כשבן אדם צריך ללכת למשפט לא עלינו, או צריך ללכת לבוס שלו לא עלינו, או כל מיני עניינים כאלה שקורים, שיגיד את הפסוק הזה. זה סגולה. **"ויהי כראות המלך את אסתר המלכה עומדת בחצר נשאה חן בעיניו, ויושט המלך לאסתר את שרביט הזהב אשר בידו ותקרב אסתר ותיגע בראש השרביט".** הנה. נקודת המפנה פה. עדין זה לא ביטול הדין, זה רק התחלת ההמתקה. אבל זה מפנה מקצה אל הקצה. זה כבר מראה סימן טוב. סימן הטבה. כי אם היא היתה הולכת, מה היה נשאר.

"ויאמר לה המלך מה לך אסתר המלכה ומה בקשתך עד חצי המלכות וינתן לך". עד חצי המלכות. 'דבר שהוא באמצע, ובחצי המלכות הוא בית המקדש. שהתחילו לבנותו בימי כורש וחזר בו וציווה לבטל המלאכה. אחשוורוש שעמד אחריו גם הוא ביטל המלאכה. פשוטו של מקרא, אף אם תשאלו ממני חצי המלכות אתן לך (רשי). פה יש שתי פתיחות מענינות. פתיחות. א- שהיא מצאה חן בעיניו, ולא נהרגה. זה עוד לא אומר כלום. שתיים - הוא אומר לה **"עד חצי המלכות"**, זה כבר פתיחה רצינית. אולי זה מלכודת? ולמה היא לא קפצה על זה ישר? אה? בנפול אויביך אל תשמח, חכה חביבי. השם יתברך התחיל להמתיק את הדין, יופי. חכה. אל תיכנס לזה יותר מדי מהר. ההצעה הזו של עד חצי המלכות זה מפתח מדי.

פתאום, היא במצב של ספק חיים ספק מוות, פתאום הוא מוכן לתת עד חצי המלכות? זה כלל, שכפי שאדם שמתחיל חלילה המזל לרדת לא צריך להתייחס, אפילו חרב חדה מונחת על צוארו של אדם אל יתייחס עצמו מן הרחמים, ואל יתייחס מן הפורענות, מצד שני כשמתחיל פתיחה טובה צריך גם כן במתינות, בשכל, אולי יש פה מלכודת. כי לפעמים היצר סוגר ולפעמים הוא פותח. איפה יש דוגמא כזו? בעשיו. כשהוא בא לפגוש את יעקב אבינו וארבע מאות איש עמו, ואמר לו 'בוא נלך שעירה', בוא, בוא נלך מהר, בוא. לא חביבי, יש לי זמן, אני לא יכול ללכת מהר, הילדים, הנשים, אי אפשר. רואים. יש כללים בחוכמה.

"ויהי כראות המלך את אסתר המלכה עומדת בחצר נשאה חן בעיניו ויושט המלך לאסתר את השרביט הזהב אשר בידו. ותקרב אסתר ותגע בראש השרביט". בשרביט זה עץ הדעת טוב ורע. אז היא אמרה שאסור לגעת. שהשם אמר אסור לגעת בעץ. ואז הנחש דחף אותה לעץ, ואמר 'הנה, נגעת בעץ ולא קרה לך כלום'. דחף אותה אמר לה 'הנה לא קרה לך כלום. כמו שלא קרה לך כלום כשנגעת, לא יקרה לך כלום כשתאכלי'.

וככה היא אכלה, וגרמה מוות לכולם; לעצמה, ולכל העולם. פה מלכת אסתר באה ונוגעת בראש השרביט, וזה סימן שהיא חיה. במקום המוות יצא חיים. שמה היא אכלה, פה היא בצום. שמה גרמה מוות לכל העולם, פה היא צריכה להציל את העולם. שם היה עץ, פה יש שרביט. טוב? זה חידוש.

"ויאמר לה המלך מה לך אסתר המלכה". אמרנו שברגע שהיא נגעה בשרביט, זה התחלת ההמתקה כבר. הוא לא גזר עליה מוות כי היא מצאה חן בעיניו.

"ויאמר לה המלך מה לך אסתר המלכה ומה בקשתך עד חצי המלכות ויינתן לך". אומר רש"י פשוטו של מקרא: 'אף אם תשאלני ממני חצי המלכות - אתן לך'. מה זה דווקא חצי, למה לו שני שליש או שלישי, או שמינית מה זה, צחוק כמו היום, שחצי לבנק וחצי לאישה? פירוק שותפות? למה דווקא חצי? אז פה יש איזה טעם שמביא רש"י: 'דבר שהוא באמצע, וחצי המלכות הוא בית המקדש, שהתחילו לבנותו בימי כורש וחזר בו, וציווה לבטל המלאכה ואחשוורוש שעמד אחריו גם הוא ביטל המלאכה'. **ואני אומר, עד חצי המלכות זה חצי בחינת עץ הדעת טוב ורע. טוב ורע זה חצי. בחירה היא שקולה.**

פה זה דרכו של מלך להבטיח הבטחות, למה יש בכוחו ביכולתו לתת. ואם היא היתה מבקשת 'תן לי חצי מלכות', אז היה נותן לה, נכון? זה מלך. זה מפתח, לא? התחיל להיות פה פתח להוצאת הניצוצות מהקליפה. למה לא כל המלכות? כי הקליפה רוצה לשמור לעצמה חיות פלוס רווח. עכשיו יש פה פיתוי, מה אסתר תבקש. חצי המלכות זה חצי עולם. אז שהוא היה שולט על מאה עשרים ושבע מדינות, זה לא מעט.

"ותאמר אסתר אם על המלך טוב יבוא המלך והמן היום אל המשתה אשר עשיתי לוי". אומר רש"י: 'רבותינו אמרו טעמים הרבה בדבר מה ראתה אסתר שזימנה את המן כדי לקנאו במלך ובשרים. שהמלך יחשוב שהוא חושק אליה ויהרגנו, ועוד טעמים רבים'. למה השרים יקנאו בו? שהוא השר היחידי שהיא הזמינה יחד עם המלך. כבר מקנאים בו כי הוא הכי חשוב. ולמה המלך יקנא בו? כי היא פתאום עושה אותו כמעט שווה למלך. אם היא באה להזמין את המלך, וסיכנה את חייה להכנס למלך בלי רשות, להזמין את המלך למשתה - זה נחמד, כל הכבוד, זה בסדר. אפשר להבין. אבל בשביל המן? זאת אומרת שהיא, המן חשוב לה.

מילא אני, המלך, היא מזמינה אותי, בסדר. אבל גם את המן? למה מה קרה? המן ואני זה אותו דבר? מה קורה פה? לא מריח טוב. גם כן שמענו שיש שיטות כאלה היום שרוצים למשל לפוצץ שם, רצו במלחמת המפרץ לפוצץ את המשגרים. שולחים איזה קומנדו והוא מסמן אותם עם ליוזר ואחר כך המטוסים מזהים את זה מלמעלה ויורים, וגמרנו. אז פה היא סמנה אותו, את המן. על ידי שהזמינה אותו היא סמנה אותו, הוא כבר מסומן עכשיו אצל השרים ואצלו.

פלא פלאים. הפרד ומשול. זה דבר גדול, הדבר הזה. בדרך כלל כל אדם בפרט ובכלל רגיל לחטוף מכות מהסיטרא אחרא, ולא להגיב. למשל אם אדם עצוב אז הוא נשאר עצוב, לא עושה משהו לצאת מזה. ואם אדם יש לו איזה תאוה אז הוא נופל בה ומכור כמו מסכן כל החיים שלו. ואם אדם קנאי הוא לא מטפל בזה. אם היצר מסובב אותו באיזו דרך כלשהי, הוא לא מגיב. מה ההבדל בין אדם שמבין במלחמת היצר לבין אדם שלא מבין ולא עוסק? שזה מגיב, פועל, לא חשוב. הוא מגיב. הוא לא ילך לשחיטה בלי להגיב. ינסה להלחם.

אדם שלא בנוי בנושאים האלה ילך לשחיטה בלי להלחם. הוא לא יבין אולי אפילו ששוחטים אותו גם. פה אנחנו רואים את אסתר המלכה שמגיבה כבר באופן מתוחכם. כמו שהקליפה הצליחה להפריד בין מרדכי לבין היהודים. על ידי הציווי הזה, הרי המן ידע שמרדכי לא ישתחוה, מה הוא טיפש? זה כל הנקודה, הוא שם לו מלכודת. שהוא לא יוכל להתחמק ממנה. ואז הוא לא כורע ולא משתחוה, והעם כבר מתחיל בטח לכעוס עליו, למה הוא לא כורע - הוא מסכן אותו.

אז הוא הפריד בין מרדכי, בין הראש לבין התוך, הסוף. באה אסתר עושה אותו דבר, מחזירה לו. בזה שהיא מזמינה את המלך ואת המן. לכאורה אין דבר יותר נחמד מזה, מזמינה אותם למשתה; מה רע? מה קרה? הכנסת אורחים, חסד. אבל זה חסד שהוא בעצם

מלכודת לחסל את המן. ועובדה שהמן נפל בזה.
...זה בסוף, שהוא התחנן למלכה ואז אחשוורוש בא וראה אותו על המיטה 'מה, מה אתה עושה פה? איפה שיושבת המלכה.. זה חוכמה של נשים. זאת אומרת שהיא השתמשה במידת הקנאה כדי לפגוע ברשעים ולהציל את עם ישראל. זה תיקון של חוה, שהשתמשה בקנאה והרסה את העולם. כיון שחוה למה נתנה לאדם הראשון לאכול? הרי היא ידעה כבר שזה לא בסדר. כי היא כבר אכלה. אלא רבותינו אמרו שהיא פחדה שהיא תמות והשם יביא לאדם אישה אחרת. זאת אומרת היה לה קנאה באישה האחרת. ולכן נתנה לו והרגה את כל העולם.

ופה אסתר גם כן, משתמשת במידת הקנאה כדי להציל את העולם. שם זה היה בענין של אוכל, ופה זה ענין של משתה. שמה היא נתנה לצדיק, שזה אדם שהיה צדיק, ופה היא נתנה לרשעים. תיקון? פלא פלאים.

"ותאמר אסתר, אם על המלך טוב יבואו המלך והמן היום אל המשתה אשר עשיתי לוי". כל סעודה נקראת על שם היין, שהוא העיקר. כי כתוב בזוהר שחוה סחטה לו ענבים ונתנה לו לשותות, וזה מזה נהיה החטא. נכנס יין יצא סוד. שתיית היין הזה יש יין המשמח ויש יין המשכר. אם אדם צדיק תלמיד חכם שותה, זה משמח אותו. אם לא - הוא משתכר. עושה שטויות. "ויאמר המלך מהרו את המן לעשות את דבר אסתר ויבוא המלך והמן אל המשתה אשר עשתה אסתר". - "מהרו". אמנם עדין המן חושב שזה לטובתו שמזמינים אותו למשתה. כי עוד מעט הוא יתפאר על זה שרק אותו הזמינו למשתה. חושב שזה לטובתו, לכבודו וכל זה. אבל פה כבר יש רמז, "מהרו את המן".

פתאום עכשיו אסתר מצווה והמן צריך לרוץ, מתחילים לזרוז אותו, לקרוא לו לחקירה, ככה זה נשמע, לא? "מהרו את המן". ויש פה גם כן סוד, כתוב שאדם וחוה אם היו מתאפקים עד שבת, היה מותר להם מה שאסור קודם. הם נבראו ביום שישי וחטאו ביום שישי. זאת אומרת שהיה צריך להשתהות. הם מיהרו. ופה מה הוא אומר? "ויאמר המלך מהרו את המן". המן זה הנחש. "לעשות את דבר אסתר". הבנתם?

מה שמיהרו שמה וגרם חטא וחורבן, פה ממהרים אותו, זה גורם הצלה. "ויאמר המלך לאסתר במשתה היין מה שאלתך וינתן לך, ומה בקשתך עד חצי המלכות ותעש ותען אסתר ותאמר שאלתי ובקשתי אם מצאתי חן בעיני המלך ואם על המלך טוב לתת את שאלתי ולעשות את בקשתי, יבוא המלך והמן" עוד פעם מכניסה אותו "אל המשתה

אשר אעשה להם ומחר אעשה כדבר המלך". בדרך כלל כתוב זריזים מקדימים למצוות. ובאמת למשל אם זוג מחליט להתחתן אנחנו מציעים תמיד שיעשו את זה מהר. החלטתם, יאללה. למה? כל דבר שבקדושה היצר רוצה למנוע אותו ולקלקל אותו. אז אם יש כבר דבר טוב, שירוץ מהר, להוציא מהכח אל הפועל. כתוב שזריזות מביאה לרוח הקודש, בכיוון הזה. ופה אנחנו רואים שאסתר קצת מסתכנת. היא באה למלך בלי רשות. המלך נתן לה פתח. הזמינה אותו ואת המן למשתה. בשביל מה עוד משתה?

תלמיד: להגדיל את הסקרנות של המלך. עוד פעם הזמינה - מה שאלתך? נו כבר, תגידי את סיכנת את חייך. עוד מגדילה את הסקרנות. הוא יבוא מתוח, היא תנצל את זה. הרב: כן, אבל זה מסוכן. למה? כשאדם הולך בשליחות לכלל, ורואה שנפתחת פתח, נפתח

פתח, אולי זה עת רצון. יש מושג שנקרא 'עת רצון'. אם זה עת רצון אז אוי ואבוי אם הוא יפספס אותו. נתנו לך כבר לדבר? תדברי. אולי בינתיים יבוא מי יודע מאיפה איזה משהו אחר, אולי המלך ימות בנתיים, והוא לא יוכל לבטל את הגזירה, אולי כל מיני דברים. היא לקחה על עצמה כמו שאומרים, סיכון נוסף.

זאת אומרת יש פה עוד תהליכים שלא הבשילו. הרי בלילה יש את הסיפור תיכף שנדדה שנת המלך, ואז מגלים שמרדכי הציל אותו, ואז נותנים לו להמך להרכיב אותו על הסוס, וזה התחלה של המפלה של הקליפה. זאת אומרת יש עת רצון ויש עת רצון. יכול להיות שזה עת רצון, התחלה טובה כמו שאומרים, אבל עוד לא הבשיל התהליך.

צריך לתת לזה עוד איזה זמן, ואז נותנים את המכה. הענין הזה, של לחשב את הזמן הנכון בכל דבר זה קשה מאוד. זה אחד הדברים הקשים. כתוב בספרים הקדושים שרוב הצדיקים בכל הדורות, ממש בכלל מאברהם יצחק ויעקב, הם דחקו את השעה בענין הגאולה. ולכן יצחק רצה לברך את עשיו, וכל מיני פעולות שהיום אתה רואה רגע, עברו אלפי שנה ועוד לא הוכשרה השעה לגאולה ממש. אז כבר חשבו להביא את הגאולה? רצו לקצר? אמרו שהם דחקו את השעה. ומי שדוחק את השעה השעה דוחקת אותו.

מצד אחד צריך לפעול, מצד שני בנמרצות ובזריזות וביעילות ובחכמה, ובסיעייתא דשמיא ולתפוס עת רצון וללכת עם זה כמו שצריך, מצד שני צריך איזה חוש, כל הזמן לבדוק את המציאות האם הגיע הזמן לשלב נוסף, או לא. הפרחה הגפן, הנצו הרימונים? אולי עוד לא. ואם עושים פעולה חשובה ביותר, בטרם עת - זה יכול להיות אסון. אם מאחרים זה יכול להיות אסון.

צריך תפילה וסיעייתא דשמיא שיהיה בדיוק הדקה הנכונה והזמן הנכון. איך אפשר להגיע לזה? אם אדם מרגיל את עצמו לחיות לשם שמים, ורצונו לעשות רצון השם, אז משמים מסייעים אותו. בדרך שאדם רוצה ללכת מוליכים אותו.

הוא לא ממנהר כי זה יותר נוח לו, הוא לא ממנהר כי הוא רודף כבוד או כסף או איזה הנאה, הוא לא ממנהר בגלל הדברים האלה, הוא ממנהר לשם שמים. אם צריך לעצור, לשם שמים, אז הוא יעצור לשם שמים. כי זה לא הוא, מה שמעניין אותו זה האינטרסים של שמים. אז אם הוא דואג לאינטרסים של שמים, אז משמים ידאגו שיכוון את השעה בדיוק, ואת הדרך, שיהיה מקסימום תועלת ומינימום נזק. במיוחד בשליחות כזאת כמו שהיה לאסתר. הם ראו שעדין כנראה עוד לא נטתה הכף לגמרי לטובת עם ישראל. היה צריך עוד את התוספת של מה שקרה.

עוד לא היה מספיק ברור שזה עכשיו הזמן. יש עוד עניין; אם התהליך הראשוני הוא כזה שהיא כמעט מתה, בנס יצאה מזה, וטוב, באותה הזדמנות שהיא כמעט, איך אומרים, יצאה מהמינוס, בקשה את המשתה הראשון, זה עדין קשור לקטע ההוא, שמזכיר שעשיתי לך טובה. לא הרגתי אותך. ונתתי לך, רצית משתה? הנה באנו למשתה, בסדר.

אבל אני עוד זוכר שיכולתי להרוג אותך אתמול או היום. זה עדין בסימן ההוא שהוא לא של התחזקות מספיק. עכשיו היא רוצה סימן חדש, דף חדש. אה, הייתם במשתה, היה נחמד? מחר כבר לא יזכר שהיא באה בלי רשות, זה כבר נמחק. כי זה התחלה חדשה. זה חשוב מאוד. אין רשימו, אין כלום. במשתה הראשון יש את הרשימו של הסכנה. כן. גם המן עדין לא עלה מספיק. לא עלה מספיק. הוא צריך לעלות יותר. הוא צריך לעלות יותר.

אומר רש"י פה מה זה: 'ומחר אעשה כדבר המלך - מה שבקשת מה שבקשת ממני כל הימים לגלות לך את עמי ואת מולדתי'. היא הבטיחה לו שמחר במשתה הבא היא תגלה לו את עמה

ואת מולדתה. לאחשוורוש. כנראה שהוא היה סקרן. אבל זה בכלל. אלה שמסביב ידעו כנראה, והמלך לא ידע.

תלמיד: איך זה יכול להיות?

הרב: עובדה. המלך יודע הכל? מסננים לו. עובדה שלא היה אפשר להתקרב אליו בכלל. **"ויצא המן ביום ההוא שמח וטוב לב. וכראות המן את מרדכי בשער המלך ולא קם ולא זע ממנו וימלא המן על מרדכי חמה". יש פה עוד תהליכים. אבל עכשיו השם שלח, הרי כתוב שהם אכלו מעץ הדעת טוב ורע שני ביסים. הביס הראשון זה היה לשם שמים. הביס השני התגברה התאוה. אז יש פה שני משתים, כנגד הענין הזה. פלא פלאים.**

ויצא המן ביום ההוא שמח וטוב לב. אין דבר יותר קשה שכשאדם שמח וטוב לב פתאום מזכירים לו משהו שמרגיז אותו והורג אותו ושורף אותו. זה הקונטרסט הזה של השמחה יחד עם הדבר הזה, זה דבר קשה מנשוא. נכון או לא? כשאדם שמח ואומרים לו 'אתה יודע, שמעתי... גומרים אותו. אה?' **"ויצא המן ביום ההוא שמח וטוב לב. וכראות המן את מרדכי בשער המלך ולא קם ולא זע ממנו וימלא על מרדכי חמה. ויתאפק המן ויבוא אל ביתו וישלח ויבא את אוהביו ואת זרש אשתו".**

טוב אנחנו ממשיכים במגילה. פרק ה'. כן. **"אם מצאתי חן בעיני המלך ואם על המלך טוב לתת את שאלתי ולעשות את בקשתי, יבוא המלך והמן אל המשתה אשר אעשה להם ומחר אעשה כדבר המלך ויצא המן ביום ההוא שמח וטוב לב. וכראות המן את מרדכי בשער המלך ולא קם ולא זע ממנו וימלא על מרדכי חמה. ויתאפק המן ויבוא אל ביתו וישלח ויבא את אוהביו ואת זרש אשתו".**

טוב. אנחנו בפירוש שלנו על המגילה, בהסבר, יותר נכון, לא באנו להסביר את המגילה בפשט אלא לבדוק את התהליך של הקטרוג, ואיך כוחות הקדושה מגיבים, ואיך משתלב הביטול של הדינים, ההמתקה של הדינים בתוך הענינים. גם זה מצד אחד, **מצד שני בתורת הגלגול לראות בקשר לשאול המלך מה שאפשר, מה שהשם מאיר, וגם בקשר לאדם הראשון וחווה, זה שלושת הנקודות.**

"ויצא המן ביום ההוא שמח וטוב לב. וכראות המן את מרדכי בשער המלך ולא קם ולא זע ממנו וימלא המן על מרדכי חמה". אמרנו כבר, שכל גדולי הדור בכל דור הם תיקון של אדם הראשון ושל חווה. ופה מרדכי ואסתר המלכה הם תיקון של אדם הראשון וחווה. אפשר להקיש מכאן על האיש שאדם הראשון לא עמד כנגד הנחש אלא שיתף אתו פעולה, והמן הוא 'המן העץ' הוא בחינת הנחש, ועכשיו הוא מבקש מכולם שישתחוו לפניו ויכרעו, יכנעו לפניו, כן? כמו שהיצר מבקש מהאדם תמיד: 'שמע בקולי, תשמע. אתה תשמע בקולי, אני רוצה שתעשה כך וכך'. הוא נותן פקודות והאדם בדרך כלל שומע. היצר הפרטי, וכך גם היצר הכללי. בא, מפחיד, תובע בכח, והאדם נכנע לו. למשל בן אדם מתחיל לשמור שבת, היה רגיל לעשן. פתאום הוא לא יכול לעשן; אוהו, כמה זה קשה. קשה. בן אדם אחר זה בכלל לא נסיון בשבילו.

יש בן אדם אחר שהוא מחכה, בשבילו זה יום כיפור. קשה מאוד מאוד מאוד. היצר אומר לו: 'אין לך סיכוי, יא חביבי. אתה תמשיך לעשן, אתה לא יכול. אתה לא יכול להתאפק עוד

שעה, לא. אתה חייב לעשן. נותן לו פקודה. מה עושה הבן אדם? רחמנא ליצלן, אם אין לו כח של גבורה וקדושה, אז הוא נכנע לו. ככה בכל דבר, בכל תחום ותחום. היצר אורב לאדם ונותן לו פקודות. מה עושה האדם? מבצע. מה יעשה? הוא עריץ, הוא בחינת עריץ.

סוף סוף יש מרדכי שלא כורע ולא משתחוה. זה כנגד זה שבתור זה שהיה אדם הראשון כרע והשתחוה. גם כנגד שאול המלך, שנכנע גם כן ללחצים הקואליציונים, ללחצים הסביבתיים 'חמל העם על מיטב הצאן' וכל הלחצים מסביב, לא עמד בלחץ כמו שאומרים, הוא נכנע. אז הוא היה חזק. לפעמים זה היראה מהקליפה זה יותר גדול מיראת שמים. כי השם יתברך הוא מסתתר בדרך כלל, הוא לא מתגלה, לא מדבר עם האדם אומר לו 'אל תחלל שבת'. אבל הקליפה מתלבשת בתוך האדם ואומרת לו 'ככה וככה תעשה, ככה וככה תעשה, ככה וככה תעשה'. ואשתו והחברים שלו לפעמים גם שליחים טובים לעזור, ואז זה נראה הרבה יותר אמיתי.

הקליפה נראת הרבה יותר אמיתית מהקדושה, הרבה יותר לוחצת, והיצר הטוב ככה ברקע לוחש לו 'לא, אל תעשה, אל תעשה, אל תשמע'. אבל הפחד שהקליפה מכניסה לאדם, זה פחד גדול מאוד. הרבה אנחנו רואים גדולים כאלה, למשל אצל בעלי תשובה. הבעל חוזר בתשובה, נניח, האישה לא חזרה בתשובה. טוב, היא צריכה ללכת למקווה היא לא מוכנה ללכת למקווה. היא תהפוך את העולם, היא תתגרש, היא תעשה, מגייסת את כל העולם. באמת, אדם מרגיש שמתמוטט לו החיים, לא עלינו, ומה יעשה, והקליפה קשה. והיא תכתיב פה מה עושים. וטוב, נו, הציווי שכתוב בתורה זה לא חי כזה. זה לא מאיים כמו האיום של הקליפה. זה נסיון, דוגמא של נסיון. וצריך להשתדל שיהיה יראת שמים יותר מהיראה מהקליפה, שלא יהיה בכלל יראה מהקליפה. צריך להתפלל. כשיש יראה מהקליפה צריך להתפלל ריבונו של עולם תהפוך את זה ליראת שמים. לא לפחד משליחים וממנסים ומכל זה.

אני חושב שעיקר הדרך שהיצר עובד זה על ידי הפחדה של האדם. הפחדה ועריצות. או על ידי פיתוי על הצד הנחמד, כן? 'כדאי לך, בוא תראה איזה יופי, איזה עונג, מה שיצא לך מזה, לא נורא. אין גהינום, אין שום דבר, אל תפחד', כן?, או שהיצר מעודד אותו ומפתה אותו על הצד הנחמד כמו שאומרים, או שהוא עריץ. פה המן הרשע הוא עריץ. הוא יכניע אותו. הוא חושב שהוא יכניע אותו. הוא יהפוך את כל העולם, הוא יקטרג הוא יהרוס את כולם, רק בשביל שמרדכי ישתחוה. הוא לא יוותר על זה בשום אופן, אסור לו לוותר. ליצר אסור לוותר, אם הוא יוותר למרדכי הוא מתבטל. זה ביטול, נכנע. הוא אסור לו לוותר בשום אופן, הוא שליח לנסות את האדם והעם עד הרגע האחרון. הוא לא יכול להתעייף. האדם יכול להתעייף רחמנא ליצלן, כי בן אדם זה רק בן אדם.

וזה מלאך, זה מלאך שבא ונלחם אתו. צריך להלחם אתו עד עלות השחר. עלות השחר זה סוף הנסיון, שמתחילה ישועה. לפעמים יש מצב כזה. שאדם פנים אל פנים נלחם אתו. הוא תופס אותו והוא תופס אותו ונלחמים ונלחמים. אבל יש לנו כח לנצח אותו, שאנחנו בנים של יעקב אבינו, והוא ניצח אותו. מעשה אבות סימן לבנים. וזה גם כן אם כבר אנחנו מדברים נזכיר את הענין, שזה היה לפני שיעקב אבינו נכנס לארץ, בחינת הגאולה לעתיד לבוא, אז עכשיו לפני הגאולה יש מלחמה קשה עם המלאך. כל הלילה - הלילה זה הגלות - עד עלות השחר צריך להלחם אתו, לא ליפול, עד שהקליפה תיכנע.

זה המלחמה. זה מה שקורה, זה הבירור בתוך העם, לכן אין לנו מנוחה. לא בפרט ולא בכלל. לכן כל המאורעות לוחצים ולוחצים ולוחצים, אתה לא גומר עם דבר אחד ובא דבר אחר, רחמנא ליצלן. זה מלחמה של הקליפה, שהיא תכניע אותנו, ככה הם חושבים, הם יגמרו

אותנו. רחמנא ליצלו. הם חושבים ככה. הם שליחים רק, אבל השורש זה אותו שורש של המן, אוהו, הוא יכניע את מרדכי, ככה הוא חושב. הוא בטוח בזה. טוב, מה שמענין פה שבעצם הנהפוך הוא ונהפוך הוא כבר התחיל. בשלב הזה אחרי שהשלב הקריטי של הענין היה כשאסתר הופיעה לפני המלך אחשוורוש בלי רשות. שמה, איך אומרים, זה הפקרות של קדושה, מסירות נפש. הוא יכל שמה לחסל אותה, אם רצה. לא הצליח לחסל, לא חיסל, הקטרוג לא תפס עד כדי כך, ואז היא התחילה לנהל את הענין; טוב, תבואו למשתה, טוב, תבואו למשתה למחרת. היא כבר התחילה, איך אומרים, לתפוס את הרסן.

הוא גם הבטיח לה 'עד חצי המלכות ותעשי'. היא כבר עכשיו לקחה כח. בהתחלה היא יצאה מהקטרוג במצב שהיא הזמינה פעם ראשונה, ועכשיו היא הזמינה פעם שניה, וזה מלכודת, כדי להפיל את המן סופית. עכשיו המן יוצא, הוא בנתיים מרגיש את עצמו על הגובה. מענין שיש דבר כזה, רחמנא ליצלו שבן אדם יש לו הרגשה בלב, לפעמים, כן? הרגשה בלב. לא פעם אני שומע, בא מישהו אומר 'תשמע, לא ישנתי כל הלילה, אל תשאל. בבוקר נודע לי שכך וכך'.

או 'כל השבוע הסתובבתי עם תחושה איומה, וווי מה שנהיה', כן? כתוב שלפעמים אדם לא רואה אבל מזלו רואה. לפעמים הנשמה מרגישה, ענינים של הפרט וגם ענינים של הכלל. לא פעם האדם מרגיש לפני חלילה איזה פיגוע משהו, או באופן אישי הולכים לפטר אותו מהעבודה, הוא מרגיש. עוד לא אמרו לו כלום, אבל הוא מרגיש את זה. וכן הלאה וכן הלאה. אז כאן אנחנו רואים שהמן לא מרגיש שום דבר. **"ויצא המן ביום ההוא שמה וטוב לב"**. ככה הקליפה עד הרגע האחרון היא חושבת שהיא תנצח את הקדושה, היא בטוחה בזה. כמו שפרעה, איך הוא נכנס לים? איך הוא נכנס לים, איך הוא הקריב את עצמו כתוב. בכח. לרדוף אחרי ישראל.

הוא לא ראה כבר מה שהשם יתברך עשה למצרים? הוא לא ראה את כל היד החזקה של השם יתברך? איך הוא נכנס 'ראש בראש' כזה, מה הוא... מי הוא בכלל? הוא האמין בזה. הקליפה מאמינה בעצמה בסוף. מאמינים. הוא עשה את עצמו אלוק, הוא האמין בסוף שהוא אלוק. גם זה. הוא חושב שהוא... הוא הפיל פור, הוא קבע, הוא נתן הוראות - זהו. אז עכשיו, איך אומרים, הוצאה לפועל. אי אפשר לעצור אותו, הוא כבר רוכב חזק. כמו שהרשעים היום חושבים שהם כבר בלעו אותנו, הם בולעים אותנו עוד מעט יגמרו אותנו. חושבים ככה. אז כשמתחיל כבר להתהפך הגלגל לטובה, בחינת ונהפוך הוא, הקליפה עדין לא מרגישה בזה. **"ויצא המן ביום ההוא שמה וטוב לב וכראות המן את מרדכי בשער המלך ולא קם ולא זע ממנו וימלא המן על מרדכי חמה"**. זאת אומרת הוא מצד אחד שמח וטוב לב, כי הוא חושב שמגביהים אותו, שהוא גדול.

אז מצד אחד הוא שמח וטוב לב. מצד שני כשהוא רואה שיש בחינת מרדכי שלא משתחוה ולא מוותר, והולך אתו גם כן חזק, הוא לא יכול לסבול את זה. זה ממלא אותו חמה. לא יכול לסבול את הענין הזה, בשום אופן לא. איך הוא מעיז? איך יש לו עזות, הוא אומר, איך יש למרדכי עזות לא להשתחוות לפניו? איך הוא מפר את הצו של המלך? הרי זה דבר נורא ואיום, איך הוא עושה את זה. הוא לא יכול לסבול את זה.

דרך אגב, זה גם כן אחד השורשים של האנטישמיות בכלל בעולם. שעם ישראל תמיד שמר על עצמו, לא התבולל. והתפלל לא-ל אחד, והלך לפי - אפילו חילונים - הלכו לפי מוסר יהודי, פחות או יותר. ותמיד הצליחו, תמיד עבדו. לא היו גנבים, בחוץ לארץ בכלל. יהודים - רק בדור האחרון נשמעים דברים כאלה, בדרך כלל לא היה. תמיד עבדו, תמיד חרוצים,

תמיד עשו. גם מי שלא שמר תורה. אז זה לא יכולים לסבול. האנטישמים לא יכולים לסבול את הבחינה הזו, איך מרדכי לא כורע ולא משתחוה.

איך הוא לא מתבטל בפני הקליפה. איך כל הזמן היהודים רוצים לתקן עולם במלכות ש.ד.י. רוצים לעשות מהפיכות, רוצים לעשות כל מיני עניינים, לא יושבים בשקט. לא יכולים לסבול את זה. היהודי אף פעם, אף פעם, בטווח ארוך, לא יכול לשבת רק על סיר הבשר. רק לאכול ולשתות וזהו. הטבע האלוקי לא נותן לו - זה לא יכולים לסבול. שב בשקט, תאכל, תשתה, מה אתה מבלבל את המח? מה אתה עושה פה בעיות?

"ויתאפק המן" אומר רש"י: ויתאפק - נתחזק לעמוד על כעסו. כי היה ירא להנקם בלא רשות. עוד פעם: **"ויתאפק המן"** - מתחזק לעמוד על כעסו. הוא כועס, מתחזק והחזיק את עצמו. כי היה ירא להנקם בלא רשות. זה פלא הדבר הזה. בלא רשות - ממני? בפשט, מה אכפת לו מהקב"ה? אחשוורוש. פחד מאחשוורוש. כמה שהוא גדול, וכמה שהוא זה - עד שאחשוורוש לא חותם הוא לא יכול לעשות כלום, הוא המלך. זה בחיצוניות. בפנימיות - אם השם יתברך לא גוזר, אך אחד לא יכול להזיק בשום דבר. לא יכול לגעת בן אדם בכלום, לא יכול לעשות לו שום דבר.

ולכן אם בן אדם באים עליו צרות והוא תולה בשליחים ולא בשורש - זה עבודה זרה. הוא נותן כח לאלוהים אחרים. אם באים על אדם צרות לא עלינו, והוא אומר 'אה, זה השכן הזה הציק לי, זה משמים, זה מהשם יתברך. או שזה כפרת עוונות, או שזה נסיון, על כל פנים מה שהשם יתברך עושה - עושה לטובה', אם אדם מקבל את זה ככה הוא עולה לאמונה אמיתית. אם אדם אומר 'לא, זה השליחים האלה, הרשעים האלה וכל זה' - הוא נותן כח לסיטרא אחרא להתגבר רחמנא ליצלן.

עכשיו יש עוד עניין: **"ויתאפק המן ויבוא אל ביתו וישלח ויבא את אוהביו ואת זרש אשתו"**. בעניין של ויתאפק המן הזה, יש פה עוד הרבה הרבה סודות. אם הרשעות היתה מתגלה במערומיה, כמו שאומרים, כרשעות ממש, כן? א - כולנו היינו יודעים שזה רשעות. ב - כבר לא היה לה כח כל כך הרבה. ג - היא היתה נגעלת מעצמה ומהחברים שלה, כמו שאומרים. כי זה ממש רשעות גלויה וברורה. אלא הרשעות בשביל לפעול יותר טוב, מתייפה. היא חייבת תמיד להביא משהו יפה, משהו נחמד.

למשל אתם בטח שמעתם, אצל הגרמנים ימח שם, הם היו אנשים מתורבתים, והם היו מומחים לקונצרט, הכל אצלם היה נקי, הכל היה אצלם מדעי. הם מנומסים, הכל היה לפי החוקים, מסודר, לפי הזמן. אף פעם לא איחרו. כן? כל מיני תכונות של התייפות. שמי שרואה את החיצוניות אומר 'תשמע, יש פה ראש, יש פה שכל, יש פה תרבות'. או, המילה 'תרבות'. נימוסים, כל מיני דברים. אבל בפנים זה המן. אז זה העניין של **"ויתאפק המן"**. הוא מראה את עצמו מתאפק, הוא מראה את עצמו תרבותי, הוא מראה את עצמו ליברלי, דמוקרטי, אוניברסלי, וכל הדברים האלה, אבל בפנים הוא אותו עמלק, אותו המן.

זה הבחינה הזו **"ויתאפק המן"**. הוא מתלבש בלבושים של עבודת נפש, של צדיקות, של תיקון המידות, של נאורות, של כל מיני סיפורים. אבל בפנים הוא המן הרשע. זה צריך לדעת.

"ויבוא אל ביתו וישלח ויבא את אוהביו ואת זרש אשתו. ויספר להם המן את כבוד עושרו ורוב בניו ואת כל אשר גדלו המלך ואת אשר נשאו על השרים עבדי המלך. ויאמר המן אף לא הביאה אסתר המלכה עם המלך אל המשתה אשר עשתה כי אם

אותי, וגם למחר אני קרוא לה עם המלך. וכל זה איננו שווה לי בכל עת אשר אני רואה את מרדכי היהודי, יושב בשער המלך". מצד אחד זה פלא: הוא מעריך באמת, יש לו הערכה לכל השגיו. הוא מונה כל הישג והישג: כל אשר גדלו המלך, את אשר נשאו על השרים ועבדי המלך, ויאמר המן אף לא הביאה אסתר המלכה עם המלך למשתה אשר עשתה כי אם אותי, וגם למחר, הוא מעריך, הוא רואה את כל ההישגים שלו. הוא רואה את כל ההישגים שלו ואת כל הכח שלו ואיך הוא עלה למעלה, כמו שלמדנו, כתוב שלעתיד לבוא מלחמת גוג ומגוג, השם יתברך יקבץ את כל האומות, את כל שונאי ישראל, סביב הארץ סביב ירושלים, ואז הוא נפרע מכולם ביחד. הם חושבים שהם באים לחסל, האמת שהם באים להתחסל. שלא נאה לקדוש ברוך הוא, ככה מובא בספרים הפנימיים, לא נאה לקדוש ברוך הוא לתת מכה לכל אומה בנפרד. אלא הוא מקבץ את כולם, קבל עם ועדה כמו שאומרים, ואז נותן את המכה לכל השונאים ולכל הרשעים. הם חושבים שהם באים לחסל, אבל הם באים להתחסל. כאן אותו דבר; המן עולה, עולה, עולה, צריה היו לראש, אבל אחר כך הראש הופך להיות זנב והזנב הופך להיות ראש, ונהפוך הוא. זאת אומרת קודם הוא צריך לעלות, לעלות, לעלות על עץ גבוה חמישים אמה, ושמה ייתלה. כמו שהיום גם כן, אותה הפרוצדורה. הם חושבים שהם מתחזקים להרוס את עם ישראל, שיאכלו אותנו חיים, שיעשו לנו הכל - זה רק סימנים שהסוף האמיתי שלהם קרב ובא. לכן לא צריכים להתייאש אף פעם. אף על פי שיתמהמה תחכה לו, הוא יבוא, הוא יפתיע. ברגע האחרון שהם יחשבו שהם הכי גבוה - שם תהיה מפלתם. עכשיו, יש פה עניין שנקרא לזה 'קונטרסט'. איך אומרים 'קונטרסט'? ניגוד. יש פה ניגוד. מצד אחד הוא עולה, עולה, עולה, עולה - אבל מרדכי מעליו. זה הוא לא יכול לסבול את זה. אם הוא היה שר יותר קטן, לא היה אכפת לו שמרדכי לא ישתחוה כן ישתחוה. אבל היות שהוא השיג מדרגה כבר, הוא חושב את עצמו שהוא גבוה, אז איך הוא כזה גבוה וכזה גדול וכזה חשוב, ומרדכי מעיז לא לכרוע בפניו ולא להשתחוות. זה הורס אותו, זה הורג אותו. ועוד תיתן לו יותר גדולה וכבוד והכל - כל עוד שמרדכי הזה לא יכרע ולא ישתחוה, הוא לא יכול לסבול את זה בשום אופן. זה בנפשו. זאת אומרת שמגיע איזה זמן שהמלחמה של הקליפה עם הקדושה, שהקליפה מרגישה שזה בנפשה, היא חייבת ללכת עד הסוף, לחסל את הצדיקים. היא לא יכולה בשום אופן להשלים שיש צדיק אחד. בשום אופן לא. כי זה או היא או הוא, כמו שכתוב. אם זה עולה - זה יורד. אם זה יורד - זה עולה. לא יכולים להיות שני מלכים. יש מלך אחד. או שהקליפה מולכת, או שהקדושה מולכת. פשוט ולענין.

"וכל זה איננו שווה לי בכל עת אשר אני רואה את מרדכי היהודי יושב בשער המלך".

זה פלא. "ותאמר לו זרש אשתו וכל אוהביו יעשו עץ גבוה חמישים אמה. ובבוקר אמור למלך ויתלו את מרדכי עליו. ובוא עם המלך אל המשתה שמת. וייטב הדבר בפני המן ויעש העץ". עכשיו אנחנו רואים את התגובה של הקליפה. אמנם הקליפה לא יודעת שהקדושה כבר מתארגנת, עד עכשיו הם לא יודעים מה מתכננת אסתר המלכה, אבל הם רואים שעדין לא השיגו את השליטה המלאה, שיש עדין צדיק אחד שעומד שמה, אז עכשיו אומרים: אה, זה האחרון שנשאר? אותו אנחנו נגמור. מסמנים אותו. מכינים לו את הענין. מענין עוד לקרוא קצת את רש"י: 'איננו שווה לי - איני חש בכל הכבוד אשר לי. בכל עת - אמרו רבותינו שהיה מראה לו שטר שמכר עצמו לעבד על חוסר מזונות. כשנתמנו ראשי גייסות מרדכי והמן במלחמה אחת'.

מרדכי עוד היה מראה לו את השטר, היה מתגרה בו עוד יותר. הוא העבד שלו. אז איך הוא ישתחוה בפני העבד שלו? אז הוא מראה לו: 'הנה אתה העבד שלי'. לא אני עבד שלך, אתה עבד שלי. אוהו, איך לא יתעצבן, תגידו לי? ווי, ווי, ווי.

עכשיו יש לו פה יועצות. "ותאמר לו זרש אשתו וכל אוהביו יעשו עץ גבוה חמישים אמה ובבוקר אמור למלך". זאת אומרת אצלה זה בטוח, שאם הוא אומר למלך יתלו את מרדכי עליו. מה הבעיה? וזה עד עכשיו גם כן מענין איך לא אמרו למלך, הרי זה פקודה של המלך, הפר את פקודת המלך - איך לא אמרו למלך? "ובוא עם המלך אל המשתה שמח וייטב הדבר בפני המן ויעש העץ".

"ובוא עם המלך אל המשתה שמח". יכול להיות שגם היא לא הרגישה שהמשתה הזו זה הסוף שלו. היא לא הרגישה. הקליפה עוד לא מרגישה כלום. הם רק חושבים שהם יתחזקו יותר. יעלו עוד מדרגה. זאת אומרת שיש תגובה של הקדושה - הם מנסים לעלות יותר גבוה. טוב, אנחנו ממשיכים פה בענין של מגילת אסתר, עד שנגמור את זה כמה ימים בעזרת השם. בקו שניסינו להבין את הקטרוג, ואת ההמתקה, ואיך ההשגחה פועלת במקביל, בגלוי ובהסתר, וגם ללמוד מה שפה ושם מתגלה לנו בענין גלגולים, תורת הגלגול, בחינת שאול ובחינת אדם הראשון וחווה, וכולי.

אנחנו פה בקטע הזה בפרק ו'. "בלילה ההוא נדדה שנת המלך ויאמר להביא את ספר הזכרונות דברי הימים, היו נקראים לפני המלך". כדי לרענן את הזכרון נקרא כמה פסוקים קודם: "וכל זה אינו שווה לי בכל עת אשר אני רואה את מרדכי היהודי יושב בשער המלך ותאמר לו זרש אשתו וכל אוהביו ויעשו עץ גבוה חמישים אמה ובבוקר אמור למלך ויתלו את מרדכי עליו".

זאת אומרת שהדין כבר היה מתוח לקראת הבוקר, זה היה התכנון שלהם. בבוקר כבר להגיד למלך ולהוציא הוצאה לפועל. "ובוא עם המלך אל המשתה שמח. וייטב הדבר בעיני המן ויעש העץ". עשה את כל ההכנות כדי שבבוקר אפשר יהיה לתלות כבר את מרדכי. הוא היה בטוח שהוא כבר הולך ומנצח. רק צריך לבצע את זממו וזהו. אבל ריבונו של עולם מנהל את העולם, לא הרשעים מנהלים את העולם.

"בלילה ההוא נדדה שנת המלך ויאמר להביא את ספר הזכרונות דברי הימים, ויהיו נקראים לפני המלך". כל הענין של המגילה זה ללמוד כיצד השם יתברך פועל בתוך הטבע, בתוך ההסתר. איך כל מה שהוא עושה עושה לטובה. ואיך הוא מגלגל את הענינים. כאן בזה ש"נדדה שנת המלך", רש"י פה מביא כמה ענינים, תיכף נקרא, אבל מבחינה פנימית זה התעוררות מלמעלה, נקרא לזה.

זאת אומרת הרשעים פרשו את הרשת שלהם. כוחות הקדושה התחילו להגיב. ובענין של המשתה הראשון והמשתה השני שהם מוזמנים למחרת, ועכשיו צריך התעוררות מלמעלה. זאת אומרת גם זה כתוב בספרים, שבעניינים של הגאולה צריך להגיע למקסימום של התעוררות מלמטה, לדרגה הכי גבוהה של התעוררות מלמטה, ואז מגיעה התעוררות מלמעלה. זאת אומרת שלא נחשוב שאפשר לוותר על התעוררות מלמטה, ושלא נחשוב שאפשר לוותר על התעוררות מלמעלה. צריך את שניהם.

וכאן חוץ מאשר מסירות נפש של אסתר והתשובה שעשו היהודים, והתחבולה של המשתה

הראשון והמשתה השני, כבר מה היה עוד אפשר לעשות? שום דבר. בינתיים הרשעים ממשיכים להכין את המלכות שלהם. וכאן מופיע הענין הזה שבלילה ההוא נדדה שנת המלך. פה יש התעוררות מלמעלה, הפועלת בתוך הטבע בהסתר, כדי להוציא מהכח אל הפועל את הזכות של מרדכי, שהוא הציל את אחשוורוש. שזה היה הקדמת התרופה למכה, לפני כל הסיפור.

כמו שיש שליחים רעים, יש גם שליחים טובים. כמו שנראה בהמשך בסוף, איך שבדיוק חרבונא זכור לטוב, היה בדיוק במקום הנכון בזמן הנכון, אמר את המילה הנכונה, וגרם להפיל את כל הדין עליו, על הרשע. ככה אנחנו צריכים לדעת בחיים. מי שחי באמונה, באמונה פשוטה, ועושים לו צרות, ועושים לו כאבים, ועושים לו כל מיני ענינים - צריך לדעת שיש שליחים רעים, וגם בודאי השם שלח שליחים טובים. ברגע הנכון בזמן הנכון הם מופיעים, כמו מלאכים, ומצילים את הבן אדם.

בוא נראה מה אומר רש"י: **"נדדה שנת המלך"** - 'נס היה'. נס זה התעוררות מלמעלה. ויש אומרים: שם את לבו על שזמנה אסתר את המן, שמא נתנה עיניה בו, ויהרגהו. לפעמים מפרסמים בן אדם בשביל לגמור אותו. מעלים אותו כדי להוריד אותו. זה מה שהיה פה עם המן. שנתנו לו לעלות גבוה גבוה, ו...פה כבר מתחילה המפלה שלו. זאת אומרת שכבר מתחיל הפירוד בינו לבין אחשוורוש. כיון שכתוב ככה: צדיקים דומים לבוראם, רשעים דומים לשאול.

כמו שיש השתוות הצורה בין הצדיקים לבין הבורא יתברך, ככה יש השתוות הצורה בין הרשעים לרשעות, לש.ט.ן, לשאול, להכל. ורשעים מתחילים כתוב בהתחלה, באיחוד, באחדות, ובסוף - בפירוד. איך זה? כי הם רשעים. אחד חושד בשני, אחד מקנא בשני, אחד שונא את השני. זה הכל רשעות. אמנם לפעמים מתאחדים כלפי חוץ, כדי לתקוף את הקדושה, אבל ביניהם - תמיד יש שנאה וקנאה ותאוה, ורדיפת בצע וכבוד, וכל המידות הרעות, אחד על השני. זה המזל שלנו.

וכפי שיש את הכלל 'הפרד ומשול' שהיצר משתמש בשביל לעשות פירוד בפמליה של מטה בצד הקדושה כדי למשול, כן? שנאת חנם שבגללו נחרב הבית, כך יש הפרד ומשול בקליפה. אנחנו רואים שהיוזמה של אסתר נשאה פרי. היא פתאום התחילה, המן היה מוסתר, מי ידע מהמן כלום? שהוא בישל את הכל, ושהיה מוכן לשלם את הכסף, ושהוא חימם את המלך, זה הכל ככה בהסתר, מתחת לשולחן, זה עוד לא גלוי. פתאום זה נהיה גלוי שיש את הגזירה ליהודים, לא יודעים בדיוק מי בישל את זה בדיוק.

עכשיו אסתר יודעת מי הקליפה, ומתחילה להוציא אותה לגלות אותה, בפומבי. לשים לה עין. להעלות אותה, כדי שאחשוורוש כן, שאחשוורוש ישים עליו עין לשנוא אותו. עכשיו כמו שאמרנו אתמול, הוא חשב שמעלים אותו, זה כבוד שלו, רק אותו הזמינו למשתה, הוא הגדול הוא הכל. וזה כבר היה הסוף שלו. בגלל שהוא התגאה, חשב שהוא הגדול - הוא כבר בדרך למפלה. פה הוא כבר מתחיל לחשוד אותו אחשוורוש. 'מה, למה היא הזמינה אותו? אולי יש משהו, יש משהו - נהרוג אותו'. הוא כבר חשב להרוג אותו. טוב, בקיצור זה הסיפור, זו התחבולה פה.

"בלילה ההוא נדדה שנת המלך, ויאמר להביא את ספר הזכרונות דברי הימים. ויהיו נקראים לפני המלך". "להביא את ספר הזכרונות", אומר רש"י: 'דרך המלכים כששנתם נודדת אומרים לפניהם משלים ושיחות, עד ששנתם חוזרת אליהם. ורבותינו אמרו: מתוך שנתן ליבו על המן ואסתר, אמר אי אפשר שלא ידע אדם שהוא אוהבי. עצתם ויגלה לי'. זאת אומרת לא יכול להיות, הוא כבר ראה את זה כעובדה שהמן ואסתר ביחד.

אז לא יכול להיות שאחד מהאוהבים של אחשוורוש לא ידע מזה - אז למה לא גילו לו? אז הוא דאג למה לא גילו לו. תראו איזה ראש יש לו. וחזר ואמר 'שמא עשה לי אדם טובה ולא גמלתיו, ואין חוששים עוד לי'. שמא מישהו עשה לו טובה והוא לא נתן לו מה שצריך, אז עכשיו כבר לא אכפת, מה, המלך הזה לא דואג לנתינים שלו, לאוהבים שלו, לאימשיכו להלשין. פלא, אה, איזה ראש? צריך ללמוד ממנו. פוליטיקאי, כן?

"ויקח ויאמר להביא את ספר הזכרונות". היה פה איזה אחד מהפעילים של אחת המפלגות פעם, פעיל כזה שדאג לכל מיני אנשים, עשה אותם שרים, אני יודע - הוא אמר שהוא עשה - אוהו, גייס אנשים בשבילם. וכשהם עלו לכס שלהם שכחו ממנו. אין, לא מעניין אותם שום דבר. אי אפשר להגיע אליהם, אי אפשר לדבר אתם, יש להם שומרים, יש להם פקידים, יש להם כל מיני דברים. זה באמת הנוסחה של הפוליטיקה, כן? שמור לי ואשמור לך. אתה תגייס את האנשים, כשנעלה למעלה ניתן לך תפקיד.

אבל אם לא נותנים לך תפקיד, אולי אתה מתהפך עכשיו. אומר 'מה, בשביל מה עבדתי?', העלתי אותו והוא לא נותן לי כלום? לא יודע אם נפיל אותו, אבל לא נספר לו. לא נגלה את אוזנו במה שקורה! אנשי השטח, מה שקוראים לזה היום. פוליטיקאים יש להם אנשי השטח, הם תלויים בהם. איזה ראש.

עכשיו, מה שמעניין פה, מה שאומר רש"י, שאצלו כבר הדמיון עבד כאילו זה מציאות. כבר היה לו ברור, כבר היה לו ברור שאסתר והמן יש ביניהם משהו, כבר היה לו ברור שאם יש ביניהם משהו, מישהו כבר ידע, זה ברור שידעו - אם כן, למה לא סיפרו לו?! לא סיפרו לו, למה לא ספרו לו? כי אולי הוא לא היה בסדר, לא נתן למישהו אחר שסיפר לו. כל זה כבר היה ברור אצלו, כאור היום, זה הכל שטויות, הכל דמיון. הוא פיתח את זה, תיאוריה שלמה. פלא פלאים.

התבוננות מצד הקליפה זה. כל הזמן מחשבות רעות על כולם. יש בעיה אם אסתר זמנה אותו, סימן שיש משהו. יש משהו, בטח כולם מרכלים ויודעים מזה. הוא דן את כולם לכף חובה. אם כולם מרכלים ויודעים או לפחות כמה יודעים, למה לא ספרו לו. למה לא ספרו לו, בסוף הוא מגיע שהוא לא נתן להם, זאת אומרת שהכל אינטרסים. הרי אם זה אוהבים שלו, היו צריכים לספר לו בכל מקרה, אהבה שאינה תלויה בדבר.

אבל אצלם אין דבר כזה, אהבה שאינה תלויה בדבר. לגרמיהו עבדין. זאת אומרת שאם לא ספרו לו, איזה אוהבים ואיזה סיפורים? זה הכל בשביל אינטרס. הוא לא ציפר אותם, כמו שאומרים, הוא לא נתן להם - אז עכשיו גמרנו, הם כבר לא אוהבים שלו. פלא. לעומק, השם יתברך משתמש במידות הרעות של הרשע כדי לגלגל טוב לצדיק, לצדיקים. למרדכי, לאסתר, לעם ישראל. משתמש במידות הרעות, במחשבות העקומות, בסופו של דבר לטובה, לטובה של הקדושה.

הם חושבים לעשות רע, והשם חושב אותם לטובה. לפי כל הסרט העקום הזה שלו, בשביל זה הוא ביקש את ספר הזכרונות, בשביל זה הוא רצה לראות שמה, איך אומרים: חיפש במחשב לראות אם מישהו עשה טובה למישהו ולא אמרו לו. למי הוא עשה טובה? אז עכשיו פתאום מה אתם חשבתם, שפתאום הוא נהיה צדיק? שרוצה להחזיר טובה למרדכי? אלא הוא ראה שהוא מאבד את הכח של השלטון שלו.

שם הוא לא נתן מה שצריך, איזה פרס משהו, עכשיו כבר לא דואגים לו. לא דואגים לו - אין לו שלטון, הוא בסכנה. אז למי הוא דואג? לעצמו הוא דואג. ככה זה נראה כאילו הוא דואג למרדכי, הנה המלך רוצה צדק, למה לא נעשה משהו לטובת האיש.

"וימצא כתוב אשר הגיד מרדכי על בגתנא ותרש, שני סריסי המלך, משומרי הסף אשר

בקשו לשלוח יד במלך אחשוורוש. ויאמר המלך מה נעשה יוקר וגדולה למרדכי על זה?
ויאמרו נערי המלך משרתיו 'לא נעשה עמו דבר'. הוא צדק, אחשוורוש, צדק. איך? לא
סתם אחד, את מרדכי.

תראו איזה יופי איך השם יתברך עובד, זה פלא. הרי יכל מאוד להיות, וככה כנראה היה
מקובל, בזמנו, לא שהיה גאון גדול, אלא ככה היה מקובל: שמי שהיה מגלה למלך, היו
נותנים לו. אז איך שכחו לתת לו, למרדכי? פלא, כדי להציל את עם ישראל. ולמה מרדכי לא
ביקש משהו על זה אז? השאיר את הטובה שהוא עשה, שמר את זה, אולי פעם...

"ויאמר המלך מה נעשה יקר וגדולה". יקר וגדולה, לא משהו רציני, משהו חיצוני. מה זה
יקר וגדולה? כבוד, כן, איזה כבוד עשו לו, כן. זה לא אמיתי, אתה מבין? הכל חיצוניות.

"ויאמרו נערי המלך משרתיו לא נעשה עמו דבר. ויאמר המלך מי בחצר? והמן בא
לחצר בית המלך החיצונה לאמר למלך לתלות את מרדכי על העץ אשר הכין לו".

כן, זה הפלא של ההשגחה העליונה, כן. הרבה פעמים בן אדם בחיים שלו אומר יווי, איך אני
אעבור את הנסיון הזה, איך אני אעבור את המבחן, איך יהיה לי מקצוע, מי יתן לי עבודה,
איך אני אצליח בעבודה, איך אני אסתדר עם הבוס, מה יהיה מה אוהו... אדם דואג ודואג
והכל דמיון.

מתי שצריך - בדיוק ישאלו אותו את השאלה שהוא יודע לענות, בדיוק יקבל את התעודה,
בדיוק תהיה עבודה, בדיוק הבוס יתנהג אתו טוב. הכל הולך כמו... ישועת השם כהרף עין,
וכל הדאגות הכל סתם, סתם. עכשיו אם יש לבן אדם דאגות, ובדיעבד מסתבר שהכל היה
סתם, זה מראה שיש לו חוסר בטחון בהשם. הוא נפל בנסיון בבטחון בהשם יתברך. כי אם
היה בוטח בהשם לא היה דואג כל כך הרבה. 'מאיפה תבוא כלה?' תבוא הכלה. 'איך היא
תהיה בדיוק מתאימה?' היא תהיה בדיוק מתאימה.

איך נסתדר? נסתדר, השם יעזור, מה אתם דואגים. 'איפה נגור?' השם ישלח. ככה צריך. זה
קשה. זה קל לדבר, זה נראה מובן, אבל בחיים קשה לקיים את זה נורא נורא נורא. כן.
'יהיה ניתוח, איך בדיוק יחתכו, ואיך בדיוק יתפרו, ומי יעזור שלא יכנס שם חלילה חידק,
ומה יהיה עם זה ומה יהיה עם ההוא'. אם השם רוצה, בדיוק המן מופיע. אפילו המן הרשע
מופיע בזמן, בדיוק בענין הנכון. בדיוק הוא בחצר. בשביל מה הוא שואל מי בחצר? אה?
שמע רעש. מי בחצר הוא שואל.

"ויאמר המלך מי בחצר והמן בא לחצר בית המלך החיצונה לאמר למלך לתלות את
מרדכי על העץ אשר הכין לו". זאת אומרת פה זה פלא, זה שיא במגילה. עוד שיא. הוא
בא בשביל כבר לגמור את מרדכי, כבר הכין את העץ, רק שהמלך יחתום וזהו זה. בבטחון
מוחלט, אין לו שום בעיה. ועכשיו, בדיוק עכשיו, מרדכי מתחיל לעלות. עד עכשיו מרדכי לא
היה פה בתמונה באופן גלוי.

דוקא כשהוא חשב שהוא כבר הולך למקום הכי גבוה, לגמור ענין, אז פתאום בודקים, רגע
אחד - יש זכות למרדכי, תתחיל לשלם. תתהפך. פה מתחיל ה'נהפוך הוא'. פלא, לא? כן. פלא
פלאים. "ויאמרו נערי המלך אליו", דרך אגב: אנחנו יודעים מבחינת הגלגול שהמן
הוא גלגול של אגג ומרדכי הוא גלגול של שאול. ושאל היה צריך להרוג את אגג
ולא הרג אותו. ופה רואים את... פה רואים את המן שרוצה להרוג את מרדכי. למה
הוא רוצה להרוג אותו?

כי היה צריך להרוג אותו ולא הרג אותו. מתגלגלים, ועכשיו חביבי הוא בסכנה

רצינית.

זאת אומרת שמה שכתוב 'בתשעה באב נולד משיח'. פה עשו את העץ, הוא בא למסור את הבקשה האחרונה בשביל לתלות את מרדכי, ופה הוא נופל. פה מתחילה הישועה. של מרדכי ושל עם ישראל. ברגע הקריטי. הוא עשה השתדלות, הכין עץ, הכל.

"ויאמרו נערי המלך אליו הנה המן עומד בחצר ויאמר המלך יבוא. ויבוא המן ויאמר לו המלך, מה לעשות באיש אשר המלך חפץ ביקרו. ויאמר המן בליבו, למי יחפוץ המלך לעשות יוקר יותר ממני". שוב פעם, הוא סביב עצמו. זה פלא, זה דבר גדול, תדעו לכם. הרשעים סביב עצמם, כל הזמן הם סביב עצמם. הם חושבים שהעולם נברא בשבילם. מבינים מה שאני אומר? אין להם מחשבת הזולת בכלל, רק סביב האינטרס של עצמם, וסביב עצמם ורק הם. והם המרכז והכל סובב סביבם, הצדק, היושר, הכל סביב עצמם. זאת אומרת שאם המלך הוא...המן חשב את עצמו כנראה לפחות אלוה. אם המלך רוצה לעשות יוקר וגדולה למישהו, זה רק לו, ללא ספק. מי יכול להיות מישהו אחר? רק הוא. זה פלא הדבר הזה. בלי מחשבה שניה בכלל. למה שאדם יחשוב כל הזמן שהכל זה בשבילו? זה לא פלא הדבר הזה? הוא בולע את העולם. העולם זה רק שלו. אה? הרשעים חושבים גם שיש להם סיעיתא דשמיא. הרשעים חושבים שיש להם סיעיתא דשמיא, והכל מתגלגל כי מגיע להם. הכל מגיע להם. פלא פלאים.

"ויאמרו נערי המלך אליו הנה המן עומד בחצר ויאמר המלך יבוא. ויבוא המן ויאמר לו המלך מה לעשות באיש אשר המלך חפץ ביקרו. ויאמר המן בלבו למי יחפוץ המלך לעשות יוקר יותר ממני, ויאמר המן אל המלך, איש אשר המלך חפץ ביקרו יביאו לבוש מלכות אשר לבש בו המלך וסוס אשר רכב עליו המלך ואשר ניתן כתר מלכות בראשו. ונתון הלבוש והסוס על יד איש משרי המלך הפרתמים, והלבישו את האיש אשר המלך חפץ ביקרו והרכיבוהו על הסוס ברחוב העיר, וקראו לפניו ככה ייעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו".

כאן המלך מבקש עיצה מהמן. למדנו שהמלך אחשורוש התחיל לחשוד, וזה היה המטרה שאסתר המלכה הזמינה את המן פעמיים למשתה, כדי שהמלך אחשורוש יתחיל לחשוד שאולי נרקם משהו, מה פתאום המלכה רוצה את המן. להכניס בין המן לבין המלך, שהמלך אחשורוש יקנא בהמן ויהרוג אותו. לכן הזמינה רק אותו מכל השרים. זה היה אחד התכנונים, וכך אחשורוש הרגיש.

ואמר אחשורוש איך יכול להיות שיש משהו בין המן לבין אסתר המלכה, ואני לא יודע? הרי יש לי, כמו שאומרים, שטינקרים ומלשינים. סיבה, בטח הסיבה שמישהו ידע בטח ולא אמר לי. אז הוא עשה חשבון: למה לא אמר לי? אולי כבר דאגו לי בעבר ואמרו לי דברים, ולא החזרתי להם טובה. הרי היה ככה עם מרדכי, שהוא הציל אותנו מהבוגדים והוא לא נתן לו שום דבר על זה. אז לכן הוא התחיל לחפש ומצא שמרדכי היהודי הציל אותנו. ככה זה התגלגל בטבע. ודאי שזה היה כוונת השם יתברך, כדי לגלגל את העניינים שתתחיל מפתל המן.

אמרנו גם כן אתמול, שהמן כמו כל רשע, חושב שהעולם מסתובב סביבו. הוא מרכז העולם וכל העולם סביבו. אם המלך רוצה ביקרו של מישהו, זה רק ביקרו שלו. מה, יש ספק? הוא

הגדול, הוא החכם, הוא הערמומי, הוא המוצלח, הוא השולט, כולם נבראו להשתחוות לפניו. אז לא היה לו שום ספק בזה.

וכאן יש עיצה. ענין של עיצה זה ענין עמוק מאוד. העצה באה מהדעת. אומרים בספרי החסידות, כדי שתהיה עצה שלמה צריך שיהיה דעת שלם. שיהיה דעת שלם צריך שמירת הברית. על ידי שמירת הברית יש דעת בקדושה. אם אין שמירת הברית אין דעת. 'והאדם ידע את חוה'. הדעת זה לשון התקשרות. אם יש שמירה אז יש התקשרות. אם לא - יש קטרוג ויש ניתוק. אם יש ניתוק מהמוחין למעלה, אז יש פגם בכל הצינור. איך אדם יקבל דעת בקדושה? לא יתכן.

ולכן ראינו אצל יוסף, שהיה חכם מכולם ונבון מכולם, והיה שומר הברית מכולם. אם כן, **"ויאמר המן אל המלך: איש אשר המלך חפץ ביקרו"**. רשע לא יכול לתת עיצה טובה. כי הוא נגוע. עיצה טובה זה עיצה לשם שמים, נקיה. ברגע שאדם רשע הוא נגוע. ומהאגואיזם שלו, אהבת עצמו, שנאת הזולת, האינטרסים שלו, הכל אינטרסים.

אם יש לו אינטרסים, איך הוא יכול לתת עיצה טובה? אתה ראתה מישהו שיש לו אינטרסים שיכול לתת עיצה טובה? הוא נגוע. אחד נגוע מאה אחוז, אחד נגוע חמש אחוז, אחד נגוע שלושים אחוז, זה נגוע. ענין של עיצה טובה זה ענין של התבטלות. התבטלות כלפי שמים, התבטלות כלפי המתייעץ. להבין איפה השורש שלו...

מהלמטה עד למצב המתוקן. כל עיצה, הכי קטנה שאדם נותן, הוא יתן על זה את הדין לעתיד לבוא. למה? כי הוא מספיק שיגיד לו 'למה אתה גר פה? תעבור מעבר לכביש, הבית הזה יותר טוב', יכול להיות המעבר הקטן הזה שינה לו את כל העולם, שינה לו את כל הבחירה, שינה לו את כל הנתונים. כל עיצה זה משנה את הנתונים.

אם זה בפרנסה, אם זה ברוחניות, אם זה במוסריות, אם זה בניסיונות, לכן כתוב בזוהר למשל דוגמא, כל מי שעובר דירה זה כאילו גלגול מחדש, גלגול נשמות. עד כדי כך. ומשנה מקום משנה מזל. והיום כל יום באים אנשים: 'למדתי שיאצו, למדתי הילינג, אני פסיכולוג, אני זה', יכול לעזור לאנשים? אז הבן אדם לא יודע איזו אחריות הוא לוקח על עצמו, שהוא הולך לתת עיצות ולעזור במרכאות לאנשים.

יכול לתת עיצה לא לפי האמת, לא לפי התורה, לא לפי ההלכה, הוא יכול לחטוא ולהחטיא, פשוט מאוד, להרוס את העולם. ולכן כתוב שהדיין צריך לראות את הגהינום מתחת לרגלים שלו. שאם הוא חוטא לאמת ולא נותן את העיצה או את הפסק הנכון, הוא כבר בתוך הגהינום. ולכן אין לדיין או אין לחכם אלא מה שענינו רואות. לפי הראיה ככה הוא נותן את החוות-דעת שלו, את הפסק או את העיצה.

והנה הרשע הזה, שחשב שכבר כל עם ישראל בכיס שלו, ומרדכי בכיס שלו, תיכף כבר תולים את מרדכי על העץ, הוא כבר גמר, הכל מסודר לפי הטבע, התקין את העץ, הכין את הכל - אין מה לעשות, מרדכי ייתלה וזהו זה. אז הוא נותן עיצה לפי מה שהוא חושב שזה מצבו, הוא חושב שהוא מלך העולם. בוודאי אחרי שהיה גומר את עם ישראל, בתכנון שלו היה גם לגמור את אחשוורוש, לרשת אותו ולהיות הגדול. לפעמים יש עיצות חכמות שמועילות לשעה, אך הורסות לטווח ארוך. אז זה צריך להזהר. יש עצת-אחיתופל.

אחיתופל רצה לרשת את דוד המלך. ונתן לו עיצות לא לשם שמים, למרות שהיה חכם גדול. חכם ותלמיד חכם. בשביל זה זה נקרא 'עצת אחיתופל'. עכשיו אדם, אם כן, צריך לתת עיצה נקיה. לא לפי הנסיון ולא לפי השכל, ולא לפי כלום, רק לפי דעת דקדושה, דעת תורה, לפי האמת. להתאים את האור לכלי, זה מה שחשוב.

כל השאר לא משנה. וזה בא לתת את העיצה לפי מה שהוא רצה לקבל. ולכן ככה ה' גלגל.

הוא חשב להרוויח, עכשיו הוא מתחיל להפסיד. כשהשונאים הם חושבים לקלל, השם הופך כמו אצל בלעם, את הקללות לברכות.

והפלא זה שהרשעים חושבים שהעולם הפקרות. היות שבשביל הבחירה ובשביל העונש, שצריכים להעניש לפעמים את הצדיקים, ניתן לפעמים לרשע כח, נכון? לפעול בעולם. אז הוא לא חושב שיש לו כח בגלל שהשם נתן לו כח.

הוא חושב שיש לו כח כי הוא השם, הוא החזק, הוא האלוה. הוא יקבע. הוא הצודק, הוא יעשה, הוא יודע. כל ישות מבחינת יש. אז ככה הוא בדמיון שלו חושב שהוא עכשיו אומר את העיצה ויקבלו את העיצה, והוא ירוויח. הוא בטוח מליון אחוז. ולכן הוא מאחל לעצמו את כל זה. ומה הוא מבקש? באמת. מה הוא מבקש? מה זה העיצה הזו שהוא נותן? **"יביאו לבוש מלכות, אשר לבש בו המלך"** הוא רצה להיות מלך. **"וסוס אשר רכב עליו המלך, ואשר ניתן כתר מלכות בראשו"**. הוא רצה את הסוס, את הלבוש ואת הכתר. כל הסממנים, קוראים לזה היום סממנים של עצמאות, סממנים של מלכות. הסממנים של מלכות, של עוצמה, של כח.

לפי ההלכה, מה זה? אסור לרכב על סוס שרכב בו המלך, בטח לא ללבוש את הבגד שלו ולא להתחתן עם אשתו, עם גרושתו או משהו, עם אלמנתו. ולשים כתר של המלך על הראש? מה שפלא פה לפי ההשגחה, שזה בדיוק מתאים לתיאוריה של אחשוורוש, תראו את הפלא, איך השם מגלגל תיאוריה דמיונית של רשע, עם תיאוריה דמיונית ודמונית של רשע אחר, ואחד הורס את השני. הרי בודאי שאסתר לא היה לה שום דבר עם המן הרשע. הכל עשתה בשביל לחסל את המן ולבטל את הגזירה.

אבל עכשיו כשהוא מבקש לבוש שלבש המלך, כתר מלכות, סוס שרכב בו המלך - מה אומר אחשוורוש? הנה תראה, תראה מה הוא רוצה הרשע הזה, הוא רוצה לרשת אותי ולקחת את המלכה. זה בדיוק מסתדר. פלא פלאים. אז כל אחד, אתם רואים שהם חיים בדמיון. הרשעים הם חיים בדמיון. הם חושבים שהם יודעים מה קורה בעולם, הם מסובבים את החוטים, הם עושים הלשנות, הם עושים הכל. הם חושבים שהם על הסוס. והם חיים בדמיון. השם מגלגל את הכל בסוף, והם אוכלים אחד את השני. זה פלא פלאים.

ולא רק שהוא רצה את כל סממני השלטון, אלא שזה יהיה בפרהסיה - כבוד. כבוד וגאווה. כח, כבוד, כסף, גאווה, שררה. כל מה שהפוליטיקאים אוהבים, זה מה שהמן רצה. היום במקום סוס זה, אני יודע, וולבו או משהו. זה אותו דבר, אותו הטבע. רצון לקבל, לקבל כבוד.

"ונתון הלבוש והסוס על יד איש משרי המלך הפרתמים", לא סתם. אחד מהשרים צריך לקחת אותו. להלביש אותו ולקחת אותו. **"והלבישו את האיש אשר המלך חפץ ביקרו והרכיבוהו על הסוס ברחוב העיר"**. ולא רק זה, יש פה את הקטע שהיום קוראים לזה **"שיווק ופרסום"**. הוא צריך להכריז, לא מספיק שיקח אותו ברחוב. שכולם ידעו למה הוא הולך עם הסוס של המלך ועם הלבוש של המלך ועם הכתר של המלך. שלא יישאר שום ספק. לא מספיק שהוא עושה את הדבר והוא נהנה מהדבר, כולם צריכים לדעת מזה.

"וקראו לפניו ככה ייעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו". כאן, מבחינת הקטרוגים, בחיצוניות המן הגיע לשיא שלו, לטוב. הוא תיכף תולה את מרדכי, הוא כבר הכין את העץ, עכשיו הוא כבר רואה את עצמו חצי מלך כזה, לוקחים אותו ומכריזים עליו ברחוב, הוא בטוח שהגיע לשער האחרון. זה השיא של הקריירה. ובדיוק כאן מתחילה הנפילה שלו. פה מתחיל ה'נהפוך הוא' ככה באופן קיצוני. קיצוני וחיצוני גם, וגם פנימי.

"ויאמר המלך להמן מהר קח את הלבוש ואת הסוס כאשר דברת". מה הוא החסיר? את הכתר. את הכתר הוא לא נותן, זה קשה לו. מלך יתן את הכתר שלו? **"ויאמר המלך להמן מהר קח את הלבוש ואת הסוס כאשר דברת ועשה כן למרדכי היהודי היושב בשער המלך, אל תפל דבר מכל אשר דברת".** הוא חפר את הבור והוא נופל בתוכו. אומר רש"י: 'ונתון את הלבוש והסוס על יד איש ואת הכתר לא הזכיר. שראה עינו של מלך רעה על שאמר שיתנו הכתר בראש אדם'.

פלא, ראיתם מה שהוא אומר פה? בהתחלה אומר המן הרשע: יביאו לבוש מלכות אשר לבש בו המלך וסוס אשר רכב עליו המלך ואשר ניתן כתר מלכות בראשו. עכשיו הוא הרגיש שאחשוורוש לא אוהב את הקטע של הכתר, הוא היה רגיש. הוא קלט את המלך שהוא לא מבסוט מזה, וכשהוא חוזר הוא אומר **"ונתון הלבוש והסוס על יד איש משרי המלך"**. את הכתר הוא לא הזכיר. המן כבר לא הזכיר את הכתר, כי הוא ראה שאחשוורוש לא מבסוט מזה.

"והלבישו את האיש אשר המלך חפץ ביקרו והרכיבו על הסוס ברחוב העיר, וקראו לפניו ככה ייעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו. ויאמר המלך להמן מהר קח את הלבוש והסוס" גם הוא לא מזכיר את הכתר **"כאשר דברת, ועשה כן למרדכי היהודי היושב בשער המלך אל תפל דבר מכל אשר דברת"**. כתוב שיצר הטוב הוא טוב, ויצר הרע הוא טוב מאוד. למה? שיצר הרע, כשאנחנו מנצחים אותו, מביא אותנו לעולם הבא. בזכות זה שאנחנו מתגברים על הרע ומתקנים, אז יש בתוך הרע הזה ניצוץ של טוב, שהוא מביא את האדם ואת העולם לתיקון, וכך אדם זוכה.

ש אם לא היה יצר רע, לא היה בחירה, לא היה במה לזכות. אז למרות שבהתחלה הוא רע, הוא בא להרוג אותנו, בכל זאת מבחינת הכוונה האלוקית הוא טוב, כי באמצעותו אפשר להגיע לעולם הבא. אז פה רואים גם כן את המן הרשע, שהוא בא והוא רוצה לחסל והוא רוצה לקלל, ועכשיו הוא כבר מתחיל להעלות בעצמו, את מרדכי. זה סימן. זה סימן שהתחיל להתהפך הגלגל.

"ויקח המן את הלבוש ואת הסוס וילבש את מרדכי וירכיבהו ברחוב העיר, ויקרא לפניו ככה ייעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו". המן היה עבד של מרדכי. והוא רצה לעלות גבוה גבוה, לשער החמישים. הוא רצה שמרדכי יהיה עבד שלו, שהוא ישתחוה לפניו. ומרדכי לשם שמים, לא השתחוה לפניו. וזה גרם להמן שיתמלא חמה, ועשה כל מה שעשה. ועכשיו הוא חוזר למקום שלו הטבעי, זה מקום של עבד. הוא דוקא רצה שבתור ראש לשרים, שר ילביש אותו, לא סתם אחד, ויקח אותו, זה הכבוד הכי גדול. ששר משמש לו כעבד. עכשיו הוא בעצמו הולך ומתחיל לשמש כעבד בפרהסיא.

מעניין איך הרגיש מרדכי. מה אתם חושבים? אה?

תלמיד: הקלה,

תלמיד: הרגיש שהגלגל התהפך לו,

תלמיד: הרגשה של שמחה, התעלות

הרב: מה אתם אומרים עוד.

תלמיד: זה לא השפיע עליו, הרי צדיק הופך להיות בהשתוות זה לא שהתבטלה הגזירה אלא רק עשו לו כבוד אז מהבחינה הזאת זה לא היה צריך להשפיע עליו.

תלמיד: לא הרגיש שמחה, כי היה בתוך הגזירה, אולי אפילו חשש.

תלמיד : הוא שמח.

הרב: הזורעים בדמעה ברינה יקצורו. אני חושב שהוא, נראה לי ככה לעניות דעתי, שהוא ראה סימן בזה. שמתחיל להתהפך הגלגל. הוא לא שמח מבחינה אישית. מבחינה אישית הוא כבר היה מוכן להקריב את עצמו, ברגע שהוא לא השתחוה להמן הוא ידע שיכולים להרוג אותו. כל מה שהוא עשה זה היה לשם שמים.

עכשיו שהוא ראה שפתאום השונא מתחיל להיות המליץ שלו, זה שתכנן את הכל והוציא את הכל ושיחק בהכל, פתאום נגזר עליו - הוא ראה שהמזל שלו הורע, כמו שאומרים חז"ל, ראה שהוא מתחיל להיחלש. אני חושב שמזה הוא שמח, שזה ההתחלה. ראה שהשם יתברך שומע את התפילה, שזה אתחלתא דגאולה. הוא כבר ראה בזה סימן. דומה לענין שאחרי אלפים שנות גלות פתאום האומות הסכימו שנעלה לארץ. וזה סימן של התחלת סוף הגלות זה אתחלתא דגאולה.

אז לא היתה פה, אני חושב לפי עניות דעתי, שמחה על זה שהנה פתאום הוא התגדל, כי ידע שהגזירה עוד קיימת. והוא בתוך הגזירה גם. והוא בכלל לא היה איש פרטי, הוא היה איש כללי. אלא הוא שמח על זה שמתחיל להתהפך הגלגל. מצד שני, כמו שאומר פה חברנו, יכולים גם לחשוש מזה שמא הזכות של זה שהוא הציל את אחשוורוש, תתבזבז על השטות הזאת.

כי בעצם זו שטות. תבינו את הראש המעוות של המן, כן? זה כמו היום התקשורת: מוצאים אחד, מפרסמים אותו, אוהו... יוצאת כתבה, מכל הערוצים מתקשרים אליו, הוא יכול לחשוב שהוא ראש ממשלה. תבוא לתוכנית שלנו, תבוא לתוכנית שלנו. אחרי שבוע, מי זוכר בכלל שהוא חי? הכל נגמר. זה הבל הבלים. כאילו הוא נהיה גדול, נהיה מבוקש. אחרי שבוע? אחרי יום כבר בא משהו חדש וכבר הבן אדם נשכח. זהו.

אז פה מבחינת המן, זה היה טפשות גדולה. אולי הוא היה צריך לבקש משהו עם יותר בשר, יותר בר-קיימא מסתם שיקחו אותו ויסובבו אותו בעיר ויגידו 'ככה ייעשה לאיש'. הוא לא הבטיח לעצמו כלום, הוא הוציא את הכל סתם. זה הדובדן שבקצפת. הוא כבר הרגיש כנראה שיש לו הכל. מבחינת מרדכי, הרי הוא ראה מההתחלה שהוא שליח להציל את אחשוורוש, בודאי הוא היה חכם וראה שבטח זה, איך אומרים, זה חסכון.

לעת הצורך הזכות הזאת תעמוד לו, תעמוד לעם ישראל, זה משמים גלגלו את זה שהוא הציל את אחשוורוש. והוא לא השתמש בזה, הוא לא הזכיר, שום דבר. הוא היה יכל להשתמש בענין הזה: 'אתה חייב לי, מה. בטבע בן אדם מציל את חברו, הוא לא מחכה: הוא פורע את זה ישר: תביא לי זה, תעשה לי זה, תתן לי זה. הנה ניצלתי, אני עשיתי, אני זה, אני ההוא. הוא שתק, הוא לא עשה עם זה כלום.

ובאמת עכשיו זה הזמן הכי קריטי, פתאום זה התמורה שנותנים לו? זו תמורה רגעית, זה גם יכול להביא עין הרע על האדם. מפרסמים אותו, לוקחים אותו, הנה ראש השרים לוקח אותו, עושה לו כבוד, כמו שאומרים, לפני כולם. חוץ מקנאה מה ייצא לו מזה? זה בהחלט מעמד לא פשוט. אומר רבי נחמן מברסלב, שכשעושים לבן אדם כבוד, צריך להיזהר מאוד. אם הוא לא מכוון שזה כבוד שמים, יכולים להרוג אותו במקום מהכבוד. מקטרגים עליו. זהו, זה לא פשוט. יכולים לשפוט אותו ולדון אותו ולהרוג אותו.

ולכן הפרסום בדרך כלל מזיק. תשימו לב. מצד אחד לפעמים אין ברירה, צריך פרסום, צריך זה. מצד שני, מסוכן מאוד. אז בודאי שמרדכי הרגיש, שזה צעד מצד אחד יש איזה המתקה, כן, כי יכלו כבר מי יודע, הוא בטח ראה את העץ חמישים אמה, זה עשרים וחמש מטר גובה. אז לא היה בנינים וזה. הכל היה נמוך כזה, פחות או יותר, לא? כמה זה, זה חמש שש

קומות? יותר משש קומות העץ הזה.

בודאי בשביל להקים אותו היה צריך אנשים ורעש וכל... מרדכי לא ידע שזה העץ בשבילו? אז הוא ידע שהוא על הכוונת, וכל רגע יכול ללכת. רחמנא ליצלן. ולכן שעכשיו לקחו אותו ועשו לו את זה, מצד אחד זה יכול להיות סימן מעודד לעם ישראל שהנה אולי מתהפך משהו, מצד שני יכול להיות גם כן שזה הכבוד האחרון שנותנים לו... הרי מגיע לו משהו, לפני התליה נעשה לו את הכבוד האחרון, וזהו, אז לא חייבים לו כלום אפשר לתלות אותו. יש לכאן ויש לכאן.

טוב, **"וישב מרדכי אל שער המלך והמן נדחף אל ביתו אבל וחפוי ראש"**. אומר רש"י: **"וישב מרדכי"** - לשקו ולתעניתו. מזה אתה לומד שהוא הבין שהכל שטויות, לא שמח מהכבוד, ולא חשב שעכשיו הוא יהיה חצי מלך או משנה למלך, או שום דבר לא. חזר לתענית ולשק. הבין שעדין המצב קשה, שזה עוד לא ביטול הדין.

"אבל וחפוי ראש" - המן הלך אבל וחפוי ראש. כאן בכל זאת לא שאלנו, מה הרגיש המן. מה הרגיש המן כשהוא לקח את מרדכי. הקהל: שהוא פספס. הוא היה בשיא שלו, ופתאום ירידה. הרגיש מה שמרדכי הרגיש, אבל ההיפך. שהגלגל התהפך לרעתו. הרב: זה יותר חמור מזה, הרי הוא כבר היה בטוח שהכל כבר מסודר. הוא בא עכשיו רק לתלות את מרדכי, בשביל זה הוא בא לחצר המלך. הוא בא לתלות אותו. אי אפשר לתאר, אי אפשר לתאר מה הרשע הזה הרגיש.

אולי הרגיש מה שהרגיש עשיו, כשבא מהציד לקבל את הברכות ולקחו לו את הברכות. יעקב הקדים אותו ולקח לו את הברכות. אולי משהו כזה הרגיש. איך? הוא עצוב. קשה לו. זה פגע לו בציפור נפשו. בכבוד שלו, בתכנון שלו, באגו שלו. הוא גם מפחד אולי, מה קרה עם אחשוורש, שציווה עליו דבר כזה. המלך שהיה סחבק שלו. קיבל את ההצעה שלו, אבל איך הוא לא אמר לו שזה מרדכי?

באמת, הפוליטיקאים לא יכולים לוותר על הכיסא שלהם, בשום אופן. וגם לא ללכת לפנסיה הביתה, בשביל זה הם ממשיכים בגיל שבעים וחמש, שמונים, לא יכולים. לא יכול ללכת הביתה. לא יכול לשבת בבית ולחשוב שיש מישהו אחר שעכשיו יושב בכיסא שלו, ומחליט במקומו. אי אפשר לשאת את זה. קשה ביותר. הוא לא מוכן, לא יכול לוותר. זה מוות בשביל בן אדם כזה ללכת הביתה. הוא לא יכול לסבול שמישהו אחר יחליט במקומו, יהיה לו את הכח, יהיה לו היכולת לשחק בחיים של האחרים, כל הענינים האלה. לא יכולים לסבול את זה.

זה עונש הכי נורא שיש. וזה מה שקרה לו. ופה אנחנו רואים התנהגות של צדיק: **"וישב מרדכי אל שער המלך לשקו ולתעניתו"**. לא התרשם מזה, לא התגדל מזה, לא עשה מזה. הבין שהמצב קשה מאוד. חזר להתפלל. מי יודע עד איפה זה יכול להגיע. הוא כבר עלה לכותרות, כמו שאומרים. אבל עלה לכותרות לרגע. ואין בזה שום ממשות. מה זה יתן לו? אם זה היה נותן לו פתחון פה לדבר על היהודים אצל אחשוורוש לבטל את הגזירה, זה היה דבר גדול. אבל לא יצא מזה כלום. ההיפך - אחשוורוש עכשיו לא חייב לו כלום. אחשוורוש עכשיו לא חייב לו, כי הוא כבר נתן לו משהו תמורת הענין הזה. טוב, כאן מתחיל בכל אופן ה'נהפוך הוא' הרציני.

"וישב מרדכי אל שער המלך והמן נדחף אל ביתו אבל וחפוי ראש. ויספר המן לזרש אשתו ולכל אוהביו את כל אשר קרהו."

ויאמרו לו חכמיו וזרש אשתו: אם מזרע היהודים מרדכי אשר החילות לנפול לפניו לא

תוכל לו כי נפול תיפול לפניו. עודם מדברים עמו וסריסי המלך הגיעו, ויבהילו להביא את המן אל המשתה אשר עשתה אסתר". יש כלל: כשזה נופל - זה קם. כשזה קם - זה נופל. והמן הרשע התחיל ליפול. "ויספר המן לזרש אשתו ולכל אוהביו את כל אשר קרהו. ויאמרו לו חכמיו וזרש אשתו: אם מזרע היהודים מרדכי אשר החילות לנפול לפניו לא תוכל לו, כי נפול תיפול לפניו".

אומר רש"י: אמרו: 'אומה זו נמשלו לכוכבים ולעפר. כשהם יורדים יורדים עד לעפר, וכשהם עולים עולים עד הרקיע ועד הכוכבים'.

יש בכל תהליך עיבור יניקה מוחין, ראש תוך סוף. "איזהו חכם הרואה את הנולד". כמו שהצדיקים רואים בהשגחת השם, וכל דבר קטן שרואים יודעים שזה סימן משמים, כך הרשעים גם כן יש להם סימנים: עובר חתול שחור - הם אומרים ככה, קורה כל מיני שטויות - הם נותנים בזה סימנים מעוותים שלהם.

אבל פה הם הבינו, שאיך אומרים, מזלו של מרדכי התחיל להתחזק. כתוב שבגלות מצרים פרעה וחרטומיו ידעו שהמצב בגלל העוונות היה קשה, וכאילו אמרו 'אלוקים של אלו ישן'. מה שנקרא בלשון הקבלה 'דורמיטה', זה זמן של דין, כאילו הלך לישון, לא משגיח.

ואז בזמן הזה שכביכול השם יתברך לא משגיח, מצד הרחמים, אז הרשעים שונאי ישראל מתכוונים כדי לקטרג ולהעניש. ופה ראו פתאום שמרדכי היהודי מתחיל 'ללכת לו' כמו שאומרים. והם יודעים, שונאי ישראל יודעים שאנחנו בניו של מקום, יודעים שהיהודים הם העם הנבחר, הם יודעים בדיוק הכל, ולכן הם שונאים. זה גם מקנאה. הם יודעים שאם עכשיו מרדכי יתחיל להצליח, סימן טוב לו, שמשמים השגחה סובבה את זה, והשם מתחיל עוד פעם להתעורר, להציל.

עכשיו תארו לכם איזו מין רשעות זו באמת, שהמן הרשע בא לאשתו והחכמים שלו, והוא שבור בגלל מה שקרה, אבל וחפוי ראש, והם במקום לעודד אותו אומרים לו: 'יא חביבי, התחלת ליפול אין לך סיכוי, אתה גמור'. אדם בא לחברים שלו, לאוהבים שלו, שיעודדו אותו, לא? לא שידרכו עליו מתי שהוא מסכן, אבל אין שמה רחמים. כמו שאמרנו, מתחילים אחדות גומרים בפירוד.

אולי כבר כל אחד מהם התחיל לעשות את החשבון, איך הוא יתנתק מהמן, כדי שבזמן שהמן יפול, שלא יפול גם הוא. למחוק את העקבות, לנתק את הגשרים, שלא יפול יחד אתו באניה הטובעת. אתם יודעים שאניה טובעת, אז היא עושה מסביב מערבולת, אז היא בולעת את כל מי שקשור, מי שקרוב, צריך להתרחק מהר.

"כי נפול תיפול לפניו". פה הם מזכירים: **"אם מזרע היהודים"**. 'זרע' - לשון שמירת הברית, אם הוא שומר הברית, אין לך סיכוי. אומר רבי נחמן מברסלב: אם יש מחלוקת בין שניים, זה נכרע המחלוקת, מנצח מי ששומר הברית יותר, ככה זה הולך. זה העניין הזה עם זרע היהודים.

יש עוד ענין חשוב לדעת: לפעמים אדם יש לו נסיון. נגד איזה קליפה, לא עלינו. או בפרט או הכלל כולו, כל העם. וחושבים: טוב, אולי אני אוותר קצת, ואז יהיה בסדר, הקליפה תשתוק.

אפשר להגיע לאיזה משא ומתן, אפשר לתת להם איזה מים אחרונים, אפשר לתת איזה שוחד משהו, לסדר משהו, ויעזבו אותי בשקט. עם הקליפות האלה הקשות אין סיכוי לדבר הזה, זה סתם. מה שתיתן להם - הם מתחזקים יותר, רוצים עוד, 'הב הב'. כמו שכתוב בזוהר, הם רוצים עוד, הם מתחזקים מזה. זה צריך לדעת, שלמשל בן אדם רוצה לשמור

שבת, אשתו לא נותנת לו.

סתם. אומר טוב, אני קצת אחלל, בסוף היא תיתן לי. לא! אם הוא יתחיל לחלל שבת, לא יוכל לשמור שבת, היא לא תיתן לו שום דבר, ההפך, בסוף היא תגיד לו גם כן לא יודע מה לעשות. והוא יעבור על הכל. וזה צריך להיות גיבור ועקשן. **זה הסוד הזה במלחמה, ידע את זה מרדכי. וזה בא לתקן את הפשרנות והדיפלומטיה וההתחשבות וההתחשבות של שאול המלך, שהוא לא היה מוכן לצאת נגד אגג עד הסוף ולגמור אותו, אמר 'אולי'.** עכשיו מצד שני כתוב בקבלה שיש דבר כזה, שלפעמים הכלב נובח, אתה זורק לו עצם והוא שותק. ועובדה שגם בקרבנות היה תמיד חלק לסיטרא אחרא.

אבל צריך לבדוק: איזה חלק, כמה חלק, אנשים אומרים 'ניתן משהו', זה כמו עצם לכלב, כלב רע, כשהוא אוכל, הוא רוצה יותר. לפעמים בשלבים התחלתיים של הקטרוג, אפשר למשוך קצת, נותנים לו קצת, מושכים, קצת עוד מחזיקים, מגלגלים, מסתדרים.

אבל כשזה עמלק, שהוא בא לחסל את עם ישראל - אין מה לעשות, אין מה לעשות. אסור לתת לו כלום, כי הוא לא יוותר, הוא ילך יותר חזק. יקטרג יותר, בכל דבר ודבר. ואז אנחנו נהיה עוד, חלילה, יכול להיות לאדם עוד עוונות בגלל שהוא ויתר. כמו שאול איבד את המלוכה בגלל הדבר הזה. זה בא בגלגול, כל הדבר הזה נגרם בגלל זה.

ואם אנחנו מקישים לענין של אדם הראשון, כמו שלמדנו בשיעורים הקודמים, שכל גדול הדור הוא בחינת גלגול ותיקון של אדם הראשון, אז גם אדם הראשון בעצם לא היה לו גבורה לצאת נגד הקליפה, הוא שיתף פעולה, הוא נכשל, והוא נפל בזה. אם היה לו כח והיה גיבור, ולכן הגאולה מתחילה במשיח בן יוסף, שיש בו גבורות, בחינת יצחק. יצחק ויוסף, יצחק אבינו, הם הגאולה, יצחק ויוסף קשורים.

לכן אנחנו אומרים 'עוררה את גבורותיך'. שהשם יעורר את הגבורות של קדושה. כמו שאמרנו: ככל שהמלחמה בעמלק הופכת להיות יותר קריטית, יותר על כל הקופה כמו שאומרים, כן? ככה הוא מפחיד יותר, הוא מפחיד. הקליפה, איך באה על הקדושה? בהתחלה באה בערמומיות, באה בטובות. אם זה לא הולך בטובות ובערמומיות, הוא בא להפחיד. אם אתה תשמור שבת - אני מתגרשת ממך! אני שומע כל יום סיפורים כאלה. ואם הבן אדם דבק באמת, אז הוא יכול עוד להציל את הנשמה של אשתו. אם לא מה יציל? גם את עצמו לא יציל, ככה זה הולך. זה המלחמה בעמלק.

זה לענין הזה, עכשיו פתאום המן, כן, ממה שלמדנו מאתמול להיום, הוא התחיל לקבל מודעות שהוא בנפילה. שאם כבר יצא לו לקחת את מרדכי ולסובב אותו ברחוב, והוא חשב שזה מה שמגיע לו הכבוד הזה, עד הרגע ההוא הוא עוד היה חושב שהוא עוד למעלה, עכשיו הוא כבר רואה, וגם החכמים אומרים לו וגם אשתו אומרים לו. עכשיו סוף, סוף, ההתחלה, ההתחלה של הגאולה הנגלית. יש גאולה שבאה בהסתר, ויש גאולה שמתחילה להתגלות.

זה שלב שונה לגמרי, שלב שונה לגמרי. יכול להיות בדור שנמצא משיח, והוא לא מתגלה, אין זכות, יכול להיות שנמצא משיח, הוא מתחיל להתגלות. כמו בזמן של בר כוכבא, שחשבו אולי יהיה לו סיכוי, אולי אולי אולי, לא היה זכות - נפל. זה שונה לגמרי, בין הזמן של ההסתר לזמן של ההתגלות, זה כמו לידה, בשביל זה זה נקרא לידה של תינוק חי, והכל, אבל הוא בפנים, פתאום הוא יוצא, מתחיל לצאת, זה זמן מסוכן ומסובך.

עכשיו המן מתחיל להרגיש את המכה, של פעולות ההגנה של הקדושה, כל מה שהיה, כן? בעיקר כאן בעניין של מרדכי, שאחרי שהוא הציל את אחשוורוש, בהתחלה כשרצו להרוג

את אחשוורוש הוא הציל אותו, הוא לא השתמש בזה. הוא שמר את זה בשקט, ונרשם, איך אומרים - הזכות הזו היתה. והמן לא ידע מזה. עכשיו פתאום זה בדיוק במשקל מה שהכריע את הכף, והתהפך הענין. שהוא כבר התחיל להוציא את מרדכי לטיול על סוס, במקום ההפך, אז עכשיו הוא מתחיל להבין את זה.

עכשיו תראו גם כן את הביטויים: "וישב מרדכי אל שער המלך והמן נדחה אל ביתו". נדחה. לא 'הלך' אל ביתו - נדחה. ועכשיו גם כן: "ויספר המן לזרש אשתו ולכל אוהביו את כל אשר קרהו ויאמרו לו חכמיו וזרש אשתו אם מזרע היהודים מרדכי אשר החילות לנפול לפניו לא תוכל לו כי נפול תיפול לפניו. עודם מדברים עמו וסריסי המלך הגיעו ויבהילו להביא את המן". ויבהילו להביא את המן "אל המשתה אשר עשתה אסתר".

איך היה בפעם הקודמת? מקודם, לפני המשתה הראשון "ותאמר אסתר עם המלך טוב יבוא המלך והמן היום אל המשתה אשר עשיתי לו. ויאמר המלך מהרו את המן לעשות את דבר אסתר". "מהרו", ופה - "עודם מדברים עמו", לא נתנו לו לגמור לדבר, כמו שאומרים, "וסריסי המלך הגיעו ויבהילו". זה כבר לא 'מהרו' - "ויבהילו להביא את המן למשתה אשר עשתה אסתר". כמו שכתוב ואמרנו כמה פעמים, שהיא סחטה, כתוב בזהר שהיא סחטה לו ענבים ונתנה לו לשתות, לאדם הראשון, וזה היה חטא של חוה, עכשיו אסתר מתקנת את המוות שנגרם לעולם על ידי חוה על ידי משתה, גם כן. זה כנגד זה, תיקון.

"ויבוא המלך והמן לשתות עם אסתר המלכה. ויאמר המלך לאסתר גם ביום השני במשתה היין מה שאלתך אסתר המלכה ותינתן לך, ומה בקשתך עד חצי המלכות ותעש". הדבר הזה, שהמלך אחשוורוש שוב פעם מציע את חצי המלכות ומה שתבקשי אני אתן לך, זה גם כן מראה שהדין עכשיו מתחזק נגד המן. כי אמרנו שבפעם הראשונה בעצם אסתר שאמרה שהיא תעשה עוד משתה, היא הסתכנה.

כי יכל המלך להגיד בכלל - הפסדת את ההזדמנות שלך, אז אני אמרתי לך 'עד חצי המלכות', אבל עכשיו - מה פתאום, זה היה במשתה ההוא, היה פה איזה סכנה, איזה הימור מסוים. ועכשיו הנה, חוזר החותמת עוד פעם, זה סימן טוב לאסתר, שהמלך אומר לה עוד פעם 'עד חצי המלכות'. עכשיו כבר הכל מוכן לתת את המכה, היא כבר סכסכה בין המן לבין אחשוורוש, המן כבר לקח את מרדכי על הסוס בחוץ, החכמים ואשתו זרש הרשעית אמרו לו שהוא כבר הולך ליפול, עכשיו 'ויבהילו', באו בבהלה לקחו אותו למשתה, עוד פעם המלך אומר 'מה בקשתך', עכשיו כבר היא חייבת להגיד תכלס על פני השטח, מה היא רוצה.

"ותען אסתר המלכה ותאמר אם מצאתי חן בעיניך המלך ואם על המלך טוב, תינתן לי נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי". אומר רש"י: "תינתן לי נפשי" - שלא איהרג בשלושה עשר באדר, שגזרת גזירת הריגה על עמי ומולדתי. ועמי ינתן לי בבקשתי, שלא ייהרגו. ואם תאמר 'מה אכפת לך' - כי איככה אוכל וראיתי, זה מה שהיא אומרת אחר כך.

זאת אומרת עכשיו היא משתמשת בטבע, ברגש, בקשר הבינאישי קוראים לזה היום. זה דיפלומטיה שמבוססת על הקשר הבינאישי, היא יודעת שאחשוורוש אוהב אותה והיא

מוצאת חן בעיניו, וכל הסיפור הזה, אז היא בונה על זה, משתמשת בדבר. כמו שקודם השתמשה בשביל לסכסך בין המן לאחשורוש, בתור אישה, כן? הזמינה דווקא את המן כדי שאחשורוש יתחיל לחשוד, פעמים רק אותו הזמינה. אז עכשיו היא משתמשת בזה. טוב. אם מצאתי חן בעיניך, היא אומרת, משתמשת במציאת חן.

בענין הזה יש דברים חשובים. יש אנשים שהשם יתברך נותן להם חן. רוב הנוכלים הם אנשים עם חן. חן זה מתנה משמים. בן אדם יש לו חן, השאלה מה הוא עושה עם זה, איך הוא משתמש. יכול להשתמש להשיג דברים ברשעות, לעשות דברים רעים, יכול להשתמש באופן אגואיסטי, לכסף, לכבוד, לכל מיני דברים - או להשתמש לשם שמים, זה כח חזק, הכח של החן. וראיתי הרבה פעמים באמת שאנשים נחמדים, מחייכים, מסבירים פנים ומזמינים אותך ונחמדים אליך, ולגרמיהו (=לעצמו) הכל.

ויש איזה כח, חביבי, שמי שנקסם על ידי קסם של חן, או של גבר או של אישה, זה לא משנה בכלל, הוא לא יכול לצאת מזה. זה תופס את הבן אדם השני כל כך חזק, זה עושק אותו, שהוא לא יכול להאמין: איך יכול להיות, אדם כזה נחמד, איך יכול להיות? איך? כזה נחמד, זה כח חזק מאוד. והיא משתמשת בזה. **"ותען אסתר המלכה ותאמר, אם מצאתי חן**

בעיניך המלך, ואם על המלך טוב, תינתן לי נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי". לכאורה, היינו אומרים שהיא תבקש קודם על העם. אם בן אדם הולך למלך, בשליחות בשביל להציל את העם, בתוך העם גם הוא נמצא שם. אם הוא בא לבקש על עצמו, זה נראה אגואיסטי, מגעיל כזה. מה, אתה מבקש על עצמך? מה עם כל האומה שלך?

תבקש על כל האומה, על הכלל, ואחר כך תבקש בתוך הכלל גם על עצמך. היא הפכה את זה. זה למה? כי היא הלכה לרשע, היא הלכה לבקש אצל הרשע. אצל הרשע, היא היתה חשובה, כי היא מצאה חן בעיניו, כי היה לו אינטרס, בטח. אז היא בנתה על זה, בשביל זה היא אמרה קודם כל לעצמה, תציל אותי, וחוף מזה תעשה את בקשתי - תציל את העם. זאת אומרת היא ידעה מה חשוב לו באמת והלכה מדויק. מגיע זמן, של בקשה ושל תפילה, לפעמים אין לבן אדם הזדמנות, לא נותנים לו הזדמנות משמים, פתאום יש עת רצון.

וכשיש עת רצון צריך לדעת מה לבקש ואיך לבקש, זה יכול לחלוף. כל ההכנות של הצום, של התענית, כל הסיפור, כל הפרשה, היה בשביל השניה הזו, שהיא באה ומבקשת על עצמה ועל עמה. עכשיו קודם יש לה את הבקשה, עכשיו יש את הנימוק. עדין היא לא מקטרגת נגד היצר, היא כרגע עוד לא תוקפת, היא מבקשת רחמים.

פה היא מבקשת רחמים וגם בזכות - בזכות היופי שלה, בזכות המציאת חן, בזכות היחסים אתו, בזכות ההיכרות האישית, בזכות כל הסיפור. שהיא המלכה היא מבקשת. וגם רחמים. **"כי נמכרנו אני ועמי"** עוד פעם: קודם כל אני ואחר כך עמי. **"להשמיד להרוג ולאבד"**.

להשמיד להרוג ולאבד, **"ואילו לעבדים ולשפחות נמכרנו, החרשתני. כי אין הצר שווה בנזק המלך"**. תכלס. פוליטיקה, כן, ודאי. כי נמכרנו אני ועמי להשמיד להרוג ולאבד, ואילו לעבדים ולשפחות נמכרנו, לא בשביל לאבד ולהרוג ולהשמיד אותנו, טוב, נו.

לפחות היה יוצא לך משהו מזה, כך היא אומרת לו. הנה, אומר רש"י: **"כי אין הצר שווה בנזק המלך"** - איננו חושש בנזק המלך המן. שאילו רדף אחר הנאותיך, היה לו לומר 'מכור אותם לעבדים ולשפחות וקבל הממון', או 'החיה אותם להיות לך לעבדים, הם וזרעם'. איזה אינטרס? הרי אצל הרשעים הכל זה אינטרס, נכון? אז מה אינטרס יש לו להרוג את היהודים, ואנחנו דיברנו בשיעורים הראשונים: הרי כל אומות העולם וכל מושל הכי

פרימיטיבי בעולם יודע איזה כח זה היהודים, איזה רווח יוצא לו מהיהודים, איך היהודים מארגנים לו את כל המדינה, הרי היהודים עוזבים - והמדינה הכי משוכללת נופלת, כולם יודעים את זה.

אז איך בא השר הראשי הזה, המן הרשע, ורוצה להרוג את כל היהודים? אז למי הוא דואג? והכל בשביל הכבוד שלו. בטבע זה בשביל הכבוד שלו, שלא כרע ולא השתחוה לפניו, איך הוא העיז, אז היה מבקש להרוג את מרדכי, למה להרוג את כל היהודים? הוא רוצה לעשות נזק רציני לממלכה של אחשוורוש.

זה גם החוצפה של האומות, העזות, עזות נפש שלהם. שהרי כתוב בקבלה, כל אומה ואומה יש לה שר. הוא מקבל את השפע מהשמים, לעם שלו. אם יש יהודים במדינה שלהם, היהודים צריכים לקבל שפע אבל הם מקבלים שפע מהשכינה, זה ממקור קדוש, השכינה קדושה. ואז השכינה לא יכולה לתת להם שפע ישירות, כי יש אתה ממונה של אותו מדינה, ואז הממונה לוקח את עיקר השפע שמגיע ליהודים לעצמו ולעם שלו, ונותן ליהודים תמצית, אז הוא חי מזה.

זה הסוד למשל שבכל הכתות שיש בעולם, הסגן תמיד הוא יהודי, יש גורו, והסגנים הם יהודים מסביב. למה? הוא יונק מהם, הוא מקבל את הכח מהם. הם משתחווים לו, בטפשותם, הם חושבים שהוא הגדול, הוא הקדוש, הוא הרוחני, והוא יונק וחי מהם. גם בגשמיות וגם ברוחניות. לוקח מהם. הבנתם? אז זה עזות, טוב. עד כאן מגיע החלק הזה של הצגת הענין. **"ויאמר המלך אחשוורוש ויאמר לאסתר המלכה מי הוא זה ואיזה הוא אשר מלאו ליבו לעשות כן"**.

כל מקום שנאמר 'ויאמר ויאמר', אומר רש"י, שני פעמים, אינו אלא למדרש. אם כתוב פעמים 'ויאמר ויאמר', ופה כתוב פעמים **"ויאמר המלך אחשוורוש ויאמר לאסתר"**. למה זה עוד פעם 'ויאמר'? זה מיותר, צריך לדרוש את זה. אז מה אומרים? ומדרשו של זה בתחילה היה מדבר עמה על ידי שליח.

כי הוא לא ידע שהיא מלכה, שהיא מזרע המלוכה. עכשיו, שידע שממשפחת מלכים היא, דיבר עמה הוא בעצמו. עכשיו הוא כבר רואה. זאת אומרת שעד עכשיו הוא לא ידע, לא מי היא ולא מאיזה אומה, שום דבר. עכשיו זה התגלה.

"ותאמר אסתר איש צר ואויב". קודם כל היא מתארת אותו. עושה לו תדמית. כתבת צבע. איש צר ואויב.

"כי איכה אוכל וראיתי ברעה אשר ימצא את עמי, ואיככה אוכל וראיתי באבדן מולדתי. כי נמכרנו אני ועמי להשמיד להרוג ולאבד, ואילו לעבדים ולשפחות נמכרנו החרשתי. כי אין הצר שווה בנזק המלך. ויאמר המלך אחשוורוש ויאמר לאסתר המלכה מי הוא זה ואיזה הוא אשר מלאו ליבו לעשות כן". פה אנחנו רואים שמתחיל הקטרוג על המן, להיות כבר גלוי למעלה, מה שהיה מוסתר עד עכשיו.

"כי נמכרנו אני ועמי להשמיד להרוג ולאבד ואילו לעבדים ולשפחות נמכרנו החרשתי, כי אין הצר שווה בנזק המלך. ויאמר המלך אחשוורוש ויאמר לאסתר המלכה מי הוא זה ואיזה הוא". כתוב בזוהר, שבימים ששורה דין בעולם, לא להתראות בשוק. כי כשמותר למשחית להשחית, אינו מבדיל בין טוב לרע. וכאן אחשוורוש שואל את זה יפה מאוד: **"ויאמר המלך אחשוורוש ויאמר לאסתר המלכה מי הוא זה ואיזה הוא אשר מלאו ליבו"**

לעשות כן", הוא מסמן אותו, מצביע עליו, והקטרוג עולה יותר ויותר.

"ותאמר אסתר איש צר ואויב, המן הרע הזה. והמן נבעת מלפני המלך והמלכה". קודם היא אמרה מה נגזר, אחר כך היא תיארה אותו בתארים המתאימים ורק אחר כך אמרה את השם שלו. בדרך כלל אומרים קודם את השם של הבן אדם, אחר כך אומרים שהוא רשע, ואחר כך אומרים מה הוא עשה. נכון? פה היא עשתה הפוך. למה זה? כדי לגרום לקטרוג להתהוות יותר ויותר, שאי אפשר יהיה לעצור את זה.

כיון שאם המלך אוהב את המן, והיא תגיד 'המן הרשע גזר להרוג את היהודים', יכול להיות שברגע שהוא ישמע 'המן' כבר נסגר לו האזנים: המן זה משלי, מה היא רוצה נגד המן, ולא שומע לה שום דבר. מבינים מה שאני אומר? זה לא במקרה. אז לכן קודם היא תיארה את המעשה, אחר כך נתנה תואר לעושה המעשה, זאת אומרת צבעה אותו שלילי לגמרי, ורק אחר כך גלתה את השם שלו, שלא יהיה שום פתח לעצור את הקטרוג. אם היה היתה אומרת את השם בהתחלה, היה יכול לעצור את הקטרוג. מבין? כי זה משלו, אז מה פתאום שהוא יסכים לזה.

"ותאמר אסתר איש צר ואויב המן הרע הזה. והמן נבעת מלפני המלך והמלכה". יש פה רמז לפי הפנימיות: **"והמן נבעת מלפני המלך והמלכה"**. כתוב שהסיטרא אחרא לא יכולה לינוק מהפנים, רק מהאחור. ולכן הוא הלך והתגבר בתוכנית שלו המן, כל עוד שהדבר היה מוסתר, זה לא היה עוד גלוי, לא ידעו שזה הוא וכל זה, ולמה ואיך. ברגע שגילו אותו, היצר הרע גם כן, ברגע שמגלים אותו, זה כבר חצי, יותר מהעבודה.

עד שמגלים את היצר - הנשמה יוצאת. לא יודעים איזו מלכודת, איזה מטרות, איזה דרכים, לא יודעים, לא מבינים. אדם מרגיש לא טוב לו, לא טוב לו, הוא לא יודע למה. צריך להתבונן, להתפלל, להסתכל. פתאום כשהוא מבין מה הסיפור - אה, ככה רצית לתפוס אותי? אה? זה כבר כמעט הפתרון, מבינים? אז פה יש ענין הזה של הפנים.

"והמן נבעת מלפני המלך". מלפני המלך - בודאי. כשכבר מתחיל הארה, אז הוא לא יכול לינוק, בפנים אין יניקה, רק באחור. יש פה גם ענין של אחדות: מלפני המלך והמלכה. מבחינת ז"א ונוק מחוברים, יש איחוד, אז לא יכול להיות יניקה, אחרי הנסירה מעמידים אותם פנים אל פנים, ואז אין יניקה.

וגם כאן רואים את ההצלחה של הערמומיות בקדושה של אסתר, שגלגלה את זה עכשיו, שהיא והמלך אחשוורוש ביחד נגד המן. קודם המן ואחשוורוש היו ביחד נגד עם מרדכי, עכשיו היא הצליחה להכניס טריז, להפריד אותו, לעשות הפרד ומשול ולהתחבר אותו, להשפיע עליו. יש פה דברים עמוקים מאוד. כתוב שמאז חטא אדם הראשון הטוב והרע התערבבו. מזה יוצא, שבערבוב הזה של טוב ורע יכול להיות טוב ורע שקול, או רובו רע מיעוטו טוב, או רובו טוב מיעוטו רע. אז אנחנו צריכים לעשות את הביטול, תמיד לקחת את הטוב ולזרוק את הרע.

עד עכשיו, שהמן לא נקרא בשם, לא נקרא בתואר, ולא הלבישו עליו את הפעולה שעשה, עוד לא התגלה הרע שלו, בינתיים היה שר נחמד, שר חשוב, מי יודע מה הוא עשה, למה הוא עשה, איך הוא עשה. אם כן, עכשיו הרע מתגלה. למשל היום: היום, אצלנו בנפש, היום אצלנו בעם, האם כל אחד יודע מה טוב ומה רע? האם כל אחד מאתנו יכול לסמן מה טוב ומה רע, איפה חצי רע חצי טוב, איפה רובו טוב מיעוטו רע, איפה ההפך? אנחנו ביצר הפרטי שלנו יכולים לסמן בדיוק, וביצר הכללי שנלחם בקדושה אנחנו יכולים לסמן בדיוק? מי בכלל מבין בזה משהו?!

בשביל זה כל הדעות מחולקות: אחד חושב ככה זה טוב, שני חושב זה הפוך. 'האמת נעדרת עדרים עדרים'. אז צריך עכשיו מוחין דגדלות, לקבץ את העדרים, כמו שכתוב, שמקבצים עדרים לפני הגאולה, מתקבצים העדרים, צריך לקבץ את העדרים, לקחת את האמת ולעשות אמת אחת, זה הבירור הסופי. והשקר והרשעות, שקר ורשעות זה עיקר הבעיה. למה יש מחלוקת? למה יש מחלוקת? כי הרע לא גלוי, לא ברור. מה שלי נראה שזה רע, למישהו אחר נראה שזה טוב, שזה לא רע. מה פתאום רע? עולם הפוך.

אין דעת דקדושה, אין מספיק תיקון הברית. אם יש מספיק תיקון הברית, אז יש דעת דקדושה. אם יש דעת דקדושה יכולים לעשות את הבירור מה טוב, מה רע; זה התיקון של עץ הדעת טוב ורע. זאת אומרת שצריך להפוך את הרצון לקבל על מנת להשפיע, אדם צריך להיות צדיק וטהור, אז הוא יכול לברור את הטוב מהרע. להגיד 'זה רע, יא חביבי. זה נראה כמו רע אבל זה לא רע. זה טוב. זה נראה כמו טוב', ממש אותו דבר, עשו ויעקב הם תאומים, יצאו מאותה אימא, משפחה מיוחסת, מה שאתה רוצה. אבל אחד זה עשו והשני זה יעקב, זה לא אותו הדבר.

אז כאן אנחנו כבר רואים, התארגנו כוחות הקדושה והביאו את הבירור עד הסוף. זה לא היה פשוט; להגיע למעמד הזה שאסתר יכולה להגיד מה שאמרה כאן, כן, "כי נמכרנו אני ועמי להשמיד להרוג ולאבד". היום אתה הולך לתקשורת, לא נותנים לך לדבר מילה. נניח יש לך אמת להגיד, מי ייתן לך להגיד אמת, משהו חשוב? יבוא אדם הכי חשוב בעולם לתקשורת, יושב שמה המנחה, ייתן לו לדבר חצי משפט, יקטע אותו, יצחק עליו ויעבור לליצן אחר, לא ייתן לו לדבר שום דבר. אפילו תבוא תגיד את זה

"כי נמכרנו אני ועמי להשמיד להרוג ולאבד" - זה הצד הראשון. שאפשרו לצד הקדושה ולאסתר לתאר את המצב כמו שהוא, לתאר את העובדות כמו שהן, גם זה לא נותנים, לא מאפשרים. זה כבר ממש גאולה הדבר הזה. יש פה כבר בהירות דקדושה, ויש פה-סח. נותנים לפה לדבר, נותנים לה את ההזדמנות. זה אחרי כל התשובה של עם ישראל, צום של שלושה ימים, בכי ומספד וכל זה וכל זה, רק הגיעה לזמן שאפשר להתחיל לדבר תיכלס, לתאר את המצב כמו שהוא, ואחר כך להגיד שזה רשעות, ואחר כך להגיד מי עשה את זה. זה נס גדול, זה לא מובן מאליו בכלל. טוב. אז כאן מבחינת הבירור, זה ממש כבר שלב שהרע עומד במערומיו קוראים לזה, כן? ראש תוך סוף: הנה הרע, הנה מעשיו והנה שליחו, זהו זה, אין על זה מחלוקת.

עכשיו, יש דבר כזה, שכוחות הקדושה מתלבשים באנשי הקדושה, הרבה שליחים למקום, צדיקים זוכים והם שליחים למקום, שליחים טובים, מרכבה לקדושה. ויש מרכבה לטומאה, וכמו בפורים, יש מסיכות ואתה לא יודע מי זה מי, אתה לא יודע אם זה שנראה צדיק הוא צדיק או רשע, זה שנראה רשע אולי הוא צדיק, אי אפשר לדעת, הכל מטושטש. זה חלק מסוף הגלות, עדיין שהבירור לא שלם, הכל מעורבב, כמו שלמדנו בזוהר במאמר ההוא על הערב רב וזה, כן, שזה מעורבב, ערב רב זה לשון ערבוב: טוב ורע. 'מי להשם אלי', זה הבירור.

לכן אנחנו היום נמצאים לפני השלב הזה. מי שרוצה לדעת, באיזה שלב אנחנו בגאולה, אנחנו לפני השלב הזה שאפשר לסמן את הרע כרע, להציג את זה, להראות את זה, וכולם יגידו 'נכון'. יש טשטוש, טשטוש של ההשגה, בלבול. עדין לא הגענו לשלב הזה.

אסתר המלכה זה בחינת כנסת ישראל והמלך זה בחינת המלכים, הקב"ה. והמן זה בחינת הסיטרא אחרא. נוכל להגיד בפירוש 'הנה, זה סיטרא אחרא, וכך היא מתלבשת על זה ועל זה ועל ההוא', וזה מהסיטרא אחרא, והראש ההוא מהסיטרא אחרא, וזה שחושבים שהוא

צדיק הוא מהסיטרא אחרא ;

לסמן כל הסיטרא אחרא, ולגלות את זה - עוד לא הגענו לזה. על זה אמר רבי נחמן 'המפורסמים שבשקר' 'צדיק האמת' 'הרב דקליפה', איזה ביטויים מדויקים, פלא. 'צדיק האמת', מה, יכול להיות 'צדיק לא האמת'! אם זה צדיק אז זה לא 'צדיק האמת'! יש אחד שנראה כצדיק, הוא לא צדיק אמיתי, יש בחינת 'רב דקליפה', יש בחינת 'מפורסמים שבשקר'.

אז זה אמר הבעל שם טוב, שעתידים להתרבות רבנים כארבה, וכולם בשביל לעכב את הגאולה. אם זה שונאי ישראל אז זה ברור. פה מדובר על כביכול אנשי הקדושה, כביכול אנשי הקדושה. זה הכי קשה. קליפה שאתה רואה אותה בפירוש שהיא קליפה, אין לך ספק עם זה. אמרנו, אין פה בירור בכלל, זה רשעות. גמרנו, חאלס. כשזה מעורבב - אה, פה יש את היניקה. כי אתה לא יודע אם אתה תומך בזה, למי נתת כוח. הסיטרא אחרא או סיטרא דקדושה. זה הבעיה.

הבירור הולך ומתברר גם בלי שידברו. מה זה, כל בן אדם שהוא לומד תורה יש בו קדושה, ודאי. השאלה למי זה משרת, את מי זה משמש. זה לא פשוט. אני לא מדבר על זה כדי שנדבר על רבנים או על כל מיני דברים. אני מדבר על זה כדי שנבין את המצב, המסובך, שנתפלל על זה, ושנדע שזה ככה. כמו שיש הרבה שליחים למקום, הרבה שליחים להבדיל ליצר. ואם אנחנו יודעים מה מטרות הקדושה, אז אנחנו יכולים לראות מי משמש למטרות האלה, ומי לא.

ולכן כתוב שזה דור שעתיד לשפוט את שופטיו. למה? אם הם בסדר לא ישפטו אותם. לא ידרכו עליהם, לא יעשו כלום. בעיה. כמו שבמדבר לפני חטא המרגלים היו כולם קדושים, כולם טהורים, היו גדולי ישראל, באו לארץ - נפלו עשרה, מנין. מה זה מראה? שהיה ערבוב שמה. לכתחילה היו צדיקים, וכשבאו שם התגבר הרע והם שמשו את הרע. רוב, רוב רציני. הרי אחרי מאה עשרים שנה, שאדם עולה למעלה, הוא חשוף בפני בי"ד של הצדיקים וכולי, רואים מיהו. מה הוא עשה, למה עשה, איך עשה, הכל. פה, יש הסתר. למעלה, אין הסתר, למעלה רואים הכל. בינתיים זה מחולק, למטה חושך, למעלה - ברור כל אחד מיהו מהו. לעתיד לבוא כשיבוא משיח, חאלס נגמר הזמן של הבירור, אז יהיה גם כן ברור. תלמיד: גם עליו יחלקו.

הרב: בסוף לא יוכלו לחלוק עליו. בהתחלה רק. אחר כך יש את יום הדין הגדול, הכל יבוא מדויק, על מקומו. רחמנא ליצלן, כן. אדם היום עושה איזו עבירה, חושב אף אחד לא רואה אף אחד לא יודע, אחר כך זה יתגלה אם הוא לא מתקן את זה. פלא הדבר. זה גופא מטרות העולם הזה; הבירור של עץ הדעת טוב ורע. שהתערבב הטוב והרע. יש ערבוב, בחינת ראש תוך וסוף. כמו כל דבר.

עכשיו, אמרנו שאסתר היא תיקון של חוה, נכון? וחוה זו זו ששתפה פעולה עם הנחש. איך אומרים? פתחה במשא ומתן עם הנחש. אבל חביבי, עם הקליפה לא מדברים. זה בעיה. ברגע שחוה התחילה לדבר עם הנחש, זאת אומרת שענתה לנחש, התייחסה אליו, - היא היתה בידיים שלו, גמרנו. סיבב אותה, הפיל אותה. היא הראשונה שלא ידעה לברר שזה רע. השם יתברך הוא טוב, והנחש רע. השם אמר אסור, הנחש אומר מותר. אני שומעת להשם יתברך, לא שומעת לנחש. תלך מפה, זה הבירור.

היא לא עשתה את הבירור. אמרה 'אה, אולי באמת השם יתברך לא רוצה שנהיה

כאלוקים, אולי יש צדק במה שאומר הנחש', ואז היא נפלה. היא בחרה ברע, נכון? אחר כך היא הלכה ונתנה לאדם, כשכבר הבינה שהיא נפלה. זה עוד יותר מזיק. פה רואים את אסתר, שהיא המגלה את הרע. היא היוצאת עכשיו, איך אומרים - נחרצות נגד הנחש, בגלוי. מוסרת את נפשה ואומרת. זה תיקון לעניין הזה.

"ותאמר אסתר איש צר ואויב המן הרע הזה". יא חביבי: לא טוב, הוא לא נחמד, והוא לא חסיד אומות העולם ואולי הוא צודק ואולי בכל זאת, אולי נתפשר אתו, אולי קצת ניגע בעץ, אולי ניקח כמה עלים מהעץ, לא יודע מה, אמרה: 'חביבי, זה רשע - גמרנו. זה רע'. קראה לו בשם ויצאה נגדו. זה תיקון לעניין ההוא.

"והמן נבעת מלפני המלך והמלכה". כמו שאמרנו, עכשיו יש גילוי. גמרנו. יש גילוי, "מלפני" - לשון פנים. הוא חייב, גילו אותו, חלאס. חייב לברות. "והמלך קם בחמתו ממשתה היין אל גינת הביתן. והמן אמר לבקש על נפשו מאסתר המלכה, כי ראה כי כלתה אליו הרעה מאת המלך". עכשיו מה זה הדבר הזה? זה דבר פלא. מה זה "והמלך קם בחמתו ממשתה היין אל גינת הביתן"?

יא חביבי, אתה עכשיו גילית שזה שחשבת שהוא חבר ושר ומה ש...גידלת אותו והכל והוא בסדר, פתאום אתה רואה שהוא רשע, אתה משאיר אותו עם אשתך ואתה הולך לגינה? אחד כמו אחשוורוש?! מה היו עושים הרשעים היום במקרה כזה? מוציאים את האקדח ויורים בו כדור בראש, ונגמר הסיפור. בלי לחשוב פעמים בכלל.

זה חכם? משמים. זה משמים. "המלך קם בחמתו ממשתה היין אל גינת הביתן, והמן עמד לבקש על נפשו מאסתר המלכה כי ראה כי כלתה אליו הרעה מאת המלך". יש ענין שנקרא 'מרד הסיטרא אחרא'. זה מובא בספרים: ברמח"ל, בעוד מקומות. הסיטרא אחרא מרדה בקב"ה. הסיטרא אחרא לא יכולה לעשות שום דבר בלי שהשם יתברך מסכים. אבל הכוונה של הסיטרא אחרא היא זדונית, והיא להחטיא את העולם ולרשת את הקב"ה. איזו עזות, לאיפה זה מגיע. ואנחנו עושים 'אוהו', כן, אבל בחיים אנחנו עושים אותו דבר, רחמנא ליצלן. אם בבחירה הכי קטנה אנחנו אין לנו אמונה בהשם, מאמינים בטבע, נתנו כח כאילו לרשות השניה.

אז כאן, "והמלך קם בחמתו ממשתה היין אל גינת הביתן, והמן עמד לבקש על נפשו מאסתר המלכה". זאת אומרת הוא מבקש פה רחמים. הוא פתאום נהיה מסכן כזה. מה זה מזכיר לכם, איזה סיפור של המן מלפני הרבה זמן? יוסף דלריינה. זוכרים את הסיפור? שהוא הלך להביא את הגאולה, הוא קבל את הש.ט.ן., וכבר עמד לשחוט אותו, ואז ביקש רק שיתן לו להריח משהו.

זוכרים את זה? ואז, הוא לא רק התהפך, הוא גמר אותו לגמרי. פה גם כן, פתאום הוא נהיה קטן, בביטול, מסכן כזה. קודם הוא היה גדול. "והמן עמד לבקש על נפשו מאסתר המלכה". ביקש רחמים. מה זה, תרחמי עלי? "עמד לבקש על נפשו". עכשיו המעבר הזה הוא מדהים.

ממעמד של עריץ כל יכול, שהוא הולך להרוג את כל עם מרדכי, כן? הוא כבר עשה את העץ, הוא רק בא להביא את החותמת, פתאום בשניה הוא מוצא את עצמו מבקש רחמים על חיו. איך הוא עשה את הסוויץ' הזה כל כך מהר? זה פלא. זה פלא פלאים. פלא פלאים. איך

אפשר לעשות מעבר כזה חד? איך אפשר לעשות את זה בשניה? יפה מאוד. הרשעים אין להם מצפון, אין להם ערכים, אין להם שום עכבות כמו שאומרים. זה לא משנה להם שום דבר. יכולים עכשיו לנשק אותך, ללקק לך את הרגלים, להכניס סכין בגב, עוד פעם לבקש סליחה - כל דבר. זה משתנה כמו נחום-תקום כזה, אתה לא יודע מאיפה זה בא. כל פעם פרצוף אחר, פעם נחמד פעם ככה, פעם ככה. אין שום בעיה. אז עכשיו צריך לבקש רחמים - יבקש רחמים. זהו, מה הבעיה. טוב, אנחנו ממשיכים במגילת אסתר. אנחנו מתקרבים לשיא פה. אנחנו הולכים על שני העניינים שבכל הדרוש הזה, ענין של הדינים, של ההשגחה, איך העניינים שזורים, איך זה מתגלגל בטבע, איך יש את המתחת לפני השטח, פעילות של הקדושה ופעילות של הקליפה, וגם כן תיקונים של גלגול, של שאול המלך ושל אדם הראשון.

אמרנו בפעם הקודמת: **"ותאמר אסתר איש צר ואויב המן הרע הזה והמן נבעת מלפני המלך והמלכה"**. זה שהרע מתגלה, זה כבר הגאולה. כל הבעיה זה שהרע מסתתר. ולכן אחד התנאים של הגאולה השלמה בספרים הקדושים זה גאולת האמת. ובאמת עד שיש גאולת האמת, לפעמים השקר נראה אמת, והאמת נראה שקר. והכל מעורבב, ודקי דקויות. יש כלל, שהאור מצטייר לפי הכלי. האור מצטייר לפי הכלי. זאת אומרת שאם יש משהו שהוא אמיתי, מי שאמיתי הוא נמצא בהשתוות הצורה עם הדבר האמיתי, אז הוא מבין שזה אמיתי, אין לו ספק.

ספק - עמלק. ומי שמעורבב, כשמתגלה אצלו איזה שהי אמת, היות שהוא מעורבב - כל הפוסל במומו פוסל, אז הוא לא קולט את האמת כמו שהיא. הוא קולט את האמת לפי הכלי שלו. האור מצטייר לפי הכלי. אם הכלי זך, מתקבל האור בדיוק כמו שהוא במקור, ככה מתקבל בתוך הכלי. אין שום שינוי. יש בהירות, יש קשר, יש איחוד עליונים בתחתונים, אין שינוי צורה כמעט שום דבר. אין קושיות ואין שום דבר.

לכן חז"ל תמיד דברו על הגודל של אמונה פשוטה, אמונת חכמים, אם זה אמונה פשוטה כלפי שמים, אמונת חכמים, כמה שהדבר הזה חשוב. ואם הכלי פגום, לא מזוכך, יש בו לכלוך - אז ככה הוא קולט את האור, והוא חושש, חושב שגם האור חלילה לא בסדר. כל זה מתאפשר בזמן הסתר פנים. אבל כשמתחיל הגילוי פנים - גמרנו. לכן כשיופיע המשיח ויתגלה, כבר לא תהיה בחירה כמו שיש היום בחירה.

היום אנחנו בחושך, יכולים לטעות; יכולים לחשוב ככה, יכולים לחשוב אחרת. ברגע שיופיע האדון - גמרנו, נסגרת ההצגה. אז כל אחד, מי שטרח בערב שבת הוא יאכל בשבת. ולכן על רקע זה, **"ותאמר אסתר איש צר ואויב המן הרע הזה והמן נבעת מלפני המלך והמלכה"** - זה רגע של גילוי פנים גדול מאוד. כל אלפי שנות התיקון הוא להגיע לרגע הזה, שאפשר להגיד 'הנה, זה רע'. אז זה השקר של העולם, 'עלמא דשיקרא'. רובו רע, מיעוטו טוב. או הכחשת השואה, מה שעושים עכשיו כל הרשעים שונאי ישראל. זה... איך אפשר בכלל להתחיל לחשוב להכחיש דבר כזה? הרי יש את העצמות, יש צילומים, יש את הכל.

יש את העדים. זה הכח של השקר של העולם הזה: אפשר להכחיש את השואה. רבותי, עוד כמה שנים יכול להיות שיגידו הכל היה בלוף, הכל סיפורי סבתא, מה פתאום, זה היהודים המציאו את הסרטים האלה, הכל מבויס, זה לא עצמות, זה משהו אחר. זה טיבו של העולם הזה. **"והמלך קם בחמתו ממשתה היין אל גינת הביתן, והמן עמד לבקש על נפשו מאסתר המלכה כי ראה כי כלתה אליו הרעה מאת המלך"**.

וזה דייקנו ואמרנו, מה פתאום המלך קם בחמתו מבית המשתה ועוזב את המלכה עם הרשע

הזה והולך. הרי הוא כל הזמן חשד?! על פי חז"ל הוא חשד שמא נרקם משהו בין אסתר לבין המן. אז איך הוא עוזב אותם לבד? זה תיקון של הענין של אדם הראשון עם חוה והנחש. כתוב בזוהר שהנחש בא אל חוה. ובכלל, האדם לא השגיח על אשתו. אשתו הסתובבה שמה לבד, בא הנחש והתחיל לדבר אתה. ענתה לו. מותר לענות לנחש? ענתה לו - גמרנו. ברגע שענתה לו, נתנה לו חותמת, כמו שהזכרנו בפעם הקודמת. לא סתם.

למה? השקר של הנחש הוא מדביק. הוא הוציא לשון הרע ושם רע להשם יתברך, והדביק אותה. היא כבר שמעה את זה, היא קבלה כבר לשון הרע, גמרנו. קבלה את הלשון הרע. עכשיו הלשון הרע בפנים, מקנן שם. כמו איזה צפע, לאכול את הלב. מה עשתה בסך הכל? היא שמעה תיאוריה, נו, אז מה. למה היא לא יצאה נגד הנחש: 'אתה מוציא שם רע לקב"ה, איך אתה מעיז?' או, 'מה אתה מדבר עם אישה זרה, אני אשת איש?', נכון? אם כן, פה יש את התיקון לזה.

אסתר בחינת חוה. והנחש הוא בחינת המן. והמלך, איפה שכתוב 'המלך' זה מלכו של עולם, זה לא אחשוורוש. מלכו של עולם עזב אותם לבד. נתן הזדמנות לנחש לבוא לפתות, לראות איך האישה הזאת תתנהג. והיא נפלה. גם בעץ הדעת נפלה, וגם באישות נפלה עם הנחש. ופה היא מתקנת את זה. הם נשארים לבד, והוא מנסה לאנוס בכח, כתוב תיכף פה ברש"י. ואז היא עוברת תיקון, כי היא לבד עם הנחש ולא נפלה אתו, אדרבה - קטרגה עליו מקודם, מה שחווה לא עשתה - היא לא קטרגה על הנחש.

היא הסכימה עם הנחש, דברה אתו. פה היא מקטרגת עליו. והנחש מנסה עוד פעם להפיל אותה. ולא מצליח. ואז בא המלך ומתערב, זה גם כן תיקון מבחינה זו של אדם הראשון. אדם, אם היא נפלה, הוא היה צריך לצאת נגד הנחש, לא ליפול גם יחד איתה. אז פה אחשוורוש, בחינת המלך שבא בחזרה, שהוא הבעל של האישה, משחק את התפקיד, כן, כמו בתיאטרון, להבדיל.

משחק את התפקיד של האדם בנקודה הזו. מביא את הפרשיה ההיא לתיקון. "והמלך שב מגינת הביתך". גינת הביתן זה מזכיר את גן עדן, נכון? "המלך שב מגינת הביתך אל בית משתה היין" שאמרנו שהחטא היה בענבים, שסחטה לו ענבים, כתוב ככה בזוהר, "והמן נופל על המיטה אשר אסתר עליה". זה בדיוק הענין שהיה שמה. "ויאמר המלך הגם לכבוש את המלכה עמי בבית?" עד איפה מגיעה העזות שלך?! כתוב במדרש, שהנואף והנואפת לא עלינו, גורמים להסתלקות השכינה. למה? הם אומרים כביכול, לקב"ה: עזוב אותנו פה לבד בפינה הזאת, אל תסתכל. אנחנו פה לבד. מסלקים שכינה. אז זה הענין הזה.

"הגם לכבוש את המלכה עמי בבית". עכשיו שיש חזרה של המלך, זה בחינת גילוי פנים. כמו שהשם יתברך הסתובב בגן וראה את הכל וידע הכל, איך הם העיזו לעשות מה שעשו. "הדבר יצא מפי המלך, ופני המן חפוי". פי המלך זה בחינת מלכות. מלכות דז"א. פה זה הפעם הראשונה שאחשוורוש מתחיל לחתוך ענינים בפה. קודם הוא רק

שאל. "ויאמר המלך אתשוורוש ויאמר לאסתר המלכה מי הוא זה ואיזה הוא אשר מלאו ליבו לעשות כן". שאלה תמימה, שואל, כן?

"והמלך קם בחמתו ממשיתה היין אל גינת הביתן". בנתיים הוא לא גזר שום גזירות, שום דבר, הוא רק כועס. עכשיו הוא מתחיל קצת, "הגם לכבוש את המלכה עמי בבית". איפה הנאמנות שלך, אתה לא מתבייש? עד כדי כך הגעת? הרי כל הפגמים האלה זה חוסר נאמנות. כל חטא שהאדם עושה, זה חוסר נאמנות להשם יתברך. אם הוא היה נאמן, הוא לא היה חוטא. קודם כל זה מרד נגד השם יתברך, חטא.

"הגם לכבוש את המלכה עמי בבית הדבר יצא מפי המלך ופני המן חפו". פה מתחיל כבר המן להבין, שהסוף שלו מתקרב. כמו שאומרים חז"ל: הורעה מזלו כבר, לגמרי. הפנים מראים את הכל. לכן אסור להסתכל בפנים של רשע. למה? כי שורה בו שמה רשעות. העזות דקליפה, המרד, תאוות רעות, כל הדברים הרעים. ומצד שני כתוב, לעומת זה, 'ויהיו עיניך רואות את מורידך'. מצווה להסתכל בפני הצדיק, שזה מעלה את האדם מהדרגה הבהמית שלו. 'פנים' לשון פנים.

"ופני המן חפו". זאת אומרת יש הסתלקות פה של האור. הוא חשב שהוא עכשיו, חביבי, גומר את הענין עם עם ישראל, עם מרדכי, עם הכל. פתאום הפנים שלו השתנו. הוציאו את הפלורסנט, כמו שאומרים. הוציאו לו את הכח, שהוא חשב שהוא גדול. "ויאמר חרבונא אחד מן הסריסים לפני המלך גם הנה העץ אשר עשה המן למרדכי אשר דיבר טוב על המלך, עומד בבית המן גבוה חמישים אמה. ויאמר המלך תלוהו עליו". אומר רש"י: "גם הנה העץ" - גם ראה אחרת עשה, שהכין העץ לתלות אוהבו של מלך, שהציל המלך מסם המוות.

יש נושא שנקרא 'לקטרג על הסיטרא אחרא'. בדרך כלל כשבן אדם נמצא בנסיון, בא היצר מפיל אותו, מפתה אותו, מפיל אותו, עולה למעלה מקטרג, יורד ומעניש אותו. מה עושה הבן אדם? לא עושה כלום, משתף פעולה, מובל לטבח. בדרך כלל. יש נושא שנקרא 'לקטרג על הסיטרא אחרא'. צריך ללמוד ממנו: בא היצר לפתות את האדם לעשות משהו, 'ריבונו של עולם תראה את המנוול הזה, הוא בא לתפוס אותי.

תגער בו, קח אותו מפה, תרחם עלי. רוצה להחטיא אותי, תראה איך הוא עושה בערמומיות'. ואת כל מה שהוא מתכנן לעשות - לחשוף אותו ולקטרג עליו. אז זה מפיל את היצר. "ויאמר חרבונא אחד מן הסריסים לפני המלך גם הנה העץ אשר עשה המן למרדכי אשר דיבר טוב על המלך". שוב פעם, עכשיו מזכירים את עוונותיו. זה שכתוב, שבמקום סכנה הש.ט.נ. מקטרג. פה המן נכנס לסכנה גדולה, עכשיו מקטרגים עליו.

זאת אומרת שכוחות הקדושה צריכים להיות מסוגלים לקטרג על הטומאה, לקטרג על הסיטרא אחרא, לא לשתוק. כל מה שעושים לנו עכשיו, לא צריכים לשתוק. צריכים לקטרג. על הפרט ועל הכלל. כלפי שמים. לא רק להגיד 'אשמנו בגדנו'. זה כן, בטח. זה תשובה. אבל כלפי היצר וכלפי חילותיו, צריך לקטרג.

'ריבונו של עולם, איך הוא מטמטם אותנו, איך הוא מרדים אותנו, ומה שהוא עושה לנו, ואיך הוא מפחיד אותנו, והוא רוצה להפיל אותנו, משכנע אותנו, ופוגע בנו, עושה ככה, והורג ביהודים, ומוליך את העם שלנו לאבדון, רחמנא ליצלן. ויש לו את כל האמצעים, ואיך הוא עושה את זה'. ולפרט את כל מה שהוא עושה.

"גם הנה העץ אשר עשה המן למרדכי". העץ זה עץ הדעת טוב ורע. מרדכי זה בחינת אדם הראשון. נחש, איך הפיל את אדם? בעץ הזה. רצה לתלות אותו, להרוג אותו. עכשיו צריך לתלות את הנחש בעץ הזה. נגמר, בזה נגמר התיקון. זה ענין של להעניש את אלה שמדברים ומתכננים רע על הצדיקים. **"ויאמר חרבונא, אחד הסריסים לפני המלך, גם הנה העץ אשר עשה המן למרדכי, אשר דיבר טוב על המלך".** מה עושה הצדיק, על מי הוא מדבר טוב? על מלכו של עולם.

מסנגר על השם יתברך, מסנגר על עם ישראל. זה בחינת דבר טוב. ולכן הרע רוצה לגמור אותו. איך הוא מעיז לדבר טוב, איך הוא מעיז לעשות לשם שמים, אוי ואבוי, מה פתאום. מרדכי עושה לשם שמים! מרדכי! איך ניתן לו לעשות דבר כזה? לא נאפשר לו בשום אופן, נכין לו את העץ. במצב הזה, שמרדכי רוצה לעשות לשם שמים, המן כבר מכין את העץ, תדעו לכם. זה בכל דור ודור. זה שעוד לא תלו, זה עוד לא תלו. אבל זה כבר מוכן. עכשיו זה תלוי מה העם עושה. עם מי מתחבר העם. העם ממשיך להתחבר עם המן, עם אחשוורוש, או עם מרדכי. פה ראינו שהעם עשה תשובה, צום ותענית ומספד, והתאחדו כולם, והתאחדו עם מרדכי, ואז המן נתלה על העץ, הוא ובניו.

כשזה עולה - זה יורד. אבל אם חס וחלילה העם לא היה מתאחד עם מרדכי, ולא היו עושים תשובה ולא היו עושים כל מה שעשו, אז מי יודע איפה היינו היום. וזה התהליך הזה של המלחמה בסיטרא אחרא, בכל דור ודור. כל עוד שעמלק קיים, הוא מנסה להרוג את הצדיקים וצדיקי הדור במיוחד, הראשים. ותפקיד העם להתלכד ולעשות תשובה, ולתמוך. עד עכשיו, אף אחד לא הזכיר את מרדכי. הזכירו אותו רק בענין שהוא הציל את המלך - מה מגיע לו, איזה שכר מגיע לו על זה שהוא הציל את המלך. כן? זה מה שהוזכר. אבל לא הזכירו את העוול שרצו לעשות למרדכי, זה לא הוזכר. על אסתר כן, היא הזכירה שהוא רוצה לרצוח אותי, ואת עמי ואת מולדתי. אבל לא הוזכר מרדכי באופן מפורש. אה? זה צדיק יסוד עולם. הצדיק הוא יסוד עולם, העולם מתקיים עליו, למה לא הוזכר? לא הוזכר. עד עכשיו לא הוזכר שום דבר, שום דבר. היא בקשה על עצמה, בזכות יופיה וכולי, שהמלך אחשוורוש פתאום ריחם עליה, והיא בקשה על עמה, ודאי שמרדכי בתוך העם, ונתנו לו שכר על מה שהוא הציל את המלך, וזהו. אבל מה עם המלחמה שלו? עיקר המלחמה שלו זה בהמן הרשע. זה שהציל את המלך זה רק היה סעיף בשביל להגן עליו לעתיד, כדי שאפשר יהיה לגלגל את הענינים, להגן עליו. אבל המטרה שלו, המלחמה שלו זה נגד עמלק, נגד הרשע הזה. זה לא מוזכר. מי תובע את עלבוננו, מי תובע את הקטרוג שעשה עליו? הרי כל זה בא בגלל שהוא לא השתחוה.

וגם פה **"אשר דיבר טוב על המלך"**. תראו את הסנגוריה: לא 'העץ שעשה המן למרדכי כי מרדכי לא רצה להשתחוות לרשע הזה, ורצה לעשות רצונו של מקום שאסור להשתחוות', אלא 'בגלל שהוא דיבר טוב על המלך, המלך יצא טוב מזה, אז לא בסדר'. אתה מבין? מבינים את השקר הזה? זה סנגוריה של שקר. שהיא אמיתית, אבל זה סנגוריה בגלות. היא גלותית. זה גלותיות, זה משהו... מה זאת אומרת? **"ויאמר חרבונא, אחד מהסריסים לפני המלך גם הנה העץ אשר עשה המן למרדכי, אשר דיבר טוב על המלך"**. זה הכל.

"עומד בבית המן גבוה חמישים אמה. ויאמר המלך תלוהו עליו". זאת אומרת פה, חרבונא זכור לטוב, ידע איך שאומרים היום 'להלביש', להשחיל את הקטרוג באינטרס של המלך, פוליטיקה. לא בגלל שאחשוורוש כל כך אהב את מרדכי, אבל הוא תפס את הנקודה,

איך אומרים, על חם, איפה שהיה קטרוג פלוס העיתוי המדויק, והכניס את זה. עם האינטרס של הרשע, להראות 'הנה, הוא לא דאג לך. סוף סוף שמישהו דאג לך, הוא רוצה להרוג אותך. תראה איזה שונא הוא שלך'. 'אז תתלו אותי'. מבינים איזה גלות? פלא פלאים. וזה באמת המגילה, של זמן הגלות. ולכן אפילו שעכשיו מתחיל פה כבר 'הקטע הטוב', מה שאומרים - הנקמה ברשעים, ונותנים ליהודים כח להלחם ולהתנגד, ותולים את הרשעים, והוא נהיה משנה למלך וכולי וכולי - אבל הוא משנה למלך, הוא לא המלך. עדין תחת הסיטרא אחרא, עדין בגלות. עם כל הנס ועם כל הזה, הכל בהסתרים, ובתוך הטבע, ובתוך הנס, ובתוך האינטרסים ובתוך כל מיני פוליטיקות, זה עוד לא גלוי.

עוד לא גלוי. עדין. יש כלל: אין הדינים נמתקים אלא בשורשם. עכשיו פה מתחיל המיתוק, ברגע שתולים את המן. "ויאמר המלך תלוהו עליו" ברגע שהורגים את ראש הנחש, את ראש הצינור, כל הצינור נהרס. ולכן בכל פעם שבהיסטוריה שקלו כן או לא להרוג מנהיג רשע וטענו שאם יהרגוהו הרי יבוא במקומו מנהיג רשע גדול יותר, הרי ע"פ רוב הם טעו כיוון שיש 'ירידת הדורות' וככול שיוורדים במדרג הקומה כך מתקטנת דרגת הרשע העומד בראשה. לכן אם היו הורגים את היטלר ימח שמו בזמנו, לא היה מישהו תחתיו בעוצמה שלו.

היה עוד רשעים, אבל לא בעוצמה הזו, לא ביכולת הזאת. הוא לא היה יכול להוציא מהכח אל הפועל. ועובדה פה, כשתולים אותו, איך אומרים, אומרים בספרדית: מתי שהורגים את הכלב, נגמרת הכלבת. הורגים את המן - גמרנו, נגמר הקטרוג, נגמר הסיפור, ומתחיל דף חדש. פלא פלאים. טוב, וכאן ברור שנגמר ברגע שתולים אותו.

"ויתלו את המן על העץ אשר הכין למרדכי, וחמת המלך שככה". זה המתקת הדין, וזה התיקון של שאול המלך, כן? שלא הרג את אגג. פה הורגים את אגג, וזה התיקון. זה גם התיקון שאדם הראשון לא קטרג, לא הרג, לא יצא נגד הנחש בכלל. כלום, שום דבר, רק נפל, נפל וזהו. פלא!

חידושי תורה על פורים

שנאמרו לי בחלום ערב שבת פרשת זכור התשנ"ט

תיקון פורים הוא תיקון ההנהגה. תיקון הראש.
סיפור פורים השתלשל לעולם כתוצאה של פגם בראש: שאול המלך - ראש בני ישראל - שלא הרג את אגג - ראש עמלק.
שמואל הנביא ערף את ראש אגג והחליף את ראש בני ישראל בדוד המלך!
כל קומה כוללת: ראש - תוך - סוף.
בראש ישנן הספירות: חכמה בינה ודעת והכתר מעל הראש.
בפורים אנו מתקנים את כל עניני הראש: מהכתר ועד הדעת. בפנימיות ובחיצוניות.
בגלות הראש הופך לזנב והזנב לראש. בפורים מתקיים: ונהפוך הוא אשר ישלטו היהודים המה בשונאיהם. תיקון ההנהגה והראש.
ע"י קיום מצוות פורים אנו מתקנים את הראש בעולם הזה ובכל העולמות העליונים. ולכן לעתיד לבוא כל המגילות בטלות ורק מגילת פורים קיימת: כי אז הראש יעמוד מתוקן באופן סופי.
"ככה יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו": זהו תיקון המלכות - ההנהגה - תיקון הראש!
ע"י קריאת המגילה אנו מתקנים את הראש ואת החושים השוכנים בה: ע"י הקריאה תיקון העיניים - ע"י השמיעה תיקון האוזניים והפה!
ע"י הריח העולה מהפה בתענית אסתר - אנו מתקנים את חוש הריח. והתענית עולה כקורבן - ריח ניחוח לשם.
ע"י לבישת המסכות והתחפושת - ומנהג ישראל הלכה - אנו מתקנים את הפנים!
ומשתמשים בתחפושת של רשעים לקיום המנהג - להוציא יקר מזולל. (הידיים ידי עשיו).
ע"י ההתבשמות עד דלא ידע - אנו מתקנים את הדעת שנפגמה בדומה לחטא עץ הדעת - כאשר שאול והעם שקלו שיקול דעת מוטעה וריחמו על אכזרים!
ע"י ההתבשמות אנו מפקירים את הנהגת הפרצוף כולו לקב"ה והוא שומר עלינו!
זאת דרגה של אמונה מעל טעם ודעת!
ע"י ההתבשמות מתקנים את המוחין שבראש!
ע"י משלוח מנות ומתנות לאביונים מתקנים את האמונה והשלום. ומאפשרים לכל אביון גם לתקן את הראש: ע"י קיום מצוות חכמים באכילה ושתייה!
ואין עני אלא מדעת! ע"י שמרדכי היהודי שהיה ראש הסנהדרין - לא השתחוה להמן עמלק - שהוא ראש הגויים. תוקן עניין מי בראש.
תיקון פורים לא שלם כי עדיין משיח לא בא - ולכן תיקון הראש לא מושלם ולכן המלך אחשוורוש ממשיך למלוך גם לאחר נס פורים!
ולכן הקב"ה שהוא ראש לכל ראשין מלך מלכי המלכים - לא מוזכר באופן גלוי במגילה אלא רק ברמזים. כי עדיין הוא מולך בהסתר פנים!
העץ בן 50 אמה מסמל את שער הנון של 50 שערי בינה שרצה המן להתעלות אליו ועל ידו לשלוט בכל הבריאה - רצה לקלקל את הראש - ולכן נתלה עליו - תיקון הראש! ולכן העונש דווקא בתליה!
ע"י ששאל המלך לא שמע בקול הציווי האלוקי נפגמה אמונת חכמים וע"י ששומעים את קריאת המגילה - ומקיימים את מצוות חכמים שגזרו על פורים יש תיקון לפגם שנעשה בזמן שאול המלך!

לעתיד לבוא שם מ"ה חוזר להיות שם ס"ג - דהיינו תיקון הראש. ע"פ הרמח"ל עולמות
קיבול השכר מתחילים בראש - והתחדש לי שלכן לעתיד לבוא כל המגילות בטלות חוץ
ממגילת אסתר - כי אז זהו זמן של קבלת השכר - בעולמות הראש דא"ק.
יהי רצון שנהיה לראש ולא לזנב!

מגילת אסתר

פרק א

- (א) ויהי בימי אחשורוש הוא אחשורוש המלך מהדו ועד כוש שבע ועשרים ומאה מדינה:
(ב) בימים ההם כשבת המלך אחשורוש על כסא מלכותו אשר בשושן הבירה:
(ג) בשנת שלוש למלכו עשה משתה לכל שריו ועבדיו חיל פרס ומדי הפרתמים ושרי המדינות לפניו:
(ד) בהראתו את עשר כבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדולתו ימים רבים שמונים ומאת יום:
(ה) ובמלואת הימים האלה עשה המלך לכל העם הנמצאים בשושן הבירה למגדול ועד קטן משתה שבעת ימים בחצר גנת ביתן המלך:
(ו) חור כרפס ותכלת אחוז בחבלי בוץ וארגמן על גלילי כסף ועמודי שש מטות זהב וכסף על רצפת בהט ושש ודר וסחרת:
(ז) והשקות בכלי זהב וכלים מכלים שונים ויין מלכות רב כיד המלך:
(ח) והשתיה כדת אין אנס כי כן יסד המלך על כל רב ביתו לעשות כרצון איש ואיש:
(ט) גם ושתי המלכה עשתה משתה נשים בית המלכות אשר למלך אחשורוש:
(י) ביום השביעי כטוב לב המלך ביין אמר למהומן בזתא חרבונא בגתא ואבגתא זתר וכרכס שבעת הסריסים המשרתים את פני המלך אחשורוש:
(יא) להביא את ושתי המלכה לפני המלך בכתר מלכות להראות העמים והשרים את יפיה כי טובת מראה היא:
(יב) ותמאן המלכה ושתי לבוא בדבר המלך אשר ביד הסריסים ויקצף המלך מאד וחמתו בערה בו:
(יג) ויאמר המלך לחכמים ידעי העתים כי כן דבר המלך לפני כל ידעי דת ודין:
(יד) והקרב אליו כרשנא שתר אדמתא תרשיש מרס מרסנא ממוכן שבעת שרי פרס ומדי ראי פני המלך הישבים ראשנה במלכות:
(טו) כדת מה לעשות במלכה ושתי על אשר לא עשתה את מאמר המלך אחשורוש ביד הסריסים:
(טז) ויאמר מומכן לפני המלך והשרים לא על המלך לבדו עותה ושתי המלכה כי על כל השרים ועל כל העמים אשר בכל מדינות המלך אחשורוש (ממוכן):
(יז) כי יצא דבר המלכה על כל הנשים להבזות בעליהן בעיניהן באמרם המלך אחשורוש אמר להביא את ושתי המלכה לפניו ולא באה:
(יח) והיום הזה תאמרנה שרות פרס ומדי אשר שמעו את דבר המלכה לכל שרי המלך וכדי בזיון וקצף:
(יט) אם על המלך טוב יצא דבר מלכות מלפניו ויכתב בדתי פרס ומדי ולא יעבור אשר לא תבוא ושתי לפני המלך אחשורוש ומלכותה יתן המלך לרעותה הטובה ממנה:
(כ) ונשמע פתגם המלך אשר יעשה בכל מלכותו כי רבה היא וכל הנשים יתנו יקר לבעליהן למגדול ועד קטן:
(כא) וייטב הדבר בעיני המלך והשרים ויעש המלך כדבר ממוכן:
(כב) וישלח ספרים אל כל מדינות המלך אל מדינה ומדינה ככתבה ואל עם ועם כלשונו להיות כל איש שרר בביתו ומדבר כלשון עמו:

פרק ב

- (א) אחר הדברים האלה כשך חמת המלך אחשורוש זכר את ושתי ואת אשר עשתה ואת אשר נגזר עליה:
- (ב) ויאמרו נערי המלך משרתיו יבקשו למלך נערות בתולות טובות מראה:
- (ג) ויפקד המלך פקידים בכל מדינות מלכותו ויקבצו את כל נערה בתולה טובת מראה אל שושן הבירה אל בית הנשים אל יד הגא סריס המלך שמר הנשים ונתון תמרוקיהן:
- (ד) והנערה אשר תיטב בעיני המלך תמלך תחת ושתי וייטב הדבר בעיני המלך ויעש כן:
- (ה) איש יהודי היה בשושן הבירה ושמו מרדכי בן יאיר בן שמעי בן קיש איש ימיני:
- (ו) אשר הגלה מירושלים עם הגלה אשר הגלתה עם יכניה מלך יהודה אשר הגלה נבוכדנצר מלך בבל:
- (ז) ויהי אמן את הדסה היא אסתר בת דדו כי אין לה אב ואם והנערה יפת תאר וטובת מראה ובמות אביה ואמה לקחה מרדכי לו לבת:
- (ח) ויהי בהשמע דבר המלך ודתו ובהקבץ נערות רבות אל שושן הבירה אל יד הגי ותלקח אסתר אל בית המלך אל יד הגי שמר הנשים:
- (ט) ותיטב הנערה בעיניו ותשא חסד לפניו ויבהל את תמרוקיה ואת מנותה לתת לה ואת שבע הנערות הראיות לתת לה מבית המלך וישנה ואת נערותיה לטוב בית הנשים:
- (י) לא הגידה אסתר את עמה ואת מולדתה כי מרדכי צוה עליה אשר לא תגיד:
- (יא) ובכל יום ויום מרדכי מתהלך לפני חצר בית הנשים לדעת את שלום אסתר ומה יעשה בה:
- (יב) ובהגיע תר נערה ונערה לבוא אל המלך אחשורוש מקץ היות לה כדת הנשים שנים עשר חדש כי כן ימלאו ימי מרוקיהן ששה חדשים בשמן המר וששה חדשים בבשמים ובתמרוקי הנשים:
- (יג) ובזה הנערה באה אל המלך את כל אשר תאמר ינתן לה לבוא עמה מבית הנשים עד בית המלך:
- (יד) בערב היא באה ובבקר היא שבה אל בית הנשים שני אל יד שעשגז סריס המלך שמר הפילגשים לא תבוא עוד אל המלך כי אם חפץ בה המלך ונקראה בשם:
- (טו) ובהגיע תר אסתר בת אביחיל דד מרדכי אשר לקח לו לבת לבוא אל המלך לא בקשה דבר כי אם את אשר יאמר הגי סריס המלך שמר הנשים ותהי אסתר נשאת חן בעיני כל ראייה:
- (טז) ותלקח אסתר אל המלך אחשורוש אל בית מלכותו בחדש העשירי הוא חדש טבת בשנת שבע למלכותו:
- (יז) ויאהב המלך את אסתר מכל הנשים ותשא חן וחסד לפניו מכל הבתולות וישם כתר מלכות בראשה וימליכה תחת ושתי:
- (יח) ויעש המלך משתה גדול לכל שריו ועבדיו את משתה אסתר והנחה למדינות עשה ויתן משאת כיד המלך:
- (יט) ובהקבץ בתולות שנית ומרדכי יושב בשער המלך:
- (כ) אין אסתר מגדת מולדתה ואת עמה כאשר צוה עליה מרדכי ואת מאמר מרדכי אסתר עשה כאשר היתה באמנה אתו:
- (כא) בימים ההם ומרדכי ישב בשער המלך קצף בגתן ותרש שני סריסי המלך משמרי הסף ויבקשו לשלח יד במלך אחשורוש:
- (כב) ויודע הדבר למרדכי ויגד לאסתר המלכה ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי:

(כג) ויבקש הדבר וימצא ויתלו שניהם על עץ ויכתב בספר דברי הימים לפני המלך:

פרק ג

- (א) אחר הדברים האלה גדל המלך אחשורוש את המן בן המדתא האגגי וינשאהו וישם את כסאו מעל כל השרים אשר אתו:
- (ב) וכל עבדי המלך אשר בשער המלך כרעים ומשתחיים להמן כי כן צוה לו המלך ומרדכי לא יכרע ולא ישתחוה:
- (ג) ויאמרו עבדי המלך אשר בשער המלך למרדכי מדוע אתה עובר את מצות המלך:
- (ד) ויהי באמרם אליו יום ויום ולא שמע אליהם ויגידו להמן לראות היעמדו דברי מרדכי כי הגיד להם אשר הוא יהודי (כאמרם):
- (ה) וירא המן כי אין מרדכי כרע ומשתחוה לו וימלא המן חמה:
- (ו) ויבז בעיניו לשלח יד במרדכי לבדו כי הגידו לו את עם מרדכי ויבקש המן להשמיד את כל היהודים אשר בכל מלכות אחשורוש עם מרדכי:
- (ז) בחדש הראשון הוא חדש ניסן בשנת שתיים עשרה למלך אחשורוש הפיל פור הוא הגורל לפני המן מיום ליום ומחדש לחדש שנים עשר הוא חדש אדר:
- (ח) ויאמר המן למלך אחשורוש ישנו עם אחד מפזר ומפרד בין העמים בכל מדינות מלכותך ודתיהם שנות מכל עם ואת דתי המלך אינם עשים ולמלך אין שוה להניחם:
- (ט) אם על המלך טוב יכתב לאבדם ועשרת אלפים ככר כסף אשקול על ידי עשי המלאכה להביא אל גנזי המלך:
- (י) ויסר המלך את טבעתו מעל ידו ויתנה להמן בן המדתא האגגי צרר היהודים:
- (יא) ויאמר המלך להמן הכסף נתון לך והעם לעשות בו כטוב בעיניך:
- (יב) ויקראו ספרי המלך בחדש הראשון בשלושה עשר יום בו ויכתב ככל אשר צוה המן אל אחשדרפני המלך ואל הפחות אשר על מדינה ומדינה ואל שרי עם ועם מדינה ומדינה ככתבה ועם כלשונו בשם המלך אחשורוש נכתב ונחתם בטבעת המלך:
- (יג) ונשלוח ספרים ביד הרצים אל כל מדינות המלך להשמיד להרג ולאבד את כל היהודים מנער ועד זקן טף ונשים ביום אחד בשלושה עשר לחדש שנים עשר הוא חדש אדר ושללם לבוז:
- (יד) פתשגן הכתב להנתן דת בכל מדינה ומדינה גלוי לכל העמים להיות עתדים ליום הזה:
- (טו) הרצים יצאו דחופים בדבר המלך והדת נתנה בשושן הבירה והמלך והמן ישבו לשתות והעיר שושן נבוכה:

פרק ד

- (א) ומרדכי ידע את כל אשר נעשה ויקרע מרדכי את בגדיו וילבש שק ואפר ויצא בתוך העיר ויזעק זעקה גדולה ומרה:
- (ב) ויבוא עד לפני שער המלך כי אין לבוא אל שער המלך בלבוש שק:
- (ג) ובכל מדינה ומדינה מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע אבל גדול ליהודים וצום ובכי ומספד שק ואפר יצע לרבים:
- (ד) ותבואינה נערות אסתר וסריסיה ויגידו לה ותתחלחל המלכה מאד ותשלח בגדים להלביש את מרדכי ולהסיר שקו מעליו ולא קבל:
- (ה) ותקרא אסתר להתך מסריסי המלך אשר העמיד לפניו ותצוהו על מרדכי לדעת מה זה ועל מה זה:
- (ו) ויצא התך אל מרדכי אל רחוב העיר אשר לפני שער המלך:
- (ז) ויגד לו מרדכי את כל אשר קרהו ואת פרשת הכסף אשר אמר המן לשקול על גנזי המלך ביהודיים לאבדם (ביהודים):

(ח) ואת פתשגן כתב הדת אשר נתן בשושן להשמידם נתן לו להראות את אסתר ולהגיד לה ולצוות עליה לבוא אל המלך להתחנן לו ולבקש מלפניו על עמה:
 (ט) ויבוא התך ויגד לאסתר את דברי מרדכי:
 (י) ותאמר אסתר להתך ותצוהו אל מרדכי:
 (יא) כל עבדי המלך ועם מדינות המלך ידעים אשר כל איש ואשה אשר יבוא אל המלך אל החצר הפנימית אשר לא יקרא אחת דתו להמית לבד מאשר יושיט לו המלך את שרביט הזהב וחיה ואני לא נקראתי לבוא אל המלך זה שלושים יום:
 (יב) ויגידו למרדכי את דברי אסתר:
 (יג) ויאמר מרדכי להשיב אל אסתר אל תדמי בנפשך להמלט בית המלך מכל היהודים:
 (יד) כי אם החרש תחרישי בעת הזאת רוח והצלה יעמוד ליהודים ממקום אחר ואת ובית אביך תאבדו ומי יודע אם לעת כזאת הגעת למלכות:
 (טו) ותאמר אסתר להשיב אל מרדכי:
 (טז) לך כנוס את כל היהודים הנמצאים בשושן וצומו עלי ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים לילה ויום גם אני ונערתי אצום כן ובכן אבוא אל המלך אשר לא כדת וכאשר אבדתי אבדתי:
 (יז) ויעבר מרדכי ויעש ככל אשר צותה עליו אסתר:

פרק ה

(א) ויהי ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות ותעמד בחצר בית המלך הפנימית נכח בית המלך והמלך יושב על כסא מלכותו בבית המלכות נכח פתח הבית:
 (ב) ויהי כראות המלך את אסתר המלכה עמדת בחצר נשאה חן בעיניו ויושט המלך לאסתר את שרביט הזהב אשר בידו ותקרב אסתר ותגע בראש השרביט:
 (ג) ויאמר לה המלך מה לך אסתר המלכה ומה בקשתך עד חצי המלכות וינתן לך:
 (ד) ותאמר אסתר אם על המלך טוב יבוא המלך והמן היום אל המשתה אשר עשיתי לו:
 (ה) ויאמר המלך מהרו את המן לעשות את דבר אסתר ויבא המלך והמן אל המשתה אשר עשתה אסתר:
 (ו) ויאמר המלך לאסתר במשתה היין מה שאלתך וינתן לך ומה בקשתך עד חצי המלכות ותעש:
 (ז) ותען אסתר ותאמר שאלתי ובקשתי:
 (ח) אם מצאתי חן בעיני המלך ואם על המלך טוב לתת את שאלתי ולעשות את בקשתי יבוא המלך והמן אל המשתה אשר אעשה להם ומחר אעשה כדבר המלך:
 (ט) ויצא המן ביום ההוא שמח וטוב לב וכראות המן את מרדכי בשער המלך ולא קם ולא זע ממנו וימלא המן על מרדכי חמה:
 (י) ויתאפק המן ויבוא אל ביתו וישלח ויבא את אהביו ואת זרש אשתו:
 (יא) ויספר להם המן את כבוד עשרו ורב בניו ואת כל אשר גדלו המלך ואת אשר נשאו על השרים ועבדי המלך:
 (יב) ויאמר המן אף לא הביאה אסתר המלכה עם המלך אל המשתה אשר עשתה כי אם אותי וגם למחר אני קרוא לה עם המלך:
 (יג) וכל זה איננו שוה לי בכל עת אשר אני ראה את מרדכי היהודי יושב בשער המלך:
 (יד) ותאמר לו זרש אשתו וכל אהביו יעשו עץ גבה חמשים אמה ובבקר אמר למלך ויתלו את מרדכי עליו ובא עם המלך אל המשתה שמח וייטב הדבר לפני המן ויעש העץ:

פרק ו

- (א) בלילה ההוא נדדה שנת המלך ויאמר להביא את ספר הזכרונות דברי הימים ויהיו נקראים לפני המלך:
- (ב) וימצא כתוב אשר הגיד מרדכי על בגתנא ותרש שני סריסי המלך משמרי הסף אשר בקשו לשלח יד במלך אחשורוש:
- (ג) ויאמר המלך מה נעשה יקר וגדולה למרדכי על זה ויאמרו נערי המלך משרתיו לא נעשה עמו דבר:
- (ד) ויאמר המלך מי בחצר והמן בא לחצר בית המלך החיצונה לאמר למלך לתלות את מרדכי על העץ אשר הכין לו:
- (ה) ויאמרו נערי המלך אליו הנה המן עמד בחצר ויאמר המלך יבוא:
- (ו) ויבוא המן ויאמר לו המלך מה לעשות באיש אשר המלך חפץ ביקרו ויאמר המן בלבו למי יחפץ המלך לעשות יקר יותר ממני:
- (ז) ויאמר המן אל המלך איש אשר המלך חפץ ביקרו:
- (ח) יביאו לבוש מלכות אשר לבש בו המלך וסוס אשר רכב עליו המלך ואשר נתן כתר מלכות בראשו:
- (ט) ונתון הלבוש והסוס על יד איש משרי המלך הפרתמים והלבשו את האיש אשר המלך חפץ ביקרו והרכיבהו על הסוס ברחוב העיר וקראו לפניו ככה יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו:
- (י) ויאמר המלך להמן מהר קח את הלבוש ואת הסוס כאשר דברת ועשה כן למרדכי היהודי היושב בשער המלך אל תפל דבר מכל אשר דברת:
- (יא) ויקח המן את הלבוש ואת הסוס וילבש את מרדכי וירכיבהו ברחוב העיר ויקרא לפניו ככה יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו:
- (יב) וישב מרדכי אל שער המלך והמן נדחף אל ביתו אבל וחפוי ראש:
- (יג) ויספר המן לזרש אשתו ולכל אהביו את כל אשר קרהו ויאמרו לו חכמיו וזרש אשתו אם מזרע היהודים מרדכי אשר החלות לנפל לפניו לא תוכל לו כי נפול תפול לפניו:
- (יד) עודם מדברים עמו וסריסי המלך הגיעו ויבהלו להביא את המן אל המשתה אשר עשתה אסתר:

פרק ז

- (א) ויבא המלך והמן לשתות עם אסתר המלכה:
(ב) ויאמר המלך לאסתר גם ביום השני במשתה היין מה שאלתך אסתר המלכה ותנתן לך ומה בקשתך עד חצי המלכות ותעש:
(ג) ותען אסתר המלכה ותאמר אם מצאתי חן בעיניך המלך ואם על המלך טוב תנתן לי נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי:
(ד) כי נמכרנו אני ועמי להשמיד להרוג ולאבד ואלו לעבדים ולשפחות נמכרנו החרשתי כי אין הצר שוה בנזק המלך:
(ה) ויאמר המלך אחשורוש ויאמר לאסתר המלכה מי הוא זה ואי זה הוא אשר מלאו לבו לעשות כן:
(ו) ותאמר אסתר איש צר ואויב המן הרע הזה והמן נבעת מלפני המלך והמלכה:
(ז) והמלך קם בחמתו ממשטה היין אל גנת הביתן והמן עמד לבקש על נפשו מאסתר המלכה כי ראה כי כלתה אליו הרעה מאת המלך:
(ח) והמלך שב מגנת הביתן אל בית משטה היין והמן נפל על המטה אשר אסתר עליה ויאמר המלך הגם לכבוש את המלכה עמי בבית הדבר יצא מפי המלך לפני המן חפו:
(ט) ויאמר חרבונה אחד מן הסריסים לפני המלך גם הנה העץ אשר עשה המן למרדכי אשר דבר טוב על המלך עמד בבית המן גבה חמשים אמה ויאמר המלך תלהו עליו:
(י) ויתלו את המן על העץ אשר הכין למרדכי וחמת המלך שככה:

פרק ח

- (א) ביום ההוא נתן המלך אחשורוש לאסתר המלכה את בית המן צרר היהודיים ומרדכי בא לפני המלך כי הגידה אסתר מה הוא לה (היהודים):
(ב) ויסר המלך את טבעתו אשר העביר מהמן ויתנה למרדכי ותשם אסתר את מרדכי על בית המן:
(ג) ותוסף אסתר ותדבר לפני המלך ותפל לפני רגליו ותבך ותתחנן לו להעביר את רעת המן האגגי ואת מחשבתו אשר חשב על היהודים:
(ד) ויושט המלך לאסתר את שרבת הזהב ותקם אסתר ותעמד לפני המלך:
(ה) ותאמר אם על המלך טוב ואם מצאתי חן לפניו וכשר הדבר לפני המלך וטובה אני בעיניו יכתב להשיב את הספרים מחשבת המן בן המדתא האגגי אשר כתב לאבד את היהודים אשר בכל מדינות המלך:
(ו) כי איככה אוכל וראיתי ברעה אשר ימצא את עמי ואיככה אוכל וראיתי באבדן מולדתי:
(ז) ויאמר המלך אחשורוש לאסתר המלכה ולמרדכי היהודי הנה בית המן נתתי לאסתר ואתו תלו על העץ על אשר שלח ידו ביהודיים (ביהודים):
(ח) ואתם כתבו על היהודים כטוב בעיניכם בשם המלך וחתמו בטבעת המלך כי כתב אשר נכתב בשם המלך ונחתום בטבעת המלך אין להשיב:
(ט) ויקראו ספרי המלך בעת ההיא בחדש השלישי הוא חדש סיון בשלושה ועשרים בו ויכתב ככל אשר צוה מרדכי אל היהודים ואל האחשדרפנים והפחות ושרי המדינות אשר מהדו ועד כוש שבע ועשרים ומאה מדינה מדינה ומדינה ככתבה ועם ועם כלשנו ואל היהודים ככתבם וכלשונם:
(י) ויכתב בשם המלך אחשורוש ויחתם בטבעת המלך וישלח ספרים ביד הרצים בסוסים

רכבי הרכש האחשתרנים בני הרמכים:
 (יא) אשר נתן המלך ליהודים אשר בכל עיר ועיר להקהל ולעמד על נפשם להשמיד ולהרג ולאבד את כל חיל עם ומדינה הצרים אתם טף ונשים ושללם לבוז:
 (יב) ביום אחד בכל מדינות המלך אחשורוש בשלושה עשר לחדש שנים עשר הוא חדש אדר:
 (יג) פתשגן הכתב להנתן דת בכל מדינה ומדינה גלוי לכל העמים ולהיות היהודיים עתודים ליום הזה להנקם מאיביהם (היהודים) (עתידיים): (יד) הרצים רכבי הרכש האחשתרנים יצאו מבהלים ודחופים בדבר המלך והדת נתנה בשושן הבירה:
 (טו) ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות תכלת וחור ועטרת זהב גדולה ותכריך בוך וארגמן והעיר שושן צהלה ושמחה:
 (טז) ליהודים היתה אורה ושמחה וששן ויקר:
 (יז) ובכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע שמחה וששן ליהודים משתה ויום טוב ורבים מעמי הארץ מתיהדים כי נפל פחד היהודים עליהם:

פרק ט

(א) ובשנים עשר חדש הוא חדש אדר בשלושה עשר יום בו אשר הגיע דבר המלך ודתו להעשות ביום אשר שברו איבי היהודים לשלוט בהם ונהפוך הוא אשר ישלטו היהודים המה בשנאיהם:
 (ב) נקהלו היהודים בעריהם בכל מדינות המלך אחשורוש לשלח יד במבקשי רעתם ואיש לא עמד לפניהם כי נפל פחדם על כל העמים:
 (ג) וכל שרי המדינות והאחשדרפנים והפחות ועשי המלאכה אשר למלך מנשאים את היהודים כי נפל פחד מרדכי עליהם:
 (ד) כי גדול מרדכי בבית המלך ושמעו הולך בכל המדינות כי האיש מרדכי הולך וגדול:
 (ה) ויכו היהודים בכל איביהם מכת חרב והרג ואבדן ויעשו בשנאיהם כרצונם:
 (ו) ובשושן הבירה הרגו היהודים ואבד חמש מאות איש:
 (ז) ואת פרשנדתא ואת דלפון ואת אספתא:
 (ח) ואת פורתא ואת אדליא ואת ארידתא:
 (ט) ואת פרמשתא ואת אריסי ואת ארידי ואת ויזתא:
 (י) עשרת בני המן בן המדתא צרר היהודים הרגו ובבזה לא שלחו את ידם:
 (יא) ביום ההוא בא מספר ההרוגים בשושן הבירה לפני המלך:
 (יב) ויאמר המלך לאסתר המלכה בשושן הבירה הרגו היהודים ואבד חמש מאות איש ואת עשרת בני המן בשאר מדינות המלך מה עשו ומה שאלתך וינתן לך ומה בקשתך עוד ותעש:
 (יג) ותאמר אסתר אם על המלך טוב ינתן גם מחר ליהודים אשר בשושן לעשות כדת היום ואת עשרת בני המן יתלו על העץ:
 (יד) ויאמר המלך להעשות כן ותנתן דת בשושן ואת עשרת בני המן תלו:
 (טו) ויקהלו היהודיים אשר בשושן גם ביום ארבעה עשר לחדש אדר ויהרגו בשושן שלש מאות איש ובבזה לא שלחו את ידם (היהודים):
 (טז) ושאר היהודים אשר במדינות המלך נקהלו ועמד על נפשם ונוח מאיביהם והרוג בשנאיהם חמשה ושבעים אלף ובבזה לא שלחו את ידם:
 (יז) ביום שלושה עשר לחדש אדר ונוח בארבעה עשר בו ועשה אתו יום משתה ושמחה:

(יח) והיהודיים אשר בשושן נקהלו בשלשה עשר בו ובארבעה עשר בו ונוח בחמשה עשר בו ועשה אתו יום משתה ושמחה (והיהודים):

(יט) על כן היהודים הפרוזים הישבים בערי הפרזות עשים את יום ארבעה עשר לחדש אדר שמחה ומשתה ויום טוב ומשלח מנות איש לרעהו (הפרזים):

(כ) ויכתב מרדכי את הדברים האלה וישלח ספרים אל כל היהודים אשר בכל מדינות המלך אחשורוש הקרובים והרחוקים:

(כא) לקים עליהם להיות עשים את יום ארבעה עשר לחדש אדר ואת יום חמשה עשר בו בכל שנה ושנה:

(כב) כימים אשר נחו בהם היהודים מאיביהם והחדש אשר נהפך להם מיגון לשמחה ומאבל ליום טוב לעשות אותם ימי משתה ושמחה ומשלח מנות איש לרעהו ומתנות לאבינים:

(כג) וקבל היהודים את אשר החלו לעשות ואת אשר כתב מרדכי אליהם:

(כד) כי המן בן המדתא האגגי צרר כל היהודים חשב על היהודים לאבדם והפל פור הוא הגורל להמם ולאבדם:

(כה) ובבאה לפני המלך אמר עם הספר ישוב מחשבתו הרעה אשר חשב על היהודים על ראשו ותלו אתו ואת בניו על העץ:

(כו) על כן קראו לימים האלה פורים על שם הפור על כן על כל דברי האגרת הזאת ומה ראו על ככה ומה הגיע אליהם:

(כז) קימו וקבל היהודים עליהם ועל זרעם ועל כל הנלוים עליהם ולא יעבור להיות עשים את שני הימים האלה ככתבם וכזמנם בכל שנה ושנה (וקבלו):

(כח) והימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור משפחה ומשפחה מדינה ומדינה ועיר ועיר וימי הפרים האלה לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא יסוף מזרעם:

(כט) ותכתב אסתר המלכה בת אביחיל ומרדכי היהודי את כל תקף לקים את אגרת הפורים הזאת השנית:

(ל) וישלח ספרים אל כל היהודים אל שבע ועשרים ומאה מדינה מלכות אחשורוש דברי שלום ואמת:

(לא) לקים את ימי הפרים האלה בזמניהם כאשר קים עליהם מרדכי היהודי ואסתר המלכה וכאשר קימו על נפשם ועל זרעם דברי הצומות וזעקתם:

(לב) ומאמר אסתר קים דברי הפרים האלה ונכתב בספר:

פרקי

(א) וישם המלך אחשרש מס על הארץ ואיי הים (אחשורוש):

(ב) וכל מעשה תקפו וגבורתו ופרשת גדלת מרדכי אשר גדלו המלך הלוא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי מדי ופרס:

(ג) כי מרדכי היהודי משנה למלך אחשורוש וגדול ליהודים ורצוי לרב אחיו דרש טוב לעמו ודבר שלום לכל זרעו: